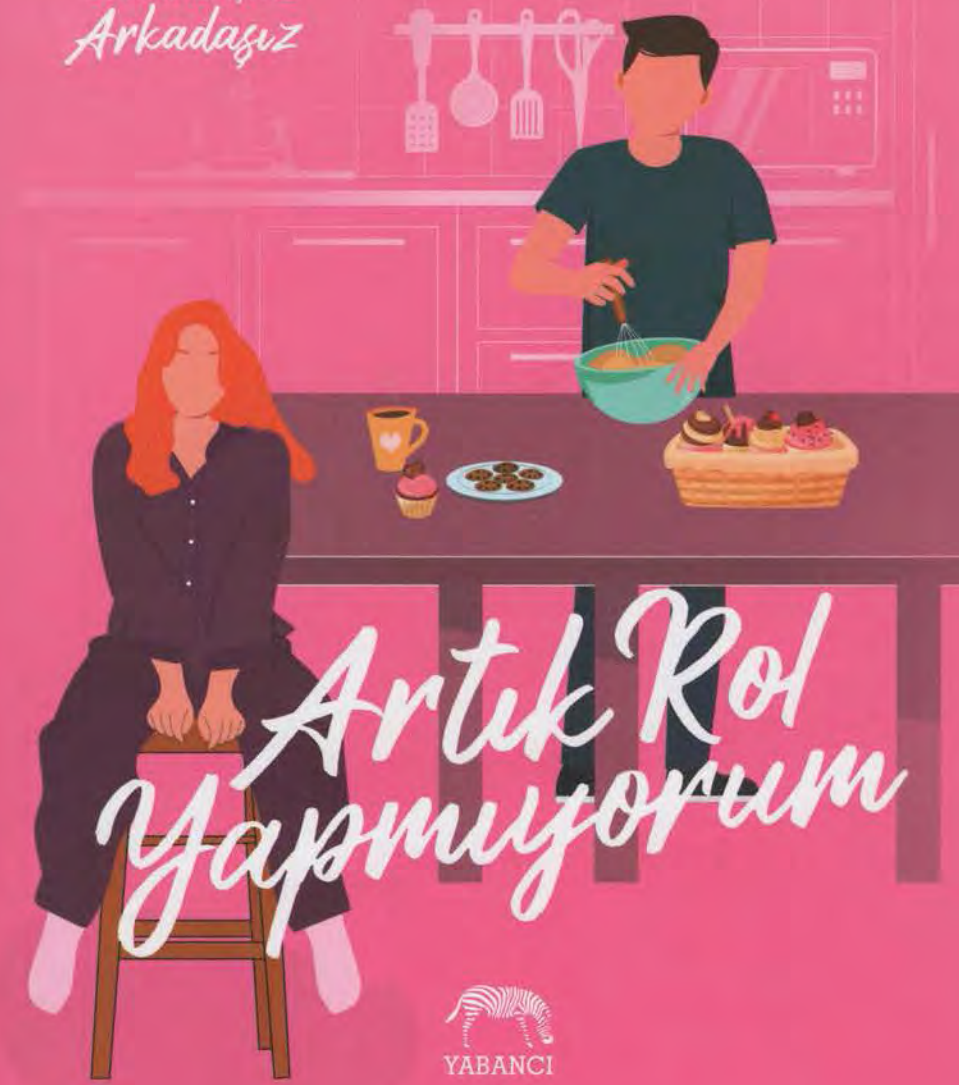
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARLARI

VI KEELAND
PENELOPE WARD

SADECE
~~EV ARKADAŞIYIZ~~
Arkadaşız

Artık Rol Yapmıyorum

YABANCI

Artık Rol Yapmıyorum

Artık Rol Yapmıyorum
Özgün Adı | *Not Pretending Anymore*
Vi Keeland & Penelope Ward

Yabancı Yayınları | 528

Yayın Yönetmeni | Selin Kurugül
Redaksiyon | Başak Kıran
Düzelti | Gülçin Kaya
Kapak Tasarımı | Defne Özay
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Mayıs 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-43-4

© Vi Keeland & Penelope Ward, 2021
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Büşra İnan, 2025

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Brower Literary & Management, Inc. ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

VI KEELAND

PENELOPE WARD

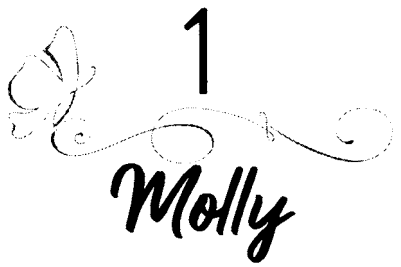
Artık Rol Yapmıyorum

Çeviren
Büşra İnan

YABANCI

Hassas İçerik: Bu roman yetişkin sahneler içermektedir.

"Peki, ne iş yapıyorsunuz?"

Kadın, parmaklarını uyluğuna ritmik bir şekilde vurarak cevap verdi, "Müzisyenim."

Elimdeki başvuru formuna göz attım. En üstte *Lyric Chords* adı yazılıydı.

Kendimi tutarak açık fikirli kalmaya çalıştım. Bu, ev arkadaşı adayı olarak görüştüğüm on ikinci kadındı. Sırf kaşında birkaç çengelli iğne ve boynunda köpek tasmasına benzeyen bir aksesuar var diye onu elememeliydim.

"Ah. Ne güzel. Şarkıcı mısınız?"

Lyric başını iki yana salladı.

"Davulcuyum. Kalacağım odanın boyutlarını biliyor musunuz? Odaya sığdırmam gereken iki set davulum var."

"Eh... Sanırım on dörde on dört. Ama evde pratik yapmıyorsunuz, değil mi? İlanımda geceleri çalıştığım için sessiz bir ev arkadaşı aradığımı yazmıştım."

"Evde pratik yapıyorum. Ama endişelenmeyin, odamda yaparım."

Yatak odam ve müstakbel ev arkadaşımın yatak odası ortak bir duvara sahip olduğundan, on ikinci görüşme o anda sona erdi.

Görüşmeyi iç çekerek ve zorlama bir gülümsemeyle sonlandırdım.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Kararımı vermeden önce görüşmem gereken birkaç kişi daha var. Size haber vereceğim."

"Harika."

Kadın ayağa kalktı.

"Ayrıca, ilanınızda iki aylık kiranın baştan ödenmesi gerektiği yazıyordu ama şu anda biraz sıkışığım. Bir aylık kira uygun olur mu?"

Gülümsedim.

"Tabii, sorun değil."

Sonuçta burada yaşamayacaksın.

Davulcu kızdan sonra, iki adayla daha görüştüm. Birisi, ilanımda sadece *bir* ev arkadaşı aradığımı belirtmeme rağmen, erkek arkadaşının da onunla birlikte kalmasını istiyordu. Diğeri ise yirmi dakika geç gelmişti, saat henüz üç buçuktu ve alkol kokuyordu; konuşması anlaşılmaz hâldeydi.

Tanrım, üç milyonluk bir şehirde bir ev arkadaşı bulmak neden bu kadar zordu? Günün son görüşmesinde bir mucize olması gerekiyordu, yoksa başka bir ilan için para ödemek zorunda kalacak, üstelik tüm sürece baştan başlayacaktım. Ve bunun için ne yeterince zamanım ne de param vardı. Kiramı iki hafta içinde ödemem gerekiyordu. Bir kez daha kirayı tek başıma ödemem gerekirse bir ay boyunca kedi maması yemek zorunda kalacaktım.

Görüşeceğim son kişi tam vaktinde kapıyı çaldığında derin bir nefes aldım, tavana baktım ve Tanrı'dan biraz yardım istedim.

Kapıyı açarken birkaç kez gözümü kırpıştırdım.

Ah, sanırım yanlış duayı yanıtladın, Tanrım.

Koridorumda bir adam duruyordu ve sadece herhangi bir adam değil, mükemmel düzgün bir buruna, uğruna ölünesi elmacıkkemiklerine, kare ve maskulen bir çeneye, dolgun dudaklara, bronzlaşmış tene ve hayatımda gördüğüm en seksi, çikolata renginde badem gözlere sahip bir adam.

"Ah. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Etkileyici bir gülümseme yüzüne yayıldı, o anda bu gülümsemenin sayısız kadının iç çamaşırlarını çıkarmasına neden olduğunu hissettim.

"Merhaba. Molly Corrigan ile dört buçukta randevum var."

"Öyle mi?"

Son başvuru formunu elimde tutuyordum ve üstteki isme baktım.

"Sanmıyorum. Randevum D. Tate ile."

Elini uzattı.

"Bu benim. Declan Tate."

"Ama... sen... kadın değilsin."

Yine gülümsedi.

"Haklısın. Ne kadar dikkatlisin. Kesinlikle kadın değilim. Ama son ev arkadaşım, gece nemlendirici kullandığım ve *Marley ve Ben*'nin sonunda ağladığım için kadın olmam gerektiğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse, *Oyuncak Hikâyesi*'nin sonunda da biraz gözyaşı döktüm, belki de pısırığın tekiyim. Yine de bunları olumlu dişil özelliklerim olarak değerlendirebilirsin."

Tamamen kafam karışmıştı.

"Ah... Üzgünüm. Sanırım ilanımın yalnızca kadınlar için olduğunu fark etmedin."

"Aslında, fark ettim. Ama bana sadece beş dakika verirsen, seni bir kadından daha iyi bir ev arkadaşı olacağıma ikna edebileceğimi düşünüyorum."

Gülümsedim.

"Şunu bir netleştireyim... Adını gizledin; ne demiştin, bir kez daha söyler misin?"

"Declan."

"Evet, Declan. Her neyse, kadın ev arkadaşı aranan bir ilana başvurdun, bilinçli bir şekilde ismini kısaltarak ilan sahibini kandırdın ve stratejin, beş dakikadan kısa bir sürede bana ne istediğimi bilmediğimi göstermek mi? Doğru mu anladım?"

O çocukça cazibesini bir kez daha sergiledi.

"Kesinlikle doğru."

Durumu nasıl ele alacağımı düşündüm. Bir yandan, zamanımı boşa harcayacaktı ve bugün zaten yeterince zaman kaybetmiştim. Ama diğer yandan, merakım artmıştı. Gülüşündeki bir şey bunun eğlenceli olabileceğini hissettirdi. *Boş versene.* Ne de olsa yapacak daha iyi bir şeyim yoktu.

Kapıyı genişçe açıp kenara çekildim, içeri girmesi için elimi uzattım.

"Telefonumda zamanlayıcıyı başlatıyorum ve başlamadan önce bir kadeh şarap alacağım. Eğlenirken içmeyi severim."

Declan sırıtıp dairemin içine doğru yürüdü.

Koltuğu işaret ettim. "Otur lütfen. Bir dakika içinde döneceğim."

Mutfağa geçtiğimde, "Hey, Mollz?" diye seslendi.

Geri döndüm. "Evet?"

"Bana da bir kadeh şarap getirmeye ne dersin?"

Gülümsedim. "Tabii, neden olmasın, *Decs*."

İki kadeh *pinot grigio* doldurdum ve oturma odasına döndüm.

"Al bakalım. Umarım beyaz şarap seversin."

"Gördün mü? Şimdiden mükemmel bir uyum içindeyiz. Beyaz şarabı kırmızıya tercih ederim."

Kadehi dudaklarıma götürdüm.

"Evet, mükemmel. Kusursuz bir çiftiz. Belki de ruh eşi bile olabiliriz."

Declan tekrar inci gibi parlayan dişlerini gösterdi. Gerçekten mükemmel bir gülüşü vardı, dişleri de oldukça güzeldi. Ne yazık ki aynı zamanda bir de penisi vardı. Kadehimin yarısını içip kadehi masanın üzerine koydum. Cep telefonumu alarak zamanlayıcıyı beş dakika olarak ayarladım. Ekranı ona gösterdim.

"Hazır mısın?"

"Her zaman hazırım."

Başlatma düğmesine bastım, telefonumu ekranı yukarı gelecek şekilde masanın üzerine koydum ve ellerimi kavuşturdum.

"Başla."

"Tamam. Peki... En sevdiğin renk nedir?"

"En sevdiğim renk mi?"

Declan zamanlayıcıyı işaret etti.

"Zaman ilerliyor, Molly. Soruları tekrar etmemeni istiyorum."

Gülümsedim.

"Tamam. En sevdiğim renk pembe."

Declan, pantolonunun cebinden anahtarlığını çıkardı. Üzerinde pembe boncuklar vardı ve her birinin arasında beyaz harfler bulunuyordu. Harfler onun adını yazıyordu.

"Benimki de."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bunu kendin mi yaptın?"

"Hayır. Yeğenim Arianna yaptı."

"Peki, bunun sadece Arianna'nın en sevdiği renk olup olmadığını nasıl bilebilirim?"

"İyi bir nokta. Öyleyse devam edelim. İlanında geceleri çalıştığın yazıyordu."

"Evet, doğru. Hemşireyim. Doğum servisinde gece vardiyasında çalışıyorum."

"Yani gün boyunca uyuyorsun, öyle mi?"

"Saat yedide işten çıkıyorum ve eve gelir gelmez uyumaya çalışıyorum."

Ellerini göğsüne koydu.

"Ben gündüzleri çalışıyorum. Altıda spor salonuna gidiyorum ve genellikle akşam yediden sonra eve dönüyorum. Yani apartman, ihtiyacın olduğunda sessiz olacak."

Başımı salladım.

"Tamam, bu seni iyi bir ev arkadaşı yapar. Ama çoğu insan gündüz çalıştığı için bu durum seni o kadar da özel kılmıyor."

"Yemek yapar mısın?" dedi.

"Peynirli makarna sayılır mı?"

"Birden fazla kuşağın yaşadığı geleneksel bir İtalyan evinde büyüdüm. Bana sos yapmayı büyükannem öğretti."

"Yani benim için yemek mi pişireceksin?"

"Eğer ev arkadaşlığını kapabilmem için gereken buysa, evet."

"Ne kadar cazip görünse de köşede harika yemekler yapan bir İtalyan restoranı var. İlginç bir şekilde, adı *Nonna's* ve çoğu yemeğimi gerçek bir İtalyan yapıyor. Taklit değil."

Declan abartılı bir nefes alıp vererek masadaki cep telefonuna baktı.

"Üç dakika otuz sekiz saniyem kaldı. Bunun kolay olmayacağını görebiliyorum. Bana neden erkek bir ev arkadaşı kabul edemeyeceğini söyle, böylece buna doğrudan yaklaşabilirim. Tuvalet kapağını açık bırakmakla mı ilgili? Çünkü dört ablam var, kadınlarla yaşama konusunda eğitimliyim. Sekiz yaşındayken bir kez tuvalet kapağını açık bıraktım ve ablam yanlışlıkla biraz idrar sıçrattığım yere oturdu. Sifonu çekerken başımı klozete daldırdı. O günden sonra tuvalet kapağını bir daha açık bırakmadım."

Üç parmağını kaldırdı. "İzci sözü veriyorum. Böyle bir problem yaşamayacağız."

Gülümsedim.

"Konu tuvalet kapağı meselesi değil."

"Tamam. O zaman neden erkek ev arkadaşı istemiyorsun?"

Aslında, ev arkadaşımın neden kadın olması gerektiğini hiç düşünmemiştim. Başka bir kadınla aynı evi paylaşmak daha doğal gelmişti. "Aslında... özel bir nedenim yok. Başka bir kadınla beraber yaşarken daha rahat hissederim. Mesela, tişört ve iç çamaşırıyla uyurum. Kahve yapmaya kalktığımda giyinmem. Bir erkeğin önünde bunu yapmak garip olurdu."

"Neden?"

"Bir kadının değil de bir erkeğin önünde popomu sergilemek neden garip olurdu, öyle mi?"

"Evet."

Omuzlarımı silktim.

"Bilmiyorum. Garip olurdu. Sanırım birlikte yaşadığım kadınlar diğer kadınlardan etkilenmediği için onlarla cinsel bir gerilim yaşamıyoruz."

"Anladım. Şimdi sorunun özüne geliyoruz. Yani seninle aramızda cinsel bir gerilim yaşanmasından mı korkuyorsun? Yoksa çok yakışıklı olduğum için mi?"

"Ne? Hayır! Üstelik bu ne kendini beğenmişlik? Hem seni yakışıklı bulduğumu hem de seninleyken kendimi kontrol edemeyeceğim için endişelendiğimi varsayıyorsun."

"Gerçekleri konuşuyorum, Mollz. Bana sadece beş dakika verdin, bu yüzden sorunun asıl nedenini anlamaya çalışıyorum."

"Sanırım odamdan çıkarken üzerime bir şeyler giymek zorunda kalmak istemiyorum. Saçımı kuruturken havlu veya sutyen ve iç çamaşırı giyiyorum... Bu tür şeyler."

"Eğer sana eşcinsel olduğumu söyleseydim, yine üzerine bir şeyler giymek zorunda hisseder miydin?"

Bu soru beni düşündürdü. *Hisseder miydim?* Emin değildim. "Öyle misin?"

"Hayır, değilim. Sadece sorunun özünü bulmaya çalışıyordum. Sorun erkek olmam mı, yoksa poponu sergilediğinde ilgimi çekme ihtimali mi? Görünüşe göre ikincisi. Sakin ol. İlgimi çekmeyecek."

Garip bir şekilde kırıldım. "Popomun nesi var ki?"

Güldü. "Bilmiyorum. Bakmadım. Neden, biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü başka birine aşığım."

Ne kadar çılgınca görünse de bir kıskançlık hissettim.

"Ah. Peki, neden onunla birlikte yaşamıyorsun?"

"Çünkü duygularımız karşılıklı değil... henüz. Yani, eğer erkek bir ev arkadaşının seni süzmesinden endişeleniyorsan, bu konuda bana güvenebilirsin. Ben tek bir kişiye bağlanacak bir adamım. İstersen eski sevgililerimden bazılarının numaralarını referans olarak verebilirim. Aldatmam."

Hımm... "Bilmiyorum..."

Declan saate baktı. Otuz bir saniye kalmıştı.

"Zamanımız kalmadı, bu yüzden hızlanmamız gerekiyor. Sana direkt olarak bilmen gereken gerçekleri söyleyeyim mi?"

"Bu iyi olur."

"Yirmi sekiz yaşındayım. Yıllık altı basamaklı bir gelire sahibim. Kredi notum sekiz yüz on ve önceki ev sahiplerimden referanslarım var. Düzenliyim ve arkamı toplarım. Evde çok vakit geçirmiyorum ama evde olduğumda oldukça sessizim. Ayrıca çekiç kullanma konusunda son derece yetenekliyim." Dairemi hızlıca gözden geçirdi ve dolap kapısını fazla sert açtığımda duvarda oluşan bir deliğe işaret etti. "Bunu macunlayabilirim ve tekrarlamaması için bir kapı durdurucu takabilirim." Mutfağı gösterdi. "Ve bu dolaplar oldukça yüksek. Bir seksen beş boyundayım. Artık üst raftaki bir şeyi almak için sandalyeye çıkmana gerek kalmaz. Ve..."

Zamanlayıcı bip sesi çıkararak durdu.

"Son bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii. Neden olmasın?"

"Hulu ve Netflix şifrelerimi paylaşırım. Premium Hulu hesabım var."

Kahkaha attım. "Vay canına, bunlar bir ev arkadaşı için oldukça cezbedici nitelikler."

Gülümsedi. "Yani kabul edildim mi?"

İç çektim. "Üzgünüm. Azmini takdir ediyorum ama maalesef, kabul edilmedin. Bugün on dört kişiyle görüştüm ve şunu söylemeliyim ki başka birine harika bir ev arkadaşı olacaksın."

Declan yüzünü astı ama başıyla onayladı. "Denemeye değer olduğunu düşündüm. Bu bina harika ve ben de hemen köşede çalışıyorum. Altı aylık bir taahhütle daire bulmak çok zor."

"Kira sözleşmem o zaman bitiyor ve uzatıp uzatmayacağıma henüz karar vermedim."

"Bak, bu da mükemmel bir aday olmam için başka bir neden. Sadece altı ay daha buradayım."

"Üzgünüm. Bu *benimle* ilgili bir durum, *seninle* alakalı bir şey değil."

Declan şarabını yudumladı, kalktı ve elini uzattı. "Zamanını ayırdığın için teşekkür ederim. Ve *pinot* için de teşekkürler."

El sıkıştık.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Declan."

Onu kapıdan çıkardım, kapıyı kapattım ve arkasına yaslandım. Çok yazık, gerçekten iyi bir adam gibi görünüyordu ve tanıştığım *en iyi* adaydı. Bir başka kadeh içki almaya hazırlanıyordum ki kapıda bir tıklama sesi duydum. Kapıyı açmadan önce kapı gözünden baktım ve Declan'ı orada buldum.

"Önemli bir şeyi unuttum," dedi.

"Öyle mi? Nedir o?"

Cüzdanını çıkardı ve bir rahibenin fotoğrafını gösterdi. "Bu benim kız kardeşim Catherine. Bu bir Cadılar Bayramı kostümü değil. O gerçekten bir rahibe. Ablası rahibe olan biri nasıl kötü olabilir ki?"

Kahkaha attım.

"Bu, kafanı klozete sokan ablan mı?"

Gülümsedi.

"Evet, o."

"Pekâlâ, ablanın hayatını kiliseye adamış olmasıyla senin iyi bir insan olman arasında doğrudan bir ilişki olduğundan şüpheliyim. Üstelik, bunu kabul etsem bile, bu cevabımı değiştirmiyor."

Declan'ın omuzları düştü. "Denemek zorundaydım. Kız kardeşim, onun rahibe olmasının beni cennete götürmeyeceğini söylüyor. Belki de *başka* bir işime yarar diye düşündüm."

"Hoşça kal, Declan."

"Sonra görüşürüz, Mollz."

"Eee... Ev arkadaşı arayışın nasıl gidiyor?"

Emma bir fincan kahve aldı ve mola odasındaki küçük kahve masasına oturdu.

İç çektim.

"Bugünlerde normal birini bulmak neden bu kadar zor? On iki kişiden fazlasıyla görüştüm ve uygun bir aday bulamadım."

"Önerdiğim gibi çalışanlar panosuna ilan verdin mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Başka bir hemşire veya teknisyen istemiyorum. Her şey yolunda gitmezse işyerinde durum sıkıntılı hâle gelir."

"Belki Doktor Dandy başvurur."

Kaşlarını oynattı.

"Bir yer bulana kadar Doktor Cohen'in kanepesinde uyuyormuş."

Bu bilgi beni kesinlikle rahatlattı.

"Gerçekten mi? Will ve neydi o kızın adı, ayrıldılar mı?"

"Evet. X-ray'deki Lisa, Doktor Cohen'in ona Will'in yanında kaldığını söylediğini anlattı. Görünüşe göre, o özenti aktrisle ayrıldılar."

"Vay be."

Emma gülümsedi.

"Evet. Ve dostum, dürüst olmak gerekirse... bir yıllık ilişkinin sona ermesinden dolayı yas tutması için ona on gün süre tanıyorum. Ama ondan sonra, onunla ilgilendiğini söylemeni sağlayacağım. Uzun süre bekâr kalmayacak ve bir önceki boş olduğu dönemde fırsatı kaçırdın. Sürekli adamın yasını tutamazsın."

Tabii ki haklıydı. Will'in yeniden bekâr olması beni mutlu etti ama ona karşı hislerimi açma düşüncesi midemi bulandırıyordu. Will Daniels –ya da Emma'nın soyadından ve David Gandy adında bir erkek modelle olan şaşırtıcı benzerliğinden dolayı taktığı isimle *Doktor Dandy*– ile dört yıldır iyi bir arkadaşlığımız vardı. Hastanede çalışmaya aynı gün başladık ve oryantasyona birlikte katıldık. O zamanlar benim bir erkek arkadaşım vardı ve o da tıp fakültesinden bir kızla çıkıyordu, bu yüzden ne kadar yakışıklı olduğunu düşünsem de iki yıl öncesine kadar aramızda herhangi bir şey olmadı. O zamandan beri de sürekli bir o kadınla bir bu kadınla çıkıyordu. Emma haklıydı, adam asla uzun süre bekâr kalmıyordu.

"Bu cuma akşamı *happy hour* olacak," dedim. "Koroner bakım ünitesi ekibinden birkaç kişi *McBride's*'ta buluşacak. Ayrılıkla ilgili ne söyleyeceğini merak ediyorum."

"Senin ev arkadaşı aradığını biliyor mu?"

"Sanmıyorum."

"Demek onun yatacak bir yere ihtiyacı var ve senin de bir ev arkadaşına ihtiyacın var."

Emma omuzlarını silkti.

"Zamanlama her şeydir. Belki kaderin böyledir ve yanına taşınır, böylece iki ihtiyacını birden karşılar."

"Hayal gücün biraz kendini aşıyor. Önce o kızla ilişkisinin gerçekten bittiğinden emin olalım. Birkaç kez ayrıldılar ama her seferinde ona geri döndü."

"Tamam. Ama ikinize dair içimde iyi bir his var."

"Belki de ev arkadaşı bulmam konusunda iyi bir hisse sahipsindir? Bir tane daha lanet olası ilana para ödemek zorunda kaldım."

Emma başını iki yana salladı.

"Bir tane bile düzgün aday bulamadığına inanamıyorum."

Son görüşmemi hatırlayarak, "Aslında mükemmel olacak bir aday vardı. Harika bir kredi puanı var, düzenli, yemek yapıyor, sabah erken çıkıyor ve gün boyu çalışıyor," dedim.

"Peki, neden onu almadın?"

"Çünkü *o* bir *erkekti.*"

Ayışığı Kitaplığı

2
Molly

On beşinci görüşme şu ana kadarki en kötüsüydü. Kız profesyonel bir *yodel* sanatçısıydı ve yarışmalar için sıklıkla pratik yapması gerekiyordu. Bu yüzden odanın yankı yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Neden sessiz sakin birini bulamıyordum? Onun pratiğini dinlemeyi asla istemiyordum. Bu yüzden, ne kadar nazik olursa olsun, onu evden gönderirken bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum.

Vedalaştıktan sonra kapımın önünde bir şey fark ettim. Üzerinde zarf olan kapalı bir Tupperware kabıydı. İçeri aldım ve zarfı açtım. Notta şunlar yazıyordu:

> Odanın hâlâ kiralık olduğunu görüyorum. Demek şansın pek iyi gitmemiş. Bu arada, yaptığım bu kapkekleri tat. Belki seni biraz rahatlatır. Yapabileceğim herhangi bir şey olursa –yani, odayı kiralamak gibi– numaramı biliyorsun."
> Declan
> (Önemli not: Hâlâ bir penisim var.)

Kahkahamı bastırarak yeşil kapağı açtım ve kutunun içinde sekiz tane büyük beyaz kremalı kapkek vardı. Hepsinin üstünde

farklı kelimeler yazıyordu. Kısa sürede bunların bir cümle oluşturmak için tasarlandığını fark ettim.

"Yap. Bunu. Ye. Birini. Ve. Sonra. Bana. Teşekkür Et "

Sinirlenerek "birini" yazan kapkeki aldım ve üstünden büyük bir ısırık aldım. Hep kapkeklerin üst kısmını yerim, altını bırakırım. Kreması olmayan kek benim için ölüdür.

Kabul etmeliyim ki kapkekler gerçekten çok lezzetliydi. Yağlı bir kreması vardı ve şekeri dengeliydi. Krema yumuşak kıvamdaydı, şekerle sertleşmemişti.

Bu adam gerçekten kalbimi –veya kiralık odamı– kapkeklerle kazanabileceğini mi düşünüyordu?

Kendi kendime güldüm ve bir kapkek daha aldım, önce kremayı yaladım sonra üst kısmını yedim. Gerçekten de lezzetliydi. Tupperware kabı olmasa ve şekiller biraz kusurlu olmasa, bunların bir pastaneden alındığını düşünürdüm.

Kapkeklerin bu kadar lezzetli olması, bu adama bir şans verme fikrini ciddi şekilde düşündürüyordu.

On dakika içinde, kapkeklerin ikisi hariç hepsinin üstünü yemiştim.

Kalan kapkeklerin üzerindeki kelimelere baktım.

Yap. Bunu!

Yap bunu!

Bu, ona bir şans vermem gerektiğinin işareti miydi? Ve gerçekten tatlılardan akıl alacak kadar çaresiz miydim?

Cevap *evet*'ti. Evet, öyleydim.

Derin bir nefes verdim ve içten içe bildiğim şeyi kabul ettim: Arayış sona ermişti. Declan Tate, otomatik olarak kazanmıştı. Paraya ihtiyacım vardı. Kapıma gelen en az garip insan oydu. Gerçek şu ki, onu *penisi olduğu için cezalandırmıştım.* Son birkaç gündür bunu çok düşündüm ve tuhaf bir şekilde onu da düşünmeye başladım. Karizması, beni güldürmesi... Bir ev arkadaşının daha kötü özellikleri de olabilirdi.

Ama bunu gerçekten düşünmeden önce onunla konuşmam ve bazı temel kuralları belirlemem gerekiyordu.

Telefonu aldım ve onu aradım.

Görünüşe göre kim olduğumu biliyordu.

"Merhaba, Mollz! Nasıl gidi..."

Birdenbire "Tamam. Oda senindir," dedim.

"Ciddi misin?"

"Kapkekler o kadar lezzetliydi ki. Beni kazandın ki açıkça amacın da buydu."

"Kapkekler mi? Birden fazla mı yedin?"

"Bu konuda yorum yapmıyorum."

Güldü ve kendi kendine konuştu, "Bunları not al, Declan. Yeni ev arkadaşının kalbine giden yol midesinden geçiyor."

Ev arkadaşı.

İç çektim.

Ne yapıyorum ben?

Sanırım hayal kırıklığımı hissetti. "Üzülme, Mollz. Eğlenceli olacak ve dediğim gibi, beni neredeyse hiç görmeyeceksin. Programlarımız birbirimizden kaçmak için yapılmış gibi"

"Ne zaman taşınmayı düşünüyorsun?"

"Sana bağlı. Bugün öğleden sonra arkadaşımın evinden çıkabilirim ve beş gibi orada olurum. Her durumda, mahremiyetini geri istiyor; sevgilisiyle sevişirken beni odada istemiyor. Buna inanabiliyor musun?" Gülümsedi. "Her neyse, bu gece çalışıyor musun?"

Bu gece mi? Bu kadar yakın mı? Ama dürüst olmak gerekirse, bunu bir an önce halletmek en iyisi.

"Aslında hayır. Bu gece izinliyim. Önümüzdeki birkaç gün çalışmıyorum."

"O zaman mükemmel. Eşyalarımı toplayıp geliyorum."

"Yap" yazılı kapkekten bir lokma aldım ve "Harika," dedim ağzım doluyken.

Birkaç saat sonra kapı çaldı. Kapıyı açtığımda, Declan'ın göz kamaştırıcı dişleriyle karşılaştım. "Merhaba, sevgili ev arkadaşım."

İçeri girmesi için yana çekildim.

"Merhaba."

Yanımdan geçerken parfümünü hissettim. *Harikaydı.* Dairemin onun kokusuyla dolmasında bir sakınca görmüyordum. Evimin atmosferi yakında erkeksi bir enerjiyle dolup taşacak gibi duruyordu.

Omzundaki çantayı yere bıraktı. Bavulunu odanın bir köşesine yerleştirmeden etrafa bakındı. Sonra tekrar bana doğru yürüdü ve beni hazırlıksız yakalayarak yüzüme doğru uzandı.

Parmaklarını ağzımın köşesinde gezdirirken titredim. Altdudağımı hafifçe sıyırdığında tüylerim diken diken oldu.

"Orada biraz krema kalmış."

Aynı noktaya dokundum.

"Ah." O gelmeden birkaç dakika önce, "Bunu!" kekinin üst kısmını yemiştim; sonuncusuydu. Şimdi geriye sekiz tane üstü yenmiş kapkek kalmıştı.

Yüzümü inceledi. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim," dedim, biraz kızararak.

Şekerin kafama etkisi mi, yoksa başka bir şey mi olduğunu tam olarak bilemesem de kendimi beklediğimden daha huzursuz hissediyordum.

"Burada olduğum için endişelenmeyi bırak." Gülümsedi. "Sanırım daha önce bir erkekle yaşamadın, değil mi?"

"Evet. Ebeveynlerim ben on altı yaşındayken boşandı. Yani babam evden ayrıldıktan sonra annem ve kız kardeşim Lauren ile yaşadım."

"Peki, söz veriyorum, ısırmam."

Onu çok çekici bulmanın verdiği huzursuzlukla yutkundum. Neredeyse *fazla* çekici. Asla böyle bir adamla olmak istemezdim. İçten içe, bunu belli etmiyor olsa da kendini beğenmiş olmasından şüpheleniyordum. Çekici olduğunu bilmemesinin imkânı yoktu.

"Bazı temel kurallar koymalıyız, tamam mı?"

Dik durdu ve abartılı bir şekilde bir kez onayladı. "Söyle."

"Aslında bunu söylemeye bile gerek yok ama, benim olan be-

nimdir, senin olan senindir. Kişisel eşyalarımı da yemeğimi de paylaşmam."

"Anladım. Ama bu karşılıklı olmalı. Mesela... lezzetli bir yemek pişirdiğimde ondan yersen, bana karşılığında bir şey vermek zorundasın."

Kaşlarımı çattım. "Karşılık mı? Tam olarak neyi kastediyorsun?"

Gözleri genişledi. "Şu sapık beyninden geçen şeylerden bahsetmiyorum. Zaten başka birinden hoşlandığımı belirtmiştim hatırlarsan. Sadece, yani, eğer yemeğimden yersen, bana eşdeğer bir şey vermelisin. Verdiğini alabilme meselesi, anladın mı?"

Gözlerimi kıstım. "Neden yemeğinden yiyeceğimi düşünüyorsun?"

"Belki de yemezsin. Ama kapkekleri beğendiğini söyledin, yani..."

Bir noktada haklıydı. Ama kapkekler bir hediyeydi. Koşulunu kabul edip yemeklerine asla dokunmayacağıma yemin edebilirdim. *Of!* Onun yemeklerine ihtiyacım yoktu.

"Tamam." Omuzlarımı silktim. "Anlaştık."

Mutfaktaki küçük adanın kenarına yaslandı. "Başka hangi kuralların var?"

"Burada olmadığım zamanlarda ne yapmak istersen yapabilirsin, ama ben uyurken eve kimseyi getiremezsin. Bu senin için pek zor olmamalı, sonuçta haftada üç gece evde olmayacağım."

"Tamam. Anlaştık. Devam et."

"Her şeyin düzenli ve temiz olmasını severim. Yani, bir şeyi belirli bir şekilde düzenlemişsem, onu değiştirme."

"Yani, sayacın üstündeki pastel renkli *M&M's*'ler gibi mi? Pembe ile nane yeşili olanları birbirine karıştırmamak gibi saçmalıklar mı?"

"Sadece bazı renkteki *M&M's*'leri seviyorum, bu yüzden onları internetten alıyorum. Ama evet... belirli bir şekilde düzenlediğim hiçbir şeye dokunma."

"Tamam." Gülümsedi. "Sen çılgının tekisin, bunu biliyor muydun?"

"Herkesin kendine özgü tuhaflıkları vardır. Benimkiler de renklerine göre düzenlenmiş şekerlemeler ve temiz ve düzenli bir ev. Ben de böyleyim."

"Tüm pembe *M&M's*'leri bir kavanozda toplayan bir kadın hangi tür erkeklerden hoşlanır? Pembe Lacoste gömlekler ve mokasenler giyen birinden mi?"

"Hayır. Akıllı ve dengeli adamları severim ve..."

"Sıkıcı ve kendini beğenmişleri mi?"

"Hayır," diye savunmaya geçtim.

"Şaka yapıyorum, Molly. Seninle uğraşıyorum."

Derin bir nefes verdim, "Biliyorum."

"Bekâr mısın?" diye sordu.

"Evet. Ama... Umarım bu çok uzun sürmez."

"Öyle mi? Neler oluyor bakalım? Bu şanslı adam da kim?"

Ah. Neden böyle bir şey dedim ki? Şimdi bunu açıklamam gerekiyor.

En azından Doktor Daniels'tan hoşlandığımı itiraf edebilirdim. Böylece Declan onun cazibesinden etkilenmediğimi anlamış olurdu.

"Beraber çalıştığım bir doktor var. Bir süredir ondan hoşlanıyorum ve sevgilisinden yeni ayrıldı. Aslında yarın akşam hep beraber bir *happy hour'a* gidiyoruz. Bu yüzden aramızda bir şeyler olmasını bekliyorum."

Gülümsedi. "Yani, işe koyuluyorsun."

Biraz utanarak boğazımı temizledim. "Sen ne yapıyorsun? Hoşlandığın kızla durumunuz nedir?"

"Aslında, o da benim iş arkadaşım. Aynı reklam ajansında çalışıyoruz. İkimiz de Kaliforniyalıyız, şirketin merkezi orada ama büyük bir müşterinin kampanyası üzerinde çalışmak için Şikago'ya geldik. Burada sadece altı ay kalmamın sebebi de bu. Onunla aynı müşteri için çalışıyoruz."

"O, senin ondan hoşlandığını biliyor mu?"

"İşte sorun da burada. Pisliğin tekiyle çıkıyor. Adam onun Kaliforniya'dan Şikago'ya gelmesini istemedi. İlişkileri bir iyi bir

kötü. Bir gün ilişkisi umduğum gibi kötü giderse ben de harekete geçebilirim. Sevgilisi olan birine yanaşarak adilik yapmak istemiyorum. O yüzden şu an hücum için beklemedeyim."

"Anladım ama, o senin ondan hoşlandığını biliyor mu?"

"Bilmiyorum. Ama şüphelendiğini düşünüyorum. Sadece arkadaşız... Şimdilik. Ama ben daha fazlasını istiyorum. Sadece güzel olduğu için değil, aynı zamanda zeki ve tatlı olduğu için de. Aradığım her şey var onda. Ayrıca uyumlu olduğumuzu da düşünüyorum."

Hissettiğim kıskançlık beni rahatsız etti. Sanırım bunun nedeni, birinin bana karşı böyle hissetmesini istememdi sadece. Yani Declan'a olan ilgim *değil*. Tabii ki çekici biriydi ama benim tipim değildi.

"Onun adı ne?"

"Julia."

"Ne güzel bir isim."

"Peki, Seksi Doktor?"

Utanarak gülümsedim. "Will."

"Ne doktoru peki?"

"Bir kadın doğum uzmanı."

"Ah, doğru. Gebelik vardiyasında çalıştığını söylemiştin. Çok mantıklı. En azından senin ilgilendiğin ağlayan bebekler şirin; benim müşterilerimin aksine." Ellerini *M&M's* kavanozuna uzatıyormuş gibi yaptı, sonra yaramaz bir gülümsemeyle geri çekti. "Başka kural var mı, Molly?"

"Evet, söylemeye gerek olmasa da evde çıplak dolaşmak yok."

Kaşlarını oynattı. "Seni tahrik edeceğinden mi çekiniyorsun?"

"Hayır." Ayağıma baktım. "Sadece uygun bulmuyorum."

"Öyleyse aynı kural senin için de geçerli. Sırf adalet yerini bulsun diye." Sesini alçaltarak, "Ama yaparsan da şikâyet etmem laf aramızda," diye ekledi.

Gözlerimi devirdim. "Hani tek eşliydin, ne oldu şimdi?"

"Sadece âşık oldum, henüz ölmedim, Mollz." Gülümsedi.

"Yaparsan, büyük ihtimalle bir bakış atarım. Ama herhangi bir şey söylemem veya seni rahatsız etmem."

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve konuyu değiştirdim. "Ablan gerçekten de rahibe mi?"

Kıkırdadı. "Evet."

"Bu gerçekten... benzersiz bir durum."

"Neden? Çünkü kardeşi kutsal şeylerin tam zıttı mı?" Kurnazca gülümsedi.

"Eh, bunun yanı sıra, günümüzde insanların rahibe olduğunu pek duymuyorsun."

"Catherine diğer ablalarımdan hep farklıydı, daha büyük bir amaç arıyordu. Ama bize söylediğinde oldukça şaşırdık."

"Ailen dindar mı?"

"Ailem Katolik ve her pazar kiliseye giderler ama dini takıntıları yok. Catherine rahibe olacağını söylediğinde annem ağladı. Onun için hep başka bir gelecek hayal etmişti. Ama biliyorsun, sonuçta herkes kendi istediğini yapıyor. Ve o gayet mutlu."

"Ne güzel."

"Çocuklar nasıl birlikte büyüyüp bu kadar farklı olabilirler, çok garip. Catherine bir manastırda yaşıyor, dua ediyor, iyilik yapıyor ve ben çoğu gece internette gezinip Hulu izliyorum. Aynı ebeveynlere sahibiz. Ne oldu da böyle oldu?"

"Oldukça başarılı gibi görünüyorsun. Eminim ailen seninle gurur duyuyordur."

"Bir noktada yerleşip düzen kurmamı isterlerdi ama beni henüz evlatlıktan reddetmediler." Konuyu değiştirdi. "Yarın gece için planın nedir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Doktor Dickalicious'a yapacağın hamleden bahsediyorum. Stratejin ne?"

Neden Will hakkında konuştum ki? "Bir planım mı olmalı?"

"Onun seni beğenmesini istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama çok hızlı gitmek istemiyorum. Henüz yeni bir ayrılık yaşadı. Öte yandan, onun gibi adamlar uzun süre bekâr kalmıyor."

"O zaman ona ulaşılmaz biri olduğunu göstermen lazım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Erkeklerde tüm konu ters psikolojiyle ilgilidir. Bir şeyi elde edemeyeceğimizi düşündüğümüzde, onu on kat daha fazla isteriz. Bu anlamda âdeta çocuk gibiyiz."

"Julia'dan hoşlanmanın sebebi de bu mu, başka biriyle beraber olması mı?"

Çenesini kaşıdı. "Bilinçaltımda bu, hislerimi körüklüyor olabilir. Ama ondan hoşlanmamın çok daha farklı sebepleri var."

"Ne yapmamı öneriyorsun?" Sesim kayıtsız olsa da aslında ne söyleyeceğini duymak *istiyordum*. Böylesi konularda bir erkeğin bakış açısını pek sık alamıyordum.

"Ondan hoşlandığını belli etme. Onun neden *senden* hoşlanması gerektiğini göster."

Kulak kabarttım. "Peki bunu nasıl yapabilirim?"

"Aşırı seksi görünmelisin, bunu kolaylıkla yapabilirsin, biliyorum. Etrafındaki herkesle muhabbet et, o hariç; ona neyi kaçırdığını göster. Sonra, sana yaklaştığında, onunla konuş ama ardından dikkatini başka birine yönelt. Bu, onu belirsizlik içinde bırakacak ve daha fazlasını arzulamasını sağlayacak. Biz erkekler iyi bir kovalamacadan hoşlanırız."

"Bu, ondan hoşlanmadığım izlenimini vermeyecek mi?"

"Bana güven. Eğer seni istiyorsa, bir noktada harekete geçecektir. Ne kadar ilgisiz görünürsen, penisi o kadar sertleşecek."

"Pekâlâ, bu görselleştirme için teşekkürler."

"Rica ederim. Oldukça açık sözlüyüm ve dolambaçlı konuşmayı sevmem." Etrafa baktı. "Ev kuralları bitti mi?"

"Evet. Sanırım unuttuğum bir şey çıkmadıkça hepsi bu."

"İyi." Spor çantasına giderek birkaç şişe Gatorade çıkardı. "Bunları buzdolabına koysam olur mu?"

"Tabii ki."

İçecekleri buzdolabına koydu, ardından Tupperware kabını fark edip açtı.

"Vay! Sanırım bayağı hoşuna gitmiş?"

"Biraz abartmış olabilirim. Çok lezzetliydiler."

"Bu da başka bir tuhaflığın mı, kapkeklerin üstlerini düzgünce kesip ayırmak?"

"Kreması benim favorim."

"Peki ya alt kısımları?"

"Kreması yoksa yemem, hayır."

"İşte gördün mü? Harika bir uyum yakalamışız. Ben kremadan hiç hoşlanmam, genelde kenarından yerim. Beyaz şaraba olan ortak düşkünlüğümüzü de düşünürsek, bence bu iş yürür." Gülümsedi. "Sen de kapkeklerin üst kısmını sevenlerden misin?"

"Kesinlikle."

"Bingo! İşte bu. Ben alt kısmı tercih ederim." Gözlerini devirdi. "Tamam, bu kulağına biraz garip gelmiş olabilir ama ne demek istediğimi biliyorsun."

"Sen tam bir delisin." Başımı salladım, gülümsememi tutamıyordum. "Ama kapkekleri yaptığın için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten çok düşünceliydi."

"Sen de biliyorsun ki art niyetli davrandım."

"Ve işe yaradı."

Gözleri yatak odalarına doğru kaydı.

"Valizimi boşaltmamda bir sakınca var mı?"

"Tabii ki."

"Harika. Yolu göster."

Declan, valizini sürerek beni yeni odasına doğru takip etti. Ona biraz mahremiyet sağlamak için kendi odama girdim ama aklımdaki tek şey onun burada olmasıydı.

Declan'ın eşyalarını yerleştirirken dinlediği melodilere eşlik etmesini işittiğimde gülümsememe engel olamadım. Yeni bir ev arkadaşımın olması düşüncesi beni endişelendirmişti, uykularımı kaçırmıştı. Ama şimdi uzun zamandır ilk kez iyi bir gece uykusu çekecekmiş gibi hissediyordum.

Başını kapıdan içeri soktuğunda biraz irkildim. "Diş fırçamı seninkinin yanına koymamda bir sakınca var mı?"

"Sakınca olacağı izlenimini mi verdim?"

"*Benim olan benimdir, senin olan senindir*, demiştin. Bunun diş fırçası kabı için de geçerli olup olmadığından emin olamadım."

"Başlangıçta sert çıktıysam özür diliyorum. Biraz bu duruma alışmam lazım. Hepsi bu. Şimdiden burada olman bana iyi geliyor."

"Güzel." Aniden yatağımın ucuna uzandı, sırtüstü uzanarak tavanı izlemeye başladı. Uzun vücudunun yatağımın üzerine serilmiş hâli... başlı başına bir manzaraydı.

Ellerini başının altına koyarak bana döndü. "Yarın senin izin günün, değil mi?"

"Evet."

"Yumurta ve ekmek falan var mı?"

"Evet. Ama sanırım yakında bozulacaklar."

"Tamam. Sabah bizim için kahvaltı hazırlayacağım; küçük bir açılış kutlaması. Karşılıksız. Bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın." Göz kırptı. "Bu seferlik."

"Birinin bana kahvaltı hazırlaması konusunda söyleneceğimi zannetmiyorum. Hem de hiç."

"Ama şimdiden uyarıyorum, yemek yaparken müzik dinlemeyi, popomu ritme göre sallamayı, biraz da şarkı söylemeyi severim. Belki de spatulayı mikrofon olarak kullanırım. Biraz mutfak karaokesine ne dersin?"

"Uyanık olduğum ve giyinik olduğun sürece, yapabilirsin."

Michael Jackson gibi bir dönüş yaparak yatağımdan sıçradı ve koridorda kayboldu.

Bu altı ay hiç de kolay geçmeyecek gibi.

3
Molly

Ertesi sabah, *bacon* kokusuyla uyandım. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra, kokuyu takip ederek mutfağa girdim. Declan ocağın başında Darius Rucker'ın "Wagon Wheel" şarkısını söylüyordu. Kulaklık taktığı için beni hemen fark etmedi. Böylece, onu biraz dinleme fırsatım oldu... *ki sesi acayip kötüydü*. Nedense bu beni gülümsetti. Böylesine karizmatik ve iyi görünümlü bir adamın da bazı kusurları olması gerekiyordu. Ayrıca, sesi kötü olduğu hâlde bunu umursamaması da hoşuma gitmişti.

Kahve makinesine yöneldim, üzerindeki dolabı açtım ve bir kupa aldım. Declan kulaklıklarından birini çıkardı ve bana gülümseyerek baktı.

"Günaydın, sevgili ev arkadaşım. Umarım şarkı söyleyerek seni uyandırmamışımdır?"

Genelde sabahları pek neşeli olmazdım –özellikle gece vardiyasında çalıştığım için– tatil günlerimde sabah ikiye kadar uykuya dalamazdım. Yine de bugün kendimi epey canlı hissediyordum.

"Uyandırmadın." Kahvemi doldurup bardağımı dudaklarıma götürdüm. "Ama o duyduğum ses senin şarkı söylemen miydi? Ben bir kedinin boğulduğunu sanmıştım." Declan gözlerini kısarak bana baktı. "Sesimin kötü olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Bunu söyleyen ilk kişi ben olamam."

Sanki hakaret etmemişim de onu övmüşüm gibi bir gülümsemeyle başıyla fincanımı işaret etti. "Kahveni sade içiyorsun. Ben de öyle. Sana söylemiştim, biz mükemmel ev arkadaşlarıyız."

Gülümseyerek ocağa doğru yaklaştım. Declan, üç ocağı birden kullanıyordu; bunlardan biri, ben taşındığımdan beri çalışmıyordu. "Sol ön ocağı nasıl çalıştırmayı başardın?" "Tıkanmıştı. Parçalarını söküp deliklerde birikmiş yağ kalıntılarını kürdanla temizledim."

"Vay canına. Teşekkür ederim."

"Yardımcı olduğuma sevindim. Hadi otur, kahvaltı hazır olmak üzere."

Birkaç dakika sonra Declan yanında bir bardak portakal suyuyla birlikte mükemmel bir şekilde hazırlanmış omlet, bacon ve kızarmış patatesi önüme koydu.

"Bu harika görünüyor. Çalışma düzenim yüzünden pek kahvaltı yapmıyorum. İşten çıktıktan sonra acıkırsam, genellikle biraz yoğurt falan yiyorum. Midem doluyken pek uyuyamıyorum. Ama aslında en sevdiğim öğün kahvaltı. Kahvaltı yemeklerini akşam yemeğine tercih ederim. Sanırım normal çalışma düzenine dair en çok özlediğim şey bu."

Declan oturup omletini keserken, "Neden özlüyorsun ki? İşe gitmeden önce akşam yemeği yerine kahvaltı hazırla."

Burnumu kıvırdım. "Bunu yapamam."

"Neden?"

"Bilmiyorum... çünkü kahvaltı sabah yenilir."

"Kim demiş?"

"Hımm... herkes?"

"Bunu doğru mu anlıyorum? Kahvaltı senin en sevdiğin öğün, ama normalde insanlar sabahları kahvaltı yaptığı için ve sen o saatlerde uyuduğun için kahvaltı yapmıyorsun."

"Böyle söyleyince kulağa saçma geliyor. Ama aslında mantıklı."

Kaşını kaldırdı. "Kime göre?"

Kahkaha attım. "Bana."

Declan tısladı. "*Molly, Molly, Molly.* Her şeyin belirli bir zamanı veya yeri olmak zorunda değil. Burada olmam senin için iyi oldu. Belli ki yardımıma ihtiyacın var."

"Ah, öyle mi? Tam olarak ne tür bir yardıma ihtiyacım var?"

"Biraz gevşemen lazım."

Şimdiye kadar şakalaşıyorduk, ama yorumu beni rahatsız etmişti. Son erkek arkadaşım beni birkaç kez *gergin* olarak nitelendirmişti. Bu yüzden savunmaya geçtim. "Böyle bir yargıya varabilmek için beni yeterince tanıdığını düşünmüyorum. Haberin olsun, gergin biri değilim."

Declan başını yana eğdi. "Değil misin?"

"Değilim."

"Pekâlâ, Molly. Nasıl dersen..."

Artık beni yatıştırmaya çalışıyordu. "Bana '*Pekâlâ, Molly*' deme. Beni katı biri gibi gösteriyorsun. Ama öyle değilim. Gece kahvaltı *yapmam* demedim, sadece öyle bir fırsat hiç olmadı. Hepsi bu."

"Tamam. Canını sıktıysam özür dilerim."

Atmosferi mahvetmiştim. Eğlenceli başlayan sabah şimdi sessiz bir kahvaltıya dönüşmüştü. Yemek bittiğinde kendimi koca bir hödük gibi hissettim.

"Yemek gerçekten nefisti. Sana ters davrandığım için üzgünüm."

Declan zoraki bir gülümsemeyle, "Sorun değil," dedi.

"Hayır, sorun var. Bunca zahmete girdin, ben de sana patladım. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım."

O ise alaycı bir şekilde sırıttı. "Ah, kesinlikle olacak. Genelde içimde tutmam gereken şeyleri söylemek gibi bir huyum var. Yani bu kesinlikle tekrar yaşanacak."

Gülümseyerek, "Pekâlâ," dedim. "Belki sen bu huyunu törpülemeye çalışırsın, ben de bu kadar çabuk parlamamayı denerim."

"Anlaştık, Mollz. Bugün için bir planın var mı? İzinlisin, değil mi?"

Tabakları toplayarak masayı temizlemeye başladım.

"Evet, bugün izinliyim. Arka arkaya üç tane on iki saatlik vardiya yaptım, şimdi birkaç gün boşum. Ama öyle büyük bir planım yok. Bugün markete gidip alışveriş yapacağım, bir de kuru temizlemeye uğrayacağım. Akşam da işten arkadaşlarımla *happy hour* için buluşacağım. Dün akşam bahsetmiştim."

"Evet, doğru. Bu gece kutudaki doktorla buluşuyorsun."

"Will'i mi kastediyorsun? O hastanede çalışıyor, sağlık kabininde değil."

"Ah, biliyorum. Ama kadın doğum uzmanı, değil mi?"

"Evet... ama... Ah, kutudaki doktor." Gülümsedim. "Sevimli."

Mutfağı Declan ile birlikte toparladık. Ben bulaşıkları makineye yerleştirirken o kullandığı eşyaları yerine koydu, mutfak masasını temizledi ve ocağın üstünü sildi. İkimiz de işimizi bitirdiğimizde, ellerimi bir havluyla kurulayıp ardından ıslanan gömleğimi silmeye başladım. Şu lanet musluk, suyu biraz fazla açtığında etrafa fışkırtıyordu. Geçici bir çözüm olarak etrafına elektrik bandı sarmıştım ama bant muhtemelen düşmüş olmalıydı.

Bulaşık bezini tezgâha atıp başımı kaldırdığımda Declan'ın bana dikkatlice baktığını fark ettim. Hemen sebebini anladım. Dün gece beyaz bir tişörtle uyumuş ve sutyen giymemiştim, şimdi tişörtümün üst kısmı tamamen transparan hâldeydi Üstelik ıslaklığın yarattığı soğuk his cildime işlemişti ve göğüs uçlarım, neredeyse gömleği delip geçecek kadar dikleşmişti.

Kollarımı kavuşturarak örtünmeye çalıştım. "Bu... şey... musluk biraz sıçratıyor."

Declan'ın gözleri benimkilerle buluştu. Yutkundu ve boğazını temizledikten sonra bakışlarını kaçırdı. "Bugün hallederim."

"Ah. Sorun değil. Uzun zamandır böyle zaten. Tekrar bina görevlisini arayabilirim. Senin halletmene gerek yok."

Homurdandı. "Evet, halletmeliyim. *Kesinlikle* halletmeliyim."

Akşamüstü, Declan'ın ben *happy hour*'a gitmeden önce eve dönmemesine biraz üzülmüştüm. Normalden fazla süslenmiştim ve

fazla abartıp abartmadığımı öğrenmek için onun dobra yorumlarına ihtiyacım vardı. Yani, tabii ki fazla uğraşmıştım ama öyle görünmesini istemiyordum.

Dört kez kıyafet değiştirmem yüzünden geç kalmıştım, bu yüzden *McBride's*'a vardığımda çoğu kişi zaten oradaydı. Ama dikkat çeken bir eksiklik vardı: Genelde Will'in koluna yapışık gelen şu kadının adı neydi, işte o burada değildi. Alışılmadık bir şekilde gergin hissederek, doğrudan bara yöneldim ve yeni bir tıp asistanı olan Daisy'nin yanında durdum. Daha önce birkaç kez karşılaşmıştık ama bu iki haftada bir düzenlediğimiz buluşmalarımıza ilk kez geliyordu.

"Merhaba," dedim. "Geldiğine sevindim."

"Merhaba, Molly." Üzerimdeki kıyafeti hızlıca süzdü. "Üstündeki yeşile bayıldım. Üniforma ve atkuyruğu olmadan çok farklı görünüyorsun."

Gülümsedim. İyi ki o son dakika kıyafet değişikliğini yapıp öğleden sonra kuaförde fön çektirmiştim. Zümrüt yeşili ipek bluzum, solgun tenim ve koyu saçlarımla biraz iddialı bir tercih olmuştu. Ancak koyu bir kot pantolon ve sade dolgu topuk ayakkabılarla kombinleyerek kıyafetimi günlük tutmaya çalışmıştım. "Teşekkür ederim. Sen de çok hoş görünüyorsun."

Barmen yanıma geldi ve önüme bir peçete koydu. "Merhaba, Molly. Nasıl gidiyor? Bugün sana ne hazırlamamı istersin?"

"Hey, Patrick. Bir Stoli vanilya ve zencefilli gazoz lütfen."

Başını salladı. "Hemen geliyor."

"Mmm..." dedi Daisy. "Bu tadı kremalı sodaya benzeyen içki, değil mi?"

"Evet. Sen de ister misin?"

Elindeki neredeyse bitmiş bira şişesine baktı. "Tabii. Neden olmasın?"

Barmene baktım. "İki tane yapabilir misin? Onunkini de ben ısmarlıyorum."

"Bir hesap açmak ister misin?"

"Evet, lütfen."

Patrick içkileri hazırlamak için uzaklaştıktan sonra, Daisy, "Bunu yapmana gerek yoktu. Ama teşekkür ederim." dedi.

Gülümsedim. "Sorun değil. Peki, *Chicago General*'de çalışmak nasıl gidiyor? Başlayalı ne kadar oldu? Yaklaşık bir ay, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Aslında tam beş hafta oldu. Burayı gerçekten çok seviyorum. Tabii, kıyaslayabileceğim pek bir şey yok çünkü bu mezuniyetten sonraki ilk işim. Ama bazı doktorlar çok göz korkutucu olabiliyor."

"Mesela Doktor Benton gibi mi?"

Daisy yüzünü buruşturdu. "Özellikle Doktor Benton. Tanrım, o adam içeri girdiği anda elim ayağım birbirine dolanıyor."

"Sana onun hakkında küçük bir sır vereyim, işine yarayabilir."

"Neymiş?"

Öne eğildim. "Bol bol gülümse. Bu onu korkutuyor."

Güldü. "Ciddi misin?"

"Evet. Sana sorduğu her şeye kocaman bir gülümsemeyle cevap ver. Bu, onu etkisiz hâle getiriyor gibi bir şey. Bence insanlara bağırmasının nedeni kimsenin gülümsemesine izin vermemek, çünkü gülümsemek onun zayıf noktası."

"Vay be. Tamam, bunu deneyeceğim. Bunu bilmek çok iyi oldu. Başka ne önerirsin?" "Doktor Arlington'la tanıştın mı?"

"Evet. O da oldukça huysuz."

"Eğer izin verirsen seni asistanlarıyla baş başa bırakıp saatlerce ortadan kaybolur."

Daisy'nin gözleri büyüdü. "Bunu geçen gün bana yaptı. Asistanlara ne yapacaklarını göstermemi söyledi. Dört asistanla ne yapacağımı bilmiyordum. *General*'de benden daha uzun süredir çalışıyorlardı. Onların bana ne yapacağımı göstermesi gerekirdi."

"Kesinlikle. Bir dahaki sefere sana onları bırakmaya çalışırsa şöyle de: *Aslında hemşirelik ofisindeki Edith'i görmem gerekiyor.*"

"Edith'i görmem gerekmese bile mi?"

Başımla onayladım. "Evet. Doktor Arlington, Edith'ten acayip korkar."

"Korkuyor mu? Ama o çok küçük ve tatlı."

Daisy'ye işaret ettim. "Ta ki onu kızdırana kadar. O zaman gerçekten ürkütücü oluyor. Edith'in adı bile Doktor Arlington'ı korkutur. Bir keresinde stajyerlerini yüzüstü bıraktığı için ona ciddi şekilde çıkışmıştı. Şimdi adını duyduğu an geri adım atıyor."

Daisy gülerek başını salladı, muhtemelen abarttığımı düşündü. Ama abartmıyordum. Bizim işyeri tam bir tiyatroydu. Patrick, barmen, masaya gelerek içkilerimizi bıraktı. İkimiz de içkilerimizi alıp grubu süzmeye başladık. Bu gece oldukça iyi bir kalabalık vardı.

Daisy çenesini kaldırıp barın diğer ucunda bir anestezist ile konuşan Will'i işaret etti. "Peki ya Doktor Daniels? Onun hikâyesi nedir?"

"Will oldukça iyi bir adamdır. Herkese karşı naziktir. Onunla hiç sorun yaşamazsın."

Altdudağını hafifçe ısırdı. "Hikâyesini kastederken aslında... Bekâr mı demek istedim."

Ah. *Oh*. Olamaz. "Şey... Tam emin değilim. Birisiyle ara sıra görüşüyor. Sen... onunla ilgileniyor musun?"

Daisy içkisinden bir yudum alarak hafifçe gülümsedi. "Çok yakışıklı."

Evet, öyle. Omuz silktim. Ve tabii ki, tam o sırada, Will yanımıza geldi.

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Merhaba, Molly. Geldiğini görmedim."

Daisy duruşunu düzeltti.

"Daha yeni geldim," dedim.

Başını salladı ve Daisy'ye döndü. "Daisy, değil mi?"

Daisy yüzünde kocaman bir gülümseme ile başını salladı. "Evet. Sizi görmek çok güzel, Doktor Daniels."

"Lütfen, bana Will de."

"Tamam, Will. Geçen gün seni otoparkta arabana binerken gördüm. Northwestern mezunu çıkartmasını fark ettim. Orada mı okudun?"

"Evet, öyle."

"Ben de!" Yumruğunu havaya kaldırıp coşkuyla salladı. "Bastır Wildcats!"

"Gerçekten mi? Ben büyük bir hayranım. Hâlâ sezonluk biletlerim var."

Daisy dudaklarını büzdü. "Çok kıskandım. Bu yıl bilet alacak param yoktu. Dört yıl boyunca amigoydum ve maç günlerinin heyecanını çok özlüyorum."

Of.

Will birasından bir yudum aldı. "O zaman bir gün benimle bir maça gelmelisin."

Dudak büzüşü parlak bir gülümsemeye dönüştü. "Buna bayılırım."

Of. Of.

Yeni kız, tam karşımda, otuz saniye içinde Will'le baş başa bir gün geçirecek bir daveti kapmıştı. Flört etmek konusunda gerçekten berbattım.

İkisi, yaklaşan sezonun yeni oyun kurucusundan konuşmaya başladılar ve ben de uygun anlarda sahte bir gülümsemeyle onların sohbetini dinlerken içim sıkışıyordu. Normalde biriyle birlikteyken telefonumu elime almam ama cebimdeki telefon titreyince bu kuralı bozdum.

Ekranda Declan'ın adını görünce şaşırdım.

Declan: Nasıl gidiyor? Ulaşılmazı mı oynuyorsun?

İç çekerek cevap yazmaya başladım.

Molly: Görünüşe göre kolay ulaşılabilir olmak Will'in tarzına daha uygun. Bir kadın resmen gözümün önünde onunla randevu ayarladı.

Telefonumdaki noktalar bir süre hareket etti, sonra durdu ve tekrar başladı. Sonunda telefonum elimde çaldı. Ekranda Declan'ın ismi yazıyordu.

Artık dahil olmadığım bu konuşmadan kibarca izin isteyip bardan uzaklaştım ve telefonu yanıtladım.

"Hey."

"Sanırım bu durum bir telefon görüşmesini hak ediyor. Ne oldu?"

Başımı salladım. "Yeni bir yardımcı doktor açıkça Will'den hoşlandığını söyledi ve o yanımıza gelip selam verdiğinde, kadın kendisini otuz saniyede bir futbol maçına davet ettirdi."

"Peki. Hâlâ konuşuyorlar mı?"

Barın gerisinde Daisy'nin saçını savurarak kahkaha attığını gördüm. Somurtarak, "Evet," dedim.

"Üzerinde ne var?"

"Yeşil ipek bir bluz ve kot pantolon."

"Güzel," dedi. "Yeşil kıyafetlerle tenin ve saç renginin muhteşem göründüğünü bilmem için seni görmeme gerek bile yok. Kot pantolonun dar mı?"

"Biraz."

"Topuklu ayakkabı?"

"Dolgu topuk giyiyorum."

"Tamam, o zaman aşırı çekici görünüyorsun. Bu iyi... çok iyi. Şimdi senden şunu yapmanı istiyorum. Bar sıcak mı?"

"Eh... hava iyi, sanırım."

"Tamam. Ama sen sıcaktan bunalıyorsun. Şimdi konuşmaya geri dön ve Doktor Dickalicious kimle konuşuyor demiştin? Kadının adı neydi?"

"Daisy"

Küçümseyici bir gülüş attı. "Ne kâdar aptalca bir isim. Her neyse, konuşmaya geri dön ve Violet ile konuşurken, saçının arkasını kaldırıp indirerek sanki sıcaklamışsın gibi hafifçe yelpazele. Sonra barmenden bir bardak buzlu su iste. Barmen suyu getirdiğinde ise kazara gömleğinin üzerine dök."

"Ne? *Hayır*. Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Bana güven ve dediğimi yap."

"Bu akşam ne giyeceğime karar vermek için neredeyse tüm

dolabımı yatağa boşalttım ve şimdi sen gömleğimi mahvetmemi mi istiyorsun?"

"Üstünü mahvetmeyeceksin. Ama sana başka bir şey sorayım; çantan ne kadar büyük?"

Elimde tuttuğum çantaya baktım. "Sanırım yaklaşık otuz santim uzunluğunda ve yirmi beş santim yüksekliğinde. Neden?"

"Tamam, mükemmel. Öyleyse suyu almadan önce, hızlıca kadınlar tuvaletine git ve sutyenini çıkar. Sutyen giyiyorsun, değil mi?"

"Declan, kafayı mı buldun?"

"Hayır. Ama dediklerimi yapmazsan telefonu kapattığımda buzdolabındaki şarabı içebilirim."

"Declan, sutyenimi çıkarıp bilinçli olarak üzerime su dökmeyeceğim."

"Biraz gevşe, Mollz. Bu büyük bir mesele değil. Will'in seni başka bir şekilde fark etmesini istiyorsun ve bu kesinlikle onun dikkatini çekecek. Güven bana, Rose'u tamamen unutacak."

"Daisy."

"Her neyse. Şimdi, ipleri eline alıyor musun? İşte bunu yapmanın yolu bu."

"Bunu yapmanın yolu, zor elde edilecekmiş gibi davranmak değil miydi?"

"Oyun planı değiştiriyorum."

"Ne planı?"

"Bu bir futbol terimi. Muhtemelen doktorunla maça gidecek olan Küçük Bayan Marigold bunu biliyordur. Ama bu şu an önemli değil. Bana güven sadece."

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum, Declan. Dikkat çekmek istediğim yöntem bu değil."

"Tamam. Ama söylüyorum... işe yarardı."

"Hoşça kal, Declan."

"Görüşürüz, Mollz."

4
Molly

Akşamın ilerleyen saatlerinde Will ve Daisy'nin Northwestern anılarını dinlemekten midem bulanmıştı.

"Kayayı hiç boyadın mı?" diye sordu Daisy.

"Evet, aslında bir gece erkek öğrenci birliği grubumla kayayı boyadık. Arkadaşımın annesine ithafen meme kanseri farkındalığı yaratmak için pembeye boyadık. Gece boyu da başında bekledik."

"Ne kadar tatlı," dedi coşkulu bir şekilde.

Boğazımı temizledim. "Kaya dediğiniz şey ne?"

Will gülümsedi. "Bu bir Northwestern geleneği. Sanırım 1940-1950'lere dayanıyor. Kampüsün merkezinde kocaman bir kaya parçası var. Öğrenciler kayayı, amaçlarını tanıtmak ya da etkinlikler hakkında bilgi paylaşmak için boyar. Sonra da başkalarının üzerine boyama yapmaması için mümkün olduğunca uzun süre başında beklerler."

"Anladım. Çok ilginç." Son içkimi büyük bir yudumla bitirdim.

Daisy saçıyla oynamaya ve Will ile flörtleşmeye devam ediyordu. Daha fazla dayanamayacağımı hissederek kalktım. "Affedersiniz," dedim ve tuvalete yürümeye başladım. İçeri girdiğimde kendimi aynada izledim, yenilmiş gibi hissediyordum.

Sanki Will Daniels gibi biriyle bir şansım vardıysa da bu şansı kaybetmek üzereydim. Böyle biri için çok kısa bir fırsat penceresi oluyordu. Civardaki tüm bekâr kadınlar onun etrafında pervane olmuştu. Ama onu yeni gelen tıp asistanının kapmasına asla izin vermeyecektim. Bu adamı düşünerek ve onunla flört ederek yıllarımı harcamıştım. Belki kaybedecektim ama henüz birkaç dakikadır burada olan ve yeterince emek vermemiş birine karşı değil.

Declan'ın önerisini düşündüm. İçtiğim az miktardaki alkol çoktan kafama vurmuştu ve sonuç olarak çaresiz durumlar, çaresiz önlemleri gerektirirdi. Bluzumun altına uzanarak sutyenimi çıkardım. Sonra da çantama sıkıştırdım. Banyodaki soğuk hava, göğüs uçlarımın hemen dikleşmesine neden oldu. Henüz onları göstermenin zamanı gelmemişti, bu yüzden el kurutma makinesini açarak göğsüme sıcak hava tuttum.

Bu işe yararsa gerçek bir mucize olurdu. Daisy, Will'i öylesine bir nostalji içine sürüklemişti ki onu bu duygudan çekip çıkarabilecek bir şey olup olmadığından emin değildim. Sutyensiz olduğumu saklamak için saçlarımı göğsümün üzerine aldım.

Bara yeniden girdiğimde, işten daha fazla insanın geldiğini fark ettim. Will, diğer iş arkadaşlarımızla sohbet ederken, Daisy her zamanki gibi onun yanında, her söylediğine kahkahalarla gülüyordu.

Kıskançlıktan patlamak üzereyken, "Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa burası gerçekten çok mu sıcak?" diye sordum.

Görünüşe göre sahneye çıkma vaktim gelmişti. Barmene işaret ederek bir bardak su istedim. Birkaç yudum aldıktan sonra bardağı önüme koydum ve saldırıya geçmek için mükemmel ânı beklemeye koyuldum.

Daisy müsaade isteyerek tuvalete gitti. Bir dakika sonra sanki bir kazaymışçasına kolumu bardağın önüne atarak bardağı göğsüme döktüm. "Ay, ne kadar da sakarım!" diye şaşkın bir şekilde bağırdım.

Kendime baktım. *Yüce İsa.* İnce ipek bluzum suya karşı beklediğimden çok daha savunmasızdı. İlk başta, utançtan ölmek istedim; özellikle kendi yaptığım bu davranış yüzünden.

Ta ki...

Ta ki Will'in gözleri, göğsümde gezinirken yerinden fırlayacak gibi olana kadar.

Hızla yanıma geldi ve bana bir peçete uzattı. "Al bakalım, Molly."

"Teşekkür ederim," dedim, üstümü beceriksizce silerken, elbette amacım üstümü *gerçekten* de düzgünce silmek değildi.

Will bir kez daha göz ucuyla bakıp, gözlerini gözlerime kilitledi.

"Seni tekrar bizimle görmek güzel. Son birkaç defadır gelmiyordun." Gülümsedi.

Göğsümü daha yavaş hareketlerle silerken, "Farkında olmana şaşırdım," dedim.

"Senin etrafta olup olmadığını her zaman fark ederim; işte ya da başka bir yerde."

Aman Tanrım. Gerçekten bu kadar kolay mı? Declan tam bir dâhi!

Daisy döndüğünde, Will ile konuşmaya dalmıştık. Will, sonraki yarım saati benim yanımda geçirdi. Sonra Declan'ın önerisini hatırladım.

"Ne kadar ilgisiz görünürsen, o kadar çok ilgisini çekeceksin."

Riskli bir hamleydi, tam Will'e kancayı takmışken kendimi geri çekmek garip hissettirdi ama yine de "Affedersin," dedim.

Will, konuşmayı yarıda kesmeme şaşırmış gibi görünerek, "Tabii ki," dedi.

Kendime yeni bir içki alıp diğer çalışanlarla sohbet etmeye başladım. Daisy, Will'in yanına döndü ama Will'in gözleri sık sık *bana* yöneliyordu. Tamam, belki de hâlâ belirgin olan göğüs uçlarımın bunda etkisi vardı ama ne olursa olsun dikkati Daisy'de değil, *bendeydi.*

Bir başka cesur hamleyle içkimi hızlıca bitirdim. Sonra, Will'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Eh, güzel bir geceydi millet ama artık gitmem gerekiyor," dedim.

Will bir anda birasını bıraktı, hayal kırıklığına uğramış gibi duruyordu. "Bu kadar erken mi gidiyorsun, Molly?"

"Evet. Bir... planım var."

"Bir randevu mu?"

Duraksadım. "Onun gibi bir şey."

"Peki." Başını salladı ve kulağıma eğilmeden önce bir süre beni süzdü. "Bir ara seninle kahve içmek isterim. Belki nöbetlerimiz denk geldiğinde yapabiliriz, ne dersin?"

Soğukkanlı davranarak, "Tabii... belki," dedim.

Belki mi?

Ne belki'si?

Kesinlikle!

"Güzel. Pekâlâ. İyi geceler, Molly."

"Sana da," dedim oradan ayrılırken. Kendimi dünyanın zirvesinde gibi hissediyordum.

Eve dönüp Declan'a planının işe yaradığını anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Ama kapıyı açtığımda beni bir sürpriz bekliyordu: Declan oturma odasındaydı ama yalnız değildi. Karşısında muazzam güzellikte, parlak kestane rengi saçlarıyla bir kadın oturuyordu. Kahve sehpasının üstü beyaz kâğıtlarla doluydu.

Declan ayağa kalktı. "Ah, hey sevgili ev arkadaşım. Bu kadar erken döneceğini düşünmemiştim."

"Aslında ben de bu kadar erken dönmeyi planlamıyordum ama bu gece senin tavsiyeni dinledim."

Declan, hâlâ sutyensiz olan göğsüme göz attı. "Fark ettim."

"*Sadece* bu değil. Gerçi gerçekten de etkili oldu," dedim ve kollarımı kendimi göğsümün üstünde kavuşturdum. "Her neyse, demek istediğim şuydu; ilgisiz görünme hakkında söylediklerini hatırladım. Başka bir planım olduğunu söyleyerek yanından erken ayrıldım. Çıkarken bana bir ara kahve içmeyi teklif etti. Yani, her iki stratejin de işe yaradı."

"Şüphem yoktu." Declan, kadına dönerek devam etti. "Kabalığım için özür dilerim. İkinizi tanıştırmam gerekirdi. Bu ev arkadaşım Molly. Ve Molly, bu da Julia." Bana, bunun *o* Julia olduğunu belirten bir bakış attı. "Julia ile birlikte çalışıyoruz.

Müşterimizin son kampanyası için teslim tarihimiz yaklaştı, bu yüzden beyin fırtınası yapmak için buraya geldi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Julia elini uzatırken ama gözleri hâlâ göğsümdeydi.

"Ben de memnun oldum." Elini sıktım ve etrafa bakındım, kendimi garip hissediyordum. "Pekâlâ, işinizi bölmeyeyim."

"Bölmedin merak etme," dedi Julia.

"Evet," dedi Declan. "Sanırım tam da bitiriyorduk."

Julia tekrar göğsüme bakınca, "Sanırım neden sutyen takmadığımı merak ediyorsun," dedim.

"Bu benim suçum," dedi Declan.

Julia'nın gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Bunu yanlış anlama," diye açıkladım. "Declan bana biraz cesur ama dâhice bir tavsiye verdi."

Sonra Julia'ya Will'e olan ilgimden *ve happy hour'da* yaşadıklarımdan bahsettim. "Yani, şimdi Declan sayesinde Will ile bir kahve randevum var."

Julia, Declan ile bana baktı. "Sanırım, yeni birlikte yaşamaya başlayan iki kişiye göre gerçekten iyi anlaşıyorsunuz."

"Bunu söylemeliyim ki, oldukça iyi *gidiyor*. Ona alışmaya başladım," dedim.

Declan, alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yalan söylüyor. Bana anında ısınmıştı."

"Senin kapkeklerine ısınmıştım."

Bizi izleyen Julia'nın gülümsemesi biraz zoraki görünüyordu. Rahatsız olmuş olabilir miydi? Bu da onun bizim iyi anlaşmamızdan kıskançlık duyabileceği fikrini aklıma getirdi. Declan'ın ona karşı ne hissettiğini biliyordum ama şimdi Julia'nın erkek arkadaşı olmasına rağmen bu duyguların karşılıklı olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

Julia, renklerine göre düzenlenmiş pastel renkli şeker kavanozlarıma baktı. "*M&M's*'leri hiç bu kadar güzel düzenlenmiş hâlde görmemiştim."

"Mollz biraz mükemmeliyetçidir," dedi Declan.

"Hiç de değilim. Bazı şeyleri belli bir şekilde sevsem de mükemmel olmaktan çok uzağım."

"Bana bir örnek ver," dedi Declan meydan okurcasına.

"Pekâlâ... Mesela, asıl planım doktor olmaktı ama tıp okumaya cesaret edemedim. Hemşire olmanın yanlış bir tarafı yok, yaptığım işten gurur duyuyorum ama başarısızlık korkum, daha büyük bir hayalimi gerçekleştirmemi engelledi. Yani, ne kadar düzenli biri olsam da mükemmel olmaktan uzağım," dedim.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Seninle sadece birkaç gündür tanışıyoruz, pek şaşırtıcı olmamalı," dedim.

Göz kırptı. "Oysa uzun zamandır tanışıyormuşuz gibi."

Hava garip bir sessizlikle doldu.

Declan ellerini çırptı. "Neyse, kim acıktı? Bir şeyler pişirebilirim. Ama bir şeyler yemek istiyorsa Molly'nin bir bedel ödemesi gerekiyor."

Julia şaşkınlıkla baktı. "Bedel mi?"

"Küçük bir anlaşmamız var. Yemeklerime karşı koyabileceğini iddia ediyor. Eğer dayanamaz ve yerse bana borçlanacak."

"Zaten yedim," diye yalan söyledim. Aslında açtım ama birkaç sebepten ötürü onlarla yemek yemeyecektim. Birincisi, haklı olduğunu kanıtlamak istemiyordum, ikincisi ise belki hoşlandığı kızla yalnız kalmak istiyordu.

"Size afiyet olsun. Ben odama geçip, Hulu'da izlediğim şovu bitireceğim, sevgili ev arkadaşımın premium şifresini kullanarak," dedim.

"Taşınmama pişman olmayacağını söylemiştim," diye seslendi Declan.

El salladım. "Seninle tanıştığıma sevindim, Julia."

"Ben de Molly."

Yatakta uzanıp diziyi izlerken, Julia'nın kahkahalarını dinleyip Declan'ın pişirdiği şeyin kokusunun apartmana yayılmasını izledim. Görünen o ki, Julia'nın Declan'ın cazibesine kapılması an meselesiydi.

Bu gece duygularım karman çormandı; Will'in dikkatini çekmenin verdiği tatminden, Julia'ya karşı hissettiğim tuhaf rahatsızlığa kadar her şey birbirine karışmıştı. Kendi kendime, bunun Declan'a karşı bir şeyler *hissettmemden* değil, onun Julia'ya karşı hissettiklerine imrenmemden olduğunu söylüyordum.

Ertesi gün neredeyse öğlene kadar yataktan çıkamadım. Normalde bu kadar geç uyumazdım. Gece vardiyasında çalıştığım için uyku düzenim zaten bozuktu ama tatil günlerimde genelde uyumaktan çok uyanık kalmayı tercih ediyordum.

Mutfağa gittiğimde, tezgâhta Declan'dan bir not buldum.

Günaydın (ya da iyi günler, uykucu). Ofise geçip biraz çalışmam gerekecek. Sonra görüşürüz.

Cumartesi günü çalışmak mı? Bu, gerçekten özverili bir hareket. Ya da belki Julia ile daha fazla vakit geçirmek için bahane arıyordu. Evet, öyle olmalıydı.

Midem guruldadı. Dün öğlenden beri hiçbir şey yememiştim. Declan'ın dün gece yaptığı yemek nefis kokuyordu...

Buzdolabını açtım ve bir cam kapta dünden kalan yemeklerle yüz yüze geldim. Üzerinde bir yapışkan not vardı.

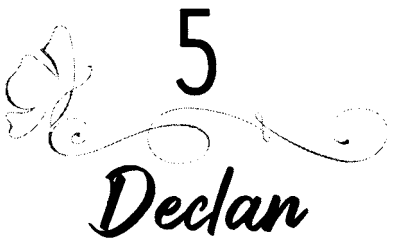
Yaptığım en iyi mantar risotto. Belki sonuçlarına değer. Karar senin.

Kafamı sallayarak güldüm. Neredeyse sırf sonuçlarını görmek için onu yemek istemem garip miydi?

Streç filmi açıp yemeği kokladım. Sarımsaklı ve bol otlu, baharatlı bir koku yayılıyordu. *Belki sadece minicik bir lokma...* Birazını tabağa aldım ve mikrodalgada ısıttım.

Kalan yemeklerle birlikte kanepeye dönerken, bacak bacak üstüne atarak ağzıma büyük bir lokma attım.

Sana da yemeklerine de lanet olsun, Declan.

5
Declan

Julia ile boş toplantı odasında oturuyorduk. Sabahı yeni kampanya sunumumuzu çalışarak geçirmiştik. Şimdi kısa bir mola verip mutfaktan aldığımız kahvelerin tadını çıkarıyorduk.

Julia, kahvesine biraz krema eklerken, "Ev arkadaşın seni seviyor gibi görünüyor," dedi.

"Bunu nereden çıkardın?"

"Sadece öyle hissediyorum."

"Evet, arkadaşız. İyi anlaşıyoruz."

"Tamam da bence senin düşündüğünden daha çok *seviyor* olabilir."

"Onun işyerindeki doktordan hoşlandığını duymadın mı?"

"Evet, öyle diyor... ama bence *seni de* beğeniyor olabilir. Neden beğenmesin ki? Eşsiz birisin."

Vay, vay, vay...

Julia ve ben uzun zamandır hem arkadaştık hem de beraber çalışıyorduk fakat bugüne kadar bana böyle bir iltifat ettiğini hiç duymamıştım. Üstelik daha önce kıskançlığa dair en ufak bir belirti göstermemişti. Ama şu an yanaklarının kızarıklığına bakınca, kıskandığını düşünmemek elde değildi. *Vay canına!* Belki de benim için hâlâ bir umut vardı.

"Bir de eve gelmeden önce sutyenini geri giyebilirdi," diye

ekledi Julia. "Açıkçası, bence bu, sana göğüslerini sergilemek için bir bahaneydi."

Kahkahamı zor bastırdım.

Sınırı zorlamaya karar verdim. "Evet, gerçekten de hoş bir fiziği var. Bunu kabul ediyorum," dedim. Omuzlarımı silkerek devam ettim. "Bilmiyorum, belki de bana ilgi *duyuyordur*. Haklı olabilirsin."

Sonra acayip bir şey oldu.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu Julia.

"Planım yok. Neden?"

"İşimizi bitirdikten sonra bir akşam yemeği yiyelim."

Peki, o zaman.

"Tamam. Güzel olur."

Julia iş dışında benimle takılmayı neredeyse hiç teklif etmezdi. Her zaman ben teklif ederdim. *Aman Tanrım!* Belki de doğru bir *ipucu* yakalamıştım. Molly'ye Doktor Dickalicious'u etkileyebilmesi için ilgisiz görünmesi gerektiğini söylemiştim. Ancak belki de başka birine ilgi duyuyor gibi davranmak bundan çok daha güçlü bir stratejiydi.

O gece, buzdolabını açtığımda ev arkadaşımın artanların çoğunu bitirdiğini fark ettim. Molly, kanepeye uzanmış şekilde kitap okuyordu; ben de onu biraz kızdırmaya karar verdim.

"Seni yaramaz, Mollz. Görüyorum ki risotto'ma karşı koyamamışsın."

Kitabını kapatıp doğruldu. "Aslında karşı koyabilirdim. Ama bunu yapmamayı tercih ettim. Sonucunun ne olacağını merak ediyorum. Eğer sonuçları bilmiyorsam, yemeklerine karşı koymaya değip değmeyeceğini nereden bilebilirim ki?"

Gülümsedim. Sonuçların ne olacağını ben de bilmiyordum.

"Bir şeyler düşüneceğim. Ceza bu gece kapının üzerine asılacak."

"Ah, sabırsızlıkla bekliyorum. Sana büyük annenin yemek yapmayı öğrettiğini söylemiştin. Annen de iyi yemek yapar mı?"

Ailemle olan karmaşık ilişkimi ya da annemin çocuklarına gerektiği gibi bakamadığı dönemleri anlatmak istemedim. Bunun yerine omzumu silktim. "Evde herkes sırayla yemek yapardı. Ama çoğunlukla büyükannemden öğrendim." Bir şişe Gatorade açarak konuyu değiştirdim. "Her şey yolunda mı? Seksi Doktor'dan bir haber aldın mı?"

"Hayır. Ve ne yazık ki arkadaşım, ben barı terk ettikten sonra Will'in Daisy ile epey samimileştiğini söyledi."

"Evet, ama bu sadece sen orada olmadığın içindi."

"Sanırım bu hafta işyerindeki gidişata bakıp ne durumda olduğumuzu daha iyi anlayacağım. Bana birlikte kahve içmek istediğini söylemişti. Bakalım bu teklifinin arkasında duracak mı?"

"Yeniden oyuna döndüğünde, Daffodil'ın hiç şansı kalmayacak."

"Umarım."

"Bu arada... bugün ilginç bir şey yaşadım," dedim, paylaşma isteğiyle dolu bir şekilde.

"Ne oldu?"

"Julia ile ofiste çalışırken birdenbire senden bahsetmeye başladı. Biraz kıskanmış gibi duruyordu."

"Gerçekten mi? Çok ilginç, çünkü dün gece bunu ben de hissetmiştim. Peki ne dedi?"

"Senin beni sevdiğini düşünüyor." Kendimden emin bir gülümseme takındım. "Yani, bunu biz de biliyoruz. Ama onun bunu fark etmiş olması ilginç geldi." Göz kırptım. "Şaka yapıyorum. Yani, senin beni sevdiğini *düşündüğü* kısmı gerçek tabi. Onun içindeki kıskançlık beni düşündürdü."

"Ne hakkında?"

"İlgi göstermeme stratejisinden daha iyi olabilecek tek şeyin başka birinin tehdidi olabileceğini fark ettim."

"İlginç. Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

"Sanırım en çok göğüslerin yardımcı oldu. Benim yerime onlara teşekkür et."

Molly kızardı. "Bekle... O bunu *senin* için yaptığımı mı düşünüyor? Ama ben ona Will'den bahsetmiştim."

"Evet, ama 'eve gelmeden sutyenini giyebilirdi' dedi. Onları sergiliyormuşsun gibi hissetmiş."

"Benim bir fahişe olduğumu düşünüyor. Harika. Sutyenimi takmayı unuttum çünkü doğrudan eve dönecektim ve senin dışarıda olacağını düşündüm."

"Bunu *sen* biliyorsun, *ben* biliyorum ama *o* bilmiyor. O yüzden bırak öyle düşünsün. Hatta bırak benim de sana bakmayı sevdiğimi düşünsün. Belki bu, sonunda işe yarar." *Ve evet, sana bakmayı seviyorum ama burada mesele bu değil.*

Sonrasında, Molly uyuduktan sonra kapısına bir not yapıştırdım.

O risotto seni bir çıkmaza soktu, çünkü şimdi çamaşırlarımı yıkaman gerekiyor. Yarın akşam bir sepet hazır olacak. ;-)

Molly ile bir daha görüşmedik, ta ki ertesi gün vardiyasından beni arayana kadar. O sırada odamda geç bir antrenman yapıyordum ve konuşmak için ara verdim.

"Ne haber, Mollz?"

"Cidden mi? Çamaşırların mı?"

Terimi havluya sildim. "Şu an ağırlık kaldırıyorum. Yıkayacağın terli kıyafetler hazırlanıyor."

"Ah, ne eğlenceli."

"Heyecanlıyım çünkü eminim ki iç çamaşırlarımı renklerine göre düzenleyeceksin," dedim. Sessizleştiğinde, "Neyse, en iyisi bundan faydalanmak. Bu yüzden mi aramıştın? Cezam hakkında mızmızlanmak için mi?" dedim.

"Hayır, aslında sana ilginç bir şey söyleyecektim."

Bir yudum su aldım. "Her zaman hazırım."

"Benim hakkımda konuşurken Julia'nın kıskanmış gibi gözüktüğünü söylemiştin ya?"

"Evet?"

"Yani, bence iyi bir noktaya parmak bastın. Will ile moladayken kahve içtik. Bana ne var ne yok diye sordu, ben de yeni ev arkadaşımla ilgili konuşmaya başladım. Senin hakkında, sanki sen kadınlar için Tanrı'nın bir hediyesiymişsin gibi övgüler yağdırdım."

"Yani pek de abartmamışsın. Tamam. Devam et."

"Aynen öyle." Gülümsedi. "Neyse... Senin hakkında konuşurken ruh hâli değişmiş gibi geldi. Sanki ilişkimize ilgi duyuyor gibiydi."

"Sana çıkma teklifi etti mi?"

"Hayır. Ama belki de onu harekete geçirmek için biraz rekabet yaratmak gerekiyordur. Belki benim senden *hoşlandığımı* düşünmesini sağlamalıyım."

Çenemi kaşırken düşündüm. *Bu işe yarayabilir. Daha da iyisi...*

"Belki de hastaneye uğrayıp seni ziyaret ederim. Beni görürse daha fazla tehdit altında hisseder."

"Bu ne kibir?"

"Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Aslında..." dedi. "Daha iyi bir fikrim var. Neden bir sonraki *happy hour*'a gelmiyorsun?"

"Bunu kesinlikle yapabilirim. Ama bir şartla."

"Neden sürekli bir şart koşuyorsun?"

"Ama bu adil bir şart."

"Peki, nedir?"

"Sen de benim için aynı şeyi yapacaksın. Henüz detayları tam düşünmedim ama Julia'yı kıskandırmak istiyorum. Aramızda bir şeyler olduğuna inandırmamız lazım."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Tamam, ama bunun neleri kapsadığını netleştirmemiz gerekiyor," dedi.

Vay be. İtiraf etmeliyim ki bu fikri kabul etmesine şaşırmıştım. Dalyarak Willy'i gerçekten de çok arzuluyor olmalıydı.

"Karşı taraftakini kıskandırmak için ne lazımsa onu yapmamız gerekiyor," dedim. "Eğer insanlar bizim birlikte olduğumuza inanacaksa bu demek ki..."

"Birbirimize dokunmamız ve... öpüşmemiz mi gerekecek?"

Tepkisini görünce kıkırdadım. "Fazla geldiyse, o kadarını yapmamıza gerek yok. "Sadece *gerçekten ama gerçekten* birbirimize deli gibi düşkünmüşüz gibi davranabiliriz. Mesela sürekli tuhaf bir şekilde bakışıp sanki düşüncelerimizle konuşuyormuşuz gibi yaparız."

Derin bir iç çekti. "Hayır, bence... inandırıcı olmalıyız."

İşte bu gerçekten ilginç olacak.

Molly'yi önümüzdeki birkaç gün görmedim. Üç tane, on iki saatlik vardiyası vardı ve programlarımız örtüşmemişti. Ama bugünün onun izin günü olduğunu biliyordum, bu yüzden öğleden sonra eve gelip gelmeyeceğini sordum ve işten sonra markete uğrayarak özel tariflerimden birini yapmak için gereken malzemeleri aldım.

Molly içeri girip omzumun üzerinden ne yaptığımı görmek için eğildi. Onun görmesini engellemek için sırtımı döndüm.

"Yemek hazır olana kadar bakmak yok," dedim.

Somurttu ama o dolgun dudaklarının altında bir gülümseme olduğunu görebiliyordum.

"Ya yaptığını beğenmezsem?"

"Beğeneceksin."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben yapıyorum ve bence ne pişirirsem pişireyim yersin."

Gözlerini devirdi. "Kendini fazla önemseme. Yaptıklarından artanları dün akşam yine tırtıkladım çünkü markete gidip sandviç almaya üşendim."

Gülümsedim. "Yemeklerimi sevdiğini itiraf edebilirsin, sorun yok."

Molly başını iki yana salladı. "Seni tanıdığım kadarıyla, egonu okşayıp daha da şişirmen için hiç kimseye ihtiyacın olmadığını anlamış bulunuyorum."

"Haklısın. Okşadığında büyüyen egomdan daha iyi bir şeyim var." Göz kırptım.

Molly'nin kızardığını fark ettim ama bunu görmemem için arkasını döndü. Neden bilmiyorum ama utanıp kızarmasından ve bunu gizlemeye çalışmasından çok etkilendim.

"Yemek hazır olana kadar biraz vaktim var mı?" diye sordu.

"Sana bağlı... ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Eğer on beş dakikamız varsa, yemeğe başlamadan önce annemi geri arayacağım. Eve gelmeden biraz önce aradı ama artık telefonla konuşurken aynı anda araç kullanmamaya çalışıyorum. Birkaç ay önce küçük bir kaza geçirmiştim. Kredi kartı şirketimle ekstremdeki bana ait olmayan bir ücret hakkında tartışıyordum ve dikkatim dağılmıştı."

"Ne kadar vakte ihtiyacın varsa."

"On beş dakika yeter. Eğer hâlâ telefondaysam, yemeğin hazır olduğunu yüksek sesle söyleyebilirsin. Bu, annemle konuşmayı bitirmeme yardımcı olur. Konuşmayı *çok* seviyor."

Gülümsedim. "Tamamdır." Aslında, yaptığım yemeği bitirmek için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı, bu yüzden onun telefonu kapattığını duyana kadar beklemeye karar verdim. Ancak neredeyse yarım saat geçti ve Molly hâlâ odasından çıkmamıştı. Hafifçe kapısını çaldım. Belki de az önce abartmıyordu ve telefonu kapatması için yardıma ihtiyacı vardı.

"Hey, Moll? Yemek birkaç dakika içinde hazır olacak."

"Tamam. Hemen geliyorum."

On dakika sonra nihayet odasından çıktı. Mutfak masasına iki tabak koymuştum ve yemeği soğuttuğu için ona biraz takılmayı düşünüyordum ama başımı kaldırdığımda yüzünün kızarmış ve şişmiş olduğunu fark ettim. Kesinlikle ağlamıştı.

Göğsümde bir ağırlık hissettim, sanki midem yanıyordu. "Ne oldu? Annen iyi mi?"

Molly birkaç kez burnunu çekti. "Evet. Annem iyi. Sorun annem değil. Babam."

"Ne oldu?"

"Hastaymış. Akciğer kanseri teşhisi konmuş ve uzun vadeli durumu pek umut verici değilmiş."

"Kahretsin, Moll. Üzgünüm. Buraya gel." Onu kucakladım. Kollarımda tekrar ağlamaya başladı. Ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilemediğim için onu sımsıkı sardım, saçlarını okşadım ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Sakinleştiğinde, onu koltuğa götürdüm.

"Sana ne getireyim?" dedim. "Bir kadeh şarap ya da su ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Yemek yapmışsın, zaten çoktan soğumuştur."

"Yemeği boş ver. Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Yüzü o kadar kızarmıştı ki, gözlerinin mavisi iyice belirginleşmişti. Rimeli yanaklarından aşağıya akmıştı. Parmağımla sildim. "Şarap ister misin?"

Başını sallayarak, "Bir kadeh gerçekten iyi olur," dedi.

Mutfağa gidip iki kadeh beyaz şarap doldurdum ve şişeyi alarak yanına oturdum. Ona bir kadeh uzatarak, "Babam gençliğimde prostat kanseri olmuştu," dedim. "Çok korkmuştum, iyileşemeyecek diye düşünmüştüm. Ama atlattı. Tıp her geçen gün ilerliyor. Bazen kötü bir tahmin bile değişebilir."

"Biliyorum. Sadece babamla aramız... Karışık bir ilişkimiz var," dedi Molly.

Başımı salladım. "Anlıyorum. Benim annemle olan ilişkim de pek normal sayılmaz."

Molly şarabından bir yudum alıp ayaklarına bakarak düşüncelere daldı. Ne anlatmak istediğine karar vermesi için ona biraz zaman verdim. Sonunda konuşmaya devam etti.

"On altı yaşındayken, babam annemi terk etti. Kendisi dermatolog ve ayrıldıktan neredeyse bir yıl sonra hemşiresiyle evlendi. Kayla, yani eşi, benden sadece altı yaş büyük. Annemden daha çok ben üzüldüm bu duruma, babamın yeniden evlenmesine."

Başını iki yana salladı. "Ona o kadar kızgındım ki. Resmen bizi bırakıp yeni bir hayat kurdu. Tüm bu yaşananlar o kadar kli-

şe ve sıradandı ki. Annem, o tıp okumaya devam edebilsin diye iki işte birden çalıştı. O da ellinci doğum gününden bir ay önce onu daha genç biriyle değiştirerek ödüllendirdi; hemşiresiyle üstelik. Şimdi küçük bir kız kardeşim var ve insanlar onun benim kızım olduğunu düşünüyor.

"Bu gerçekten korkunç. Üzgünüm, Molly."

"Teşekkür ederim. Neyse, neredeyse on iki yıl oldu. Annem bunu atlattı. Şu an çok iyi bir adamla birlikte. Ama benim öfkem hiç bitmedi ve bu yıllar içinde babamla olan ilişkimi gerçekten zorladı. Birkaç haftada bir arar ama konuşmalarımız iki yabancının sohbeti gibidir; *İş nasıl gidiyor? Hava nasıl? İyi bir tatil planın var mı?* gibi"

"Şikago'da mı yaşıyor?"

Başıyla onayladı. "Lincoln Park'ta yaşıyor." Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Benimle alakası olmayan bir şey için yıllarca kötü hissederek zamanımı boşa harcadım," dedi.

"Şey..." Bitmek üzere olan kadehini alıp doldurdum, "Affetmenin güzel tarafı, belirli bir süresinin olmaması. Her zaman affedebilirsin."

Molly yapmacık bir gülümseme takındı. "Teşekkürler."

"Şimdi hastanede mi?"

Başını iki yana salladı. "Anladığım kadarıyla bazı testler yaptırmış ve birkaç gün içinde kemoterapiye başlayacak. Geçen hafta bana bir mesaj bırakmış ama henüz onu geri aramaya fırsatım olmadı. Görünüşe göre ablam da aynı şekilde davranmış."

"Ablan burada Şikago'da mı yaşıyor?"

"Hayır, Lauren, Londra'da yaşıyor. Üniversitenin üçüncü yılını yurt dışında geçirdi ve orada biriyle tanıştı. Mezun olduktan sonra onun yanına taşındı. İkisi de üniversitede profesör, bu yüzden Şikago'ya yılda sadece bir kez geliyor."

Başımla onayladım. "Ne yapmayı düşünüyorsun? Onu arayacak mısın yoksa gidip yüz yüze mi konuşacaksın?"

"Bilmiyorum. Sanırım her ikisini de yapmalıyım; önce geri aramalı ve sonra yüz yüze konuşmalıyım. Ama dürüst olmak

gerekirse, bunu düşünmek bile beni kötü hissettiriyor. Uzun zaman oldu ve işleri nasıl düzelteceğimi, özellikle de şu an, bilemiyorum."

"İstersen seninle gelebilirim."

Molly birkaç kez göz kırptı. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Sen benim ev arkadaşımsın. Senin yanındayım."

"Bunu söylemen benim için çok değerli. Gerçekten de. Ama hiç tanımadığı birini yanımda götürmek garip olabilir. Sanırım bunu kendi başıma çözmeliyim."

Başımı salladım. "Tamam. Peki, giderken seni Lincoln Park'a bırakmama ne dersin? Orada bir köşede park edip seni beklerim. Bilgisayarımı da alıp biraz çalışırım. Böylece eğer üzülürsen araba kullanmak zorunda kalmazsın ve yanında seni sakinleştirecek biri olur."

"Bu gerçekten çok nazik bir teklif. Yolda dikkatim dağılabilir o yüzden ciddiysen teklifini kabul edebilirim."

"Ciddiyim. Oldu bil. Yani, ne zaman istersen haber ver, ben orada olacağım."

Molly gülümsedi ve kalbimdeki sıkışmanın biraz gevşediğini hissettim. "Teşekkürler, Declan."

Bir süre sessiz kaldı. "Anne-baban da mı kötü bir boşanma yaşadı?" diye sordu, başını hafifçe yana eğerek.

Alnımı buruşturdum ve Molly bunu fark etti.

"Annenle karmaşık bir ilişkin olduğunu söylemiştin," diye açıkladı. "Bu yüzden belki sen de benzer şeyler yaşamışsındır diye düşündüm."

Başımı iki yana salladım. Babamın kanserle mücadelesinden bahsetmek, annemin hastalığından bahsetmekten çok daha kolaydı; özellikle de şu günlerde. Üstelik sonunda ortamı biraz hafifletmeyi başarmıştım. Molly'nin daha da kötüleşmesini istemedim. Bu yüzden, daha önce söylediklerimi önemsiz göstermeye çalıştım. "Yok, sadece ailevi meseleler işte." Ayağa kalktım. "Hadi sen şarabını bitir ve biraz rahatla. Ben de yemeği hazırlayayım. Yeni bir porsiyon yapmak on dakikamı alır."

Molly omzumun üzerinden mutfağa bakarak sordu. "Ne hazırladın?"

"Belçika usulü waffle ve dondurma. Ev arkadaşın olarak işimin bir parçası da akşam yemeğinde kahvaltılık yemeklere olan önyargını kırmana yardımcı olmak. Ve sana şunu da söyleyeyim: Zor bir akşam geçirdiğin için bu yemek benden. Çamaşırımı yıkamana ya da kuru temizlemeden eşyalarımı almana gerek yok."

Başını iki yana salladı ve kıkırdadı. "Teşekkürler."

Soğuyan waffle'ları ve erimiş dondurmayı çöpe attım ve yeni bir tabak hazırladım. Molly'nin yemeğe gömülüp babasını bir süreliğine unuttuğunu görmek beni mutlu etti.

"Peki, Julia ile işler nasıl gidiyor?" diye sordu yemek yerken.

"Fena değil, sanırım. Geçen akşam iş çıkışı birlikte yemek yedik."

"Randevuya mı çıktınız?"

"Pek sayılmaz. Birlikte çalışıyoruz ve çok seyahat ediyoruz, bu yüzden sık sık birlikte yemek yiyoruz. Ama bu sefer biraz farklı gibiydi."

"Nasıl yani?"

"Sevgilisi Bryant'ı şikâyet edip durdu. Neredeyse bir yıldır birlikteler ve daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

"Yani, ilişkisinde işler yolunda gitmiyor mesajını mı vermeye çalışıyor?"

Omuz silktim. "Zamanlama ilginç geldi. Tam seksi ev arkadaşımla aramda bir şeyler olmasından şüphelendiği sırada, bana ilk kez ilişkisinin pek de iyi gitmediğini söylüyor." Cümlemi bitirdiğimde, Molly'ye seksi dememin uygunsuz olacağını fark ettim. Onunla uğraşmayı seviyordum ama onu rahatsız etmek istemiyordum. "Üzgünüm. Sana böyle dememeliydim. Yani, tabii ki güzelsin ama evde seni gözetliyormuş gibi görünmek istemiyorum. Sadece konuşma tarzım böyle."

Gerçek şu ki, fark etmeyeceği zamanlarda Molly'ye bakıyordum. Bunu yapmamak epey zordu. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Gülümsedi. "Sorun değil."

"Her neyse, bu tamamen tesadüf de olabilir. Ama pek zannetmiyorum. Peki ya senin nasıl gidiyor? Yakışıklı doktorla aranız nasıl? Yeni bir gelişme var mı?"

"Pek sayılmaz."

"Belki de bizi birlikte görmesi, Julia'da olduğu gibi onu teşvik eder."

Molly, waffle'ının son parçasını tabağında dolaştırarak erimiş dondurmaya batırdı. "Neden her şey bir oyun gibi olmak zorunda? Eğer Will gerçekten beni seviyorsa, neden sadece beni kaybetme korkusuyla harekete geçiyor? Julia için de aynı şey geçerli. Bütün bu durum o kadar çocukça görünüyor ki. Açıkçası, diğer gece barda yaptıklarımı hâlâ unutamıyorum. Bir erkeğin dikkatini çekmek için sutyenimi çıkarmam ve üzerime su dökmüş gibi yapmam? Yirmi yedi yaşındayım, on yedi değil. Düşününce, hedefime ulaşmış olsam da bu durum beni utandırıyor."

Başımı salladım. "Bence bazen dışarıda bir şeyler aramaya o kadar kaptırıyoruz ki, tam önümüzdeki güzellikleri fark edemiyoruz. Nasıl fark ettiğimizin bir önemi var mı, kıskançlık ya da her neyse? Önemli olan, fark etmemiz."

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım hayat böyle ama biraz saçma geliyor."

Molly, Will'den bahsediyordu ama aslında anne ve babasıyla yaşadığı duruma da değiniyordu. Ayrıca, Will'in babasıyla aynı mesleği yapması ve Molly ile üvey annesinin hemşire olmaları da dikkatimi çekmişti. Bu durumun derinlerde bir bağ taşıdığı çok açıktı.

Tabağımı lavaboya koymak için kalktım. "Doktor Hipermetrop ile ne zaman tekrar çalışıyorsun?"

Burnu buruştu. "Hipermetrop mu?"

"Miyopun tam tersi. Uzağı görüp yakını göremeyenlere denir."

"Aa, anladım." Gülümsedi. Molly tabağını lavaboya götürüp duruladı. "Bu cuma gecesi, nöbetçi kadın doğum uzmanı o. Doğum

yapan biri olursa muhtemelen o zaman görürüm. Kadın doğum uzmanının doğuma gelmediği bir gece de neredeyse hiç olmuyor."

"O zaman seni öğle yemeğine çıkartmama ne dersin?"

"Yani... gece yedi ile sabah yedi arasında çalışıyorum. Öğle yemeği saatim gece yarısı."

Omzumu silktim. "Yani?"

"Senden o saatte hastaneye gelmeni isteyemem."

"Sen istemiyorsun. Ben teklif ediyorum."

"Biliyorum... ama..."

"Bu bir randevu, Mollz."

Derin bir iç çekti. "Tamam, teşekkür ederim. Bakalım orada olacak mı"

Mutfakta kalan işleri sessizce bitirdik. Ardından Molly, "Sanırım annemi tekrar arayacağım. Eğer aramazsam, telefon konuşmasını üzgün bir şekilde kapattığım için bütün gece endişelenir. Kız kardeşimle de konuşmam gerek ama şu an saat Londra'da oldukça geç. Onu aramak için sabaha kadar beklesem iyi olacak," dedi.

"İyi düşünmüşsün."

"Bu arada, çocukluğumdan beri Belçika waffle'ı ve dondurma yememiştim. Çok lezzetliydi. Akşam yemeğinde bana kahvaltı hazırladığın için teşekkürler."

"Rica ederim. Ben de odamda iş için biraz okuma yapacağım. Ama annenle konuştuktan sonra konuşmak istersen beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Teşekkür ederim."

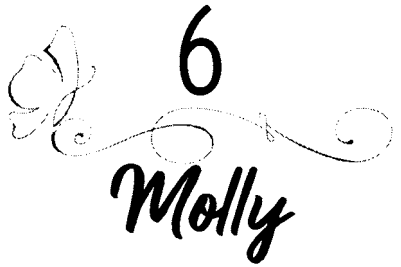
Molly kendine bir kadeh şarap daha doldurdu ve iyi geceler diyerek odasına geçti. Tam yatak odasının kapısına vardığında arkasını döndü ve gözlerimin poposuna takıldığını fark etti. Kızacağını düşünmüştüm ama gülümseyerek baktı.

"Sanırım hipermetrop değilsin, ha?"

Gülümsedim. "Kusursuz görüş. Şükürler olsun."

"İyi geceler, Dec. Her şey için teşekkürler. Sadece yemek için değil."

"Her zaman. İyi geceler, Mollz."

6

Molly

"Vay canına. Az önce koca bir bebek doğurmuş olan bir kadın çok yakında tekrar hamile kalacak."

Daisy ile hemşire istasyonunda yan yana oturuyorduk ama onun ne hakkında konuştuğunu anlamamıştım. Bilgisayar ekranına bakarak başımı kaldırdım ve onun baktığı yöne baktım.

Aman Tanrım. Bir adam, kocaman bir çiçek buketiyle koridorda yürüyordu. Üzerinde oldukça şık bir üç parçalı takım elbise vardı; kravatı biraz gevşetilmişti ve çenesindeki o keskin hatlar hafif bir sakalla gölgelenmişti. Ve bu herhangi bir çene hattı değildi: *Declan'ın* o ünlü çene hattıydı. Beni fark ettiğinde, paha biçilemez bir gülümseme ve derin gamzeleriyle bana doğru geldi.

"Aslında..." Daisy fısıldadı. "Sanırım az önce *beni* hamile bıraktı."

Geleceğinden haberim yoktu çünkü önce araması gerekiyordu.

Onu görmenin yarattığı şaşkınlık ve muhteşem görünüşü karşısında nutkum âdeta tutulmuştu. Sadece oturup öylece baktım, ta ki yanıma gelip durana kadar.

"Merhaba, güzellik."

Daisy'nin gözleri büyümüş, şaşkınlıkla bana bakıyordu. Ben de ayağa kalktım. "Declan... burada ne işin var?"

Elinde fark etmediğim bir çanta tutuyordu.

"Sana akşam yemeği hazırladım... Ya da sanırım öğle yemeği demeliyim." Elindeki çiçekleri bana uzattı. "Ve bu çiçekleri getirdim."

"Bunlar çok güzel. Ama... bunu yapmana gerek yoktu. Geleceğini bilmiyordum."

"Sana sürpriz yapmak istedim. Molan başladı mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Ama on beş dakikaya çıkabilirim. Burada birkaç işi bitirmem lazım." Yanımda olduğunu unuttuğum Daisy, ayağa kalkıp hasta dosyasını elimden aldı.

"Ben senin yerine hallederim."

"Ah... tamam. Teşekkürler, Daisy."

Declan, ismi duyunca hemen kulak kabarttı. "Daisy, öyle mi?" dedi. "Ben Declan, bu akşam Molly ile akşam yemeği yiyecek olan şanslı kişi."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Declan."

"Ben de. Kız arkadaşımın kalan işini üstlendiğin için minnettarım. Ben gündüz çalışıyorum, o gece çalışıyor, bu yüzden yüzünü göremiyorum."

Daisy durmadan gülümsüyordu. "Bu çok tatlı. İstediğiniz kadar vakit geçirin. Bu gece oldukça sakin, bu yüzden işleri kendi başıma halledebilirim."

Declan, tezgâhın üzerinden elini uzatıp beni yanına çekti. "Buyur önden güzelim."

Kulaklarımızın duyabileceği mesafeden uzaklaşınca, kulağıma eğildi. "Demek Ivy bu, ha? Senin yanında hiçbir şansı yok. Eğer Doktor Dickalicious onu seçerse hem kör hem de aptal demektir."

Nedense kalbim hızla çarpıyordu. Bunun sebebinin sürpriz ziyaret mi, işyerindeki oyun mu yoksa Declan'ın o etkileyici girişi mi olduğunu bilmiyordum. Adamın varlığı gerçekten çok etkileyiciydi.

"Bunu söylemen çok tatlı, her ne kadar yalan olsa da," dedim. "Üzülerek söylüyorum ki, bu gece nadir yaşanan o gecelerden

biri ve hastalarımızdan hiçbiri doğum yapmıyor. Will burada değil. Keşke gelmeden önce arasaydın, seni boşuna yola çıkmaktan kurtarırdım."

Declan omuzlarını silkti. "Sorun değil. Zaten seni kontrol etmek istiyordum. Bugün babanın ilk kemoterapi günüydü, değil mi? Sonrasında seni arayacağını söylemiştin. Belki konuşmak istersin diye düşündüm."

Declan'ı dinlenme odasına götürdüm. Teknik olarak burası sadece çalışanlar içindi ama gece vardiyasında kimse bunu umursamıyordu. Declan, tıpkı evde yaptığı gibi yemek hazırlığına başladı. Çantadan bir Tupperware çıkardı, mikrodalgaya koydu ve getirdiği yemeği ısıtırken bana oturmam için bir sandalye çekti.

"Onunla konuşabildin mi?" diye sordu.

"Evet. Neredeyse yarım saat konuştuk ki bu son on yıl içinde hatırladığım en uzun konuşmamız olabilir. Genelde tedavi planını ve hangi doktorları sevip sevmediğimizi konuştuk. Baba-kız konuşmasından çok bir doktor ve hemşirenin bir hastanın tıbbi kayıtlarını gözden geçirmesi gibiydi ama bu da bir başlangıç."

Başıyla onayladı. "Ortak bir konu üzerinden başlamak işleri kolaylaştırır."

Mikrodalga bipledi ve Declan, tabağı çıkarıp önüme koydu. "Ev yapımı *gnocchi*, krema sosuyla."

"Vay. Ev yapımı mı? Yani makarnayı da mı sen yaptın?"

"Evet. Sana mükemmel bir ev arkadaşı olduğumu söylemiştim."

İki tane makarnayı çatalıma alıp ağzıma attım. Declan tepkimi izliyor olmasaydı, gözlerimi geriye doğru kaydırıp hafifçe inleyebilirdim. *O kadar iyiydi.*

"Bu acayip lezzetli."

Karşıma oturdu ve gülümsedi. "Güzel. Devam et, ye bakalım."

Biraz daha *gnocchi* aldım. "Paylaşmak ister misin?"

"Yok. Sen ye. Ben zaten biraz yedim. Ama söyle bakalım, babanla işleri nasıl bıraktınız? Onu ziyaret etmek için bir plan yaptınız mı?"

İç çektim. "Beni akşam yemeğine davet etti."

"Harika. Ne zaman?"

"Salı günü."

Declan çenesini kaşıdı. "Bir toplantım var ama sanırım yeniden planlayabilirim."

"Hayır, bunu yapmana gerek yok. Kendi başıma gidebilirim."

Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı. İşini bitirdiğinde telefonu masanın üzerine bıraktı. "Tamam. Adama mail attım ve toplantıyı cuma gününe alıp alamayacağımızı sordum. Büyük ihtimalle sorun olmaz."

Biraz daha *gnocchi* yedim. "Gerçekten çok iyi bir arkadaşsın, Declan." Onu sadece birkaç haftadır tanıyor olmama rağmen ona güvenebileceğimi biliyordum.

Birkaç dakika sonra, neredeyse kabı tamamen boşaltmıştım. Birkaç *gnocchi* daha aldım ve çatalı ağzıma götürdüm. "Kalanını da yemek istiyorum ama tıka basa doydum."

"Gerçekten doyduğuna emin misin?" diye sordu Declan.

"Eminim."

"Güzel." Masanın üzerinden eğilerek çatalı ağzına attı. "Çünkü itiraf edeyim, yalan söyledim. Henüz hiçbir şey yemedim. Çok geç saatlere kadar çalıştım, o lanet hamurları yapmak da biraz zaman alıyor. Hızlıca çıktım çünkü molanı kaçırmak istemedim." Çiğnerken masanın üzerine eğildi ve yüzünü bana yaklaştırdı. "Hadi, şu son parçaları da bana yedirir misin?"

Güldüm ama çatalı alıp iki büyük parçayı ağzına tıkıştırdım. İkimiz de yemekle ve sohbetle o kadar meşguldük ki, birinin mola odasına girdiğini hiç duymadık.

Kalın bir erkek sesi araya girdi, "Merhaba, Molly..."

Dönüp bakınca elinde bir kahve fincanıyla Will Daniels'ı gördüm. Bir Declan'a bir bana bakıp duruyordu.

"Merhaba, Will," dedim boğazımı temizleyerek.

Declan olan biteni fark edince gözleri kocaman açıldı ve yüzünde zafer kazanmış bir ifadeyle kurnazca bir gülümseme belirdi.

Will, Declan'a elini uzattı. "Will Daniels."

"Declan Tate. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Molly'nin arkadaşı mısın?"

"Hayır, aslında çıkıyoruz," diye yanıtladı Declan hiç tereddüt etmeden.

Will, doğal olarak kafası karışmış bir şekilde bana baktı. Geçen hafta kahve içerken ev arkadaşımdan bahsetmiştim ama biriyle çıktığımı söylememiştim. Declan'ın adını anmamıştım, bu yüzden yeni "aşkımın" bahsettiğim ev arkadaşım olduğunu bilmesine imkân yoktu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek kekelemeye başladım, "Şey, bu... yeni bir şey."

Will, zoraki bir gülümseme ile konuştu. "Sanırım bir haftada çok şey değişebiliyor."

"Evet."

Will, Declan'a döndü. "Mikrodalgada ne pişirdiyseniz harika kokuyor."

Declan gülümsedi. "Teşekkürler. *Gnocchi*. Kendim yaptım."

"Anladım. Bir şefmişsin." Will, kahve makinesine yürüyüp kupasını doldurdu. Bu on saniyelik sessizlik sonsuz gibi geldi. Kapağını kapatıp "Size afiyet olsun, akşam yemeğinize dönebilirsiniz." dedi ve gitti.

Will duyamayacağı bir mesafeye gittikten sonra Declan alçak sesle konuştu. "Tamam... *Dickalicious* hakkındaki fikrimi duymak ister misin?"

"Evet."

Declan fısıldayarak devam etti. "Doktor kesinlikle kıskandı. Çok garip bir an yaşadık. Harikaydı. Seni benimle görünce açıkça hayal kırıklığına uğradı ve şaşırdı."

İçime bir umut doldu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Sadece düşünmüyorum, *biliyorum*. Bu yüzden iyi oldu. Ziyaretim boşa gitmedi."

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum. "Yani, bu ters tepebilir mi? Artık benim biriyle çıktığımı düşünüyor."

"Çıktığımızı söyledim ama bunun ciddi olduğunu söylemedim. Bana güven, bir sonraki sefer seni yalnız bulduğunda kesinlikle beni soracak. O zaman ilişkimizin pek ciddi olmadığını söyleme fırsatın olacak. Ben de yeterince görünür olacağım ki, fırsatı kaçırmaması gerektiğini anlasın."

Saçlarımı üfleyerek, "Eh, bu yöntem göğüs uçlarımı açmaktan çok daha kolay. Ve en önemlisi, kendimden tiksinmiyorum," dedim.

"Çok eğlenceli olacak, Mollz." Declan, *gnocchi* kabının kapağını kapatırken. "Bu arada, önümüzdeki çarşamba akşamı evde olur musun diye soracaktım. O gece izinliydin, değil mi? Julia'yı davet etmeyi düşünüyordum. Kampanya için biraz fikir alışverişi yaparız. Ayrıca, bu seninle biraz flört etmemiz için de iyi bir fırsat olabilir."

Ona hayır diyemezdim, bu gece bana fazlasıyla yardım etmişti.

"Ah... evet. Tabii ki. Yapabilirim. Bu gece bana büyük bir iyilik yaptın."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Süper."

Bu gece takım elbisesi içinde acayip yakışıklı görünüyordu. Declan, molam bitene kadar yanımda kaldı, ardından ben işimin başına döndüm.

Gece ilerleyen saatlerde, tahmin ettiğim gibi, Will beni hemşireler masasındayken yakaladı. Dosyaları karıştırırken, "Declan mıydı? İyi birine benziyor," dedi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Evet. Öyle. Dediğim gibi... daha yeni. Çok ciddi bir şey değil."

"Gece yarısı sana yemek getirecek kadar ciddi görünüyor ama..."

"Düşünceli bir hareket, evet. Ama o kadar da *özel* değil."

Dosyayı yerine koyduktan sonra bana döndü ve "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. Göz kırptıktan sonra koridora geri döndü.

Bu beni heyecanlandırdı ama aynı zamanda, neden hâlâ bana çıkma teklif etmediğini merak ettim. Şimdiye kadar kolayca yapabilirdi.

Birkaç dakika sonra, Daisy ortaya çıktı. "Aman Tanrım, Molly. Hadi, yeni sevgilini anlat."

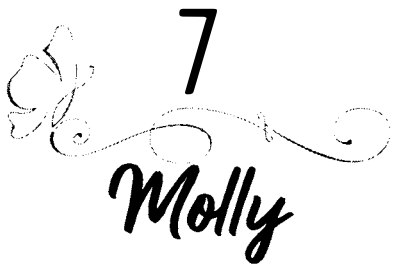
Will'e anlattığım hikâyeyi ona da anlattım, yeni olduğumuzu ve henüz kesin bir karar vermediğimi.

"Eğer işler yolunda gitmezse, onu bana gönder, çünkü böyle görünen ve yemek ile çiçek getiren bir adam bulunmaz bir nimet."

Evet, böyle adamlar kalmadı, demek istedim.

Ama aslında, Declan'da sahte olan şey neydi? Gerçekten olduğu gibi görünüyor ve müthiş bir aşçı. Bu geceki akşam yemeği planlanmış olabilir ama geçen gece yaptığı Belçika waffle'ları öyle değildi. Ayrıca, babamı ziyaret etmeyi teklif etmesi veya iyi bir dinleyici olması da rol gereği değildi.

Gözlerim Will'deydi ama gece ilerledikçe nedenini bilmediğim bir şekilde Declan'ı düşünmekten kendimi alamadım.

Declan, babamın Lincoln Park'taki evinin yakınlarında bir köşede park yeri buldu.

"Bana ihtiyacın olursa burada çalışıyor olacağım," dedi.

Onu arabada bekleteceğim için kendimi kötü hissettim. Çalışacağını söylese de eğer bana yardım etmiyor olsaydı, arabasında kalmayı tercih etmezdi diye düşünüyordum. Ve onun burada beklemesinden ötürü kendimi kötü hissettiğimi söylesem bile bunu yapmak için ısrar edecekti. Bu yüzden, akşam yemeğinde onun desteğine ihtiyaç duyduğumu hissettirdim ki bu yalan da değildi.

"Şey... Planı değiştirebilir miyiz diye düşünüyordum. Benimle birlikte içeri gelmeni çok isterim."

Alnını kırıştırdı. "Yani, baban ile yapacağın akşam yemeğine katılmamı mı istiyorsun?"

"Evet, seni davet etmem biraz garip görünebilir ama yalnız kalmamayı tercih ederim."

"Pekâlâ, söylemen yeterli." Declan emniyet kemerini çıkardı. "Ama hikâyemiz nedir?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni kim olarak tanıtacaksın?"

Omzuna hafifçe yumruk attım. "Ev arkadaşım Declan olmaya ne dersin?"

"Ne kadar da özgün bir fikir." Gülümsedi.

"Kendin ol yeter."

Göz kırptı. "Bunu yapabilirim."

Arabadan indik ve evin ön basamaklarına doğru yürüdük. Kendisi, Şikago'nun en güzel mahallelerinden birinde, ağaçlarla çevrili lüks bir sokakta yer alan üç milyon dolarlık bir müstakil evde yaşıyordu.

"Üvey annem" Kayla kapıyı açtı. "Molly, seni görmek ne güzel."

Zorunlu kucaklaşmamız sırasında sırtıma hafifçe dokundu.

"Seni de."

"Bu da kim?" diye sordu.

"Arkadaşım Declan. Onu yanımda getirmemde bir sakınca yoktur umarım."

"Tabii ki yok! Bol bol yemeğimiz var."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Declan.

Kayla'nın Declan'ı süzdüğüne yemin edebilirdim. Buna pek şaşırmadım. Sonuçta bir adamı ailesinden koparabilen birinin utanması hiç olmazdı.

"Siobhan nerede?" diye sordum.

"Kız kardeşin arkadaşında kalıyor. Seni görmek istiyordu ama akşam dörtte başlayan bir pijama partisine davet edilmişti. İkisi arasında kararsız kaldı."

"Ah," dedim. "Umarım bir dahaki sefere onu yakalarım."

Dokuz yaşındaki üvey kardeşimle görüşmek istesem de bu gece babamla yalnız kalabileceğim için sevinmiştim. Siobhan o kadar gevezeydi ki kimse tek kelime edemezdi.

"Baban oturma odasında," dedi Kayla.

Onu takip ederek antreden eve geçtik. Babam pencereden dışarıyı izliyordu, içeri girdiğimizi duyunca bize döndü.

Kollarını açtı. "İşte benim güzel kızım."

"Merhaba, Baba."

Kucaklaşırken ne kadar zayıfladığını hissettim. Başı tamamen tıraş edilmişti, bunun kemoterapiden önce aldığı bir önlem oldu-

ğunu biliyordum. Yine de bu görüntüsü oldukça etkileyiciydi.

Gözleri sağa kaydı. "Peki ya bu genç adam kim?"

Declan elini uzattı. "Merhaba, Doktor Corrigan. Ben Declan, Molly'nin ev arkadaşıyım."

Babam anımsayarak başını salladı. "Ah... bu senin bana bahsettiğin komik çocuk."

Declan'ın gözleri büyüdü.

"Şşş..." Gülümsedim. "Declan'a onun hakkında iyi şeyler söylediğimi söyleme."

"Onun burada olmasına sevindim," dedi babam.

"Ben de öyle, Doktor Corrigan."

"Lütfen bana Robert de. Bir şeyler içmek ister misin?"

"Harika olur."

Babamı yemek odasına kadar takip ettik. Oda, muhteşem tavan süslemeleriyle dekore edilmişti. Babamın evinin eski tarz mimarisi etkileyiciydi. Köşedeye yerleştirilmiş büfenin içindeki içki dolabını açtı.

"Ne isterseniz var. Ne içmek istersiniz?"

"Viski harika olur," dedi Declan.

"Hemen geliyor." Bana döndü. "Ya benim Molly'm? Ne içmek ister?"

"Bir kadeh beyaz şarap alırım."

Babam mutfağa seslendi. "Kayla, dünden açtığın beyaz şaraptan Molly'ye biraz doldurabilir misin?"

"Tabii ki," diye cevap verdi Kayla'nın sesi.

Şaşırtıcı derecede lezzetli olan, genç birinin elinden çıkmasına rağmen başarılı bir carbonara soslu makarna eşliğinde babam çocukluğumla ilgili hikâyeler anlattı. Declan her şeyi büyük bir keyifle dinliyordu. Kayla ise çoğunlukla başını sallayarak eşlik etti; bu benim için sorun değildi. Onunla sahte bir sohbet içine girmek zorunda olmadığım için mutluydum. Babama gelince, tüm sorunlara rağmen onunla vakit geçirmeyi özlediğimi fark ettim.

Kayla bulaşıkları yıkamaya kalktı. Declan ve ben yardım etmeyi önerdik ama oturup babamla sohbete devam etmemiz için

ısrar etti. Yine üçümüz kalınca, odanın havası bir düğmeye basılmış gibi birdenbire değişti.

"Peki gerçekten neden geldin, Declan?" diye sordu babam. "Kızım beni tek başına görmek istemediği için mi?"

Oda birkaç saniyeliğine sessizliğe büründü.

Söyleyecek bir şey bulmakta asla zorlanmayan ev arkadaşım, kelimelerini toparlamadan önce bana baktı. "Hayır, ben sadece..."

"Evet," diye araya girdim. "Onun desteğine ihtiyacım vardı. Birçok nedenden dolayı gergindim, özellikle de seni hasta görmekten korkuyordum. Aramızdaki ilişkide pişmanlık duyduğum çok şey var ama günün sonunda sen benim babamsın. Sadece korkuyordum, korkmaktan korkuyordum."

"Anlıyorum," dedi babam. Birkaç dakika sessizlikten sonra Declan'a döndü. "Onu yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti," diye yanıtladı Declan.

"Peki, ikiniz nasıl birlikte yaşamaya başladınız?" diye sordu babam.

Declan haylazca gülümsedi. "Cazibeme karşı koyamadı."

"Tam olarak öyle olmadı," dedim hızla.

"Gerçek şu ki," diye başladı Declan, "diğer tüm adaylar o kadar berbattı ki, sonunda beni seçmek zorunda kaldı. Tabii, bir de ona cupcake yaptım."

"Gayet yaratıcı bir fikir." Babam kahkahasını tutamadı. "Cupcake yapan bir adam ne kadar kötü olabilir ki?"

"Ben de tam olarak böyle düşünüyordum, Robert."

"Peki, kızımla yaşamak nasıl?"

Declan bana bakıp gülümsedi. "Eğlenceli ama katı düzeni ve kuralları yüzünden bunu ilk bakışta anlamak zor oluyor."

Babam bana döndü. "Katı, ha?"

Declan açıkladı, "Her şeyin düzenli ve tertipli olmasını seviyor. Ama bunda yanlış bir şey yok. Bu onun bir parçası."

Babam dikkatle bana baktı. "Bu, Molly'nin her zaman olduğu kişi değil. Molly ile yaşadığım zamanları hatırlıyorum, oldukça

dağınık ve kaygısızdı." Durdu, ardından devam etti. "Ben evden ayrıldıktan sonra eski eşim Molly'de bir düzen takıntısının başladığını, her şeyin kontrol altında olmasını istediğini söylerdi." Derin bir nefes aldı. "Ve düşündüğüm tek şey... bu Molly değil." Babam kafasını iki yana salladı. "Bunun benim evi terk etmemle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Bunu hiç düşünmemiştim, ama daha önce davranışlarımı da analiz etmemiştim.

Babam, gözlerini üzerime dikerek sözlerini sürdürdü. "Terapistim, hayatta kontrol edebileceğimiz şeylere bir düzen ve istikrar hissi yaratmak için tutunduğumuzu söylüyor. Ben gittiğimde, tüm hayatını altüst ettim."

Babamın alışkanlıklarımı *bildiğini* öğrenmek beni şaşırtmıştı, görünüşe göre annem ona düşündüğümden daha fazlasını anlatmıştı. Ayrıca bir terapistle görüştüğünü duymak da beni şaşırtmıştı.

"Terapiste mi gidiyorsun?"

"Evet. Bir süredir gidiyorum. Annenle ve sizinle olan ilişkim konusunda birçok pişmanlığım var, Molly. Ve bu konuda çok üzgünüm."

Göğsümde bir ağırlık hissettim. Babam şu an kendini suçlamamalıydı. Onu rahatlatmaya çalıştım. "Hepimiz hata yaparız."

"Benimki çok büyük bir hataydı."

Babamın bu hastalıkla mücadele ederken pişmanlıklarına odaklanması kalbimi kırdı. Hayatında çok az zamanı kalmış olabilirdi, olumlu şeylere odaklanması gerekiyordu "Baba, lütfen şu anda geçmişi düşünme."

Ortam çok gergindi, o sırada Declan'ın elini elimin üstünde hissettim. Buna ihtiyacım olduğunu anlamasına şaşırmıştım.

Elimi sıktı. "Bir şey söylememe izin verirseniz, Doktor Corrigan..."

Babam içkisini yudumladı. "Tabii ki."

"Molly on altı yaşındayken evi terk ettiğinizi biliyorum ve çoğumuz kişiliğimizi o yaşa kadar büyük ölçüde oluşturmuş

oluyoruz. Onun en önemli dönemlerinde yanında oldunuz. Bu, kesinlikle hafife alınmamalı. Evet, hatalar yaptınız, ama kızınız harika bir insan; güçlü bir karakteri var, iyi bir kariyeri var ve hayatta mutlu. Küçük şeylerden mutlu oluyor, özellikle de yemek yemekten."

Bana baktı ve gözlerimi devirdim. "O gayet iyi olacak. Ve ben, onun arkadaşı olmaktan mutluluk duyuyorum."

Declan'ın söylediklerinin gerçek olup olmaması önemli değildi. Babamın duyması gerekenleri *tam olarak* biliyordu.

O anda onu öpmek istedim. *Tanrım, bu da nereden çıktı?*

"Reklamcılığa girmelisin," dedi babam şakalaşırcasına, akşam yemeğindeki sohbetimizden Declan'ın reklamcılıkla *ilgilendiğini* biliyordu. "Ama teşekkür ederim. Kızımın arkasında böyle biri olduğu için mutluyum."

Bir süre sonra Declan lavaboya gitmek üzere kalktı.

Babam beni oturma odasına çekti ve "Declan eşcinsel, değil mi?" diye sordu.

Az kalsın şarabımı püskürtecektim. "Ne? Hayır! Neden böyle bir şey söyledin?"

"Şaka yapıyorsun. Gerçekten mi? Eşcinsel değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle hetero."

"Yani, senin hakkında böyle konuşuyor ve sana böyle bakıyor ama ortada bir şey yok ve o bir heteroseksüel mi?"

Yutkundum. "Evet."

"Bende tamamen yanlış bir izlenim uyandırmış demek."

Büyük bir yudum aldım. "Başka bir kadına delicesine âşık."

Babam bir süre düşündü. "O kadını tanımıyorum ama senden daha iyi olabileceğine inanmıyorum. Eminim er ya da geç doğru olanı görecektir."

"Eh, zaten birkaç ay içinde gidiyor..."

Babamın yüzü asıldı. "Bunu bilmiyordum."

"Evet. Kaliforniya'ya, memleketine dönecek. Buraya sadece iş için geçici olarak geldi, altı aylığına."

Vay canına. İlginç bir şekilde Declan'ın ayrılacak olması dü-

şüncesi beni o an, tahmin edebileceğimden daha çok etkilemişti. O gün geldiğinde her şey gerçekten zor olacaktı.

Yaklaşık yarım saat daha kaldık. Ardından mutfağa giderek Kayla'ya yemek için teşekkür ettim ve babama sarılarak vedalaştım. Genel olarak ziyaret beklediğimden çok daha iyi geçmişti. Babamla gelecek hafta tekrar görüşmek için plan yaptık. Bu, ilişkimizde yeni bir başlangıç olabilir diye umut ediyordum.

Declan ile arabaya bindiğimizde ona doğru döndüm. "Sana komik bir hikâye anlatacağım."

"Anlat bakalım."

"Babam senin eşcinsel olduğunu düşündü." O sırada anahtarı çevirmek üzereydi ama durdu. "Nasıl yani?"

"Evet."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Sence ben eşcinsel gibi mi görünüyorum? Öyle olsam söylerdin, değil mi? Böyle bir his mi uyandırıyorum?"

"Hayır." Kahkaha attım. "Böyle düşündü çünkü aramızdaki uyuma, hakkımda bu kadar güzel şeyler söylemene ve birlikte yaşamamıza rağmen *beraber olmayışımızı* anlayamadı. Bu yüzden böyle bir varsayımda bulundu."

Declan arabayı çalıştırdı ve iç çekerek, "Vay be," dedi. "Demek o yüzden bana bu kadar nazik davrandı. Beni tehdit olarak görmemiş. Ona eşcinsel olmadığımı söyledin mi?"

"Tabii ki söyledim. Ona başka birine delicesine âşık olduğunu anlattım."

Sanki onu bir şekilde gücendirmişim gibi yüzünü buruşturdu. "Delicesine âşık mı? Sanırım doğru kelime bu değil. Yani, Julia'yı gerçekten seviyorum. Çok. Ama *delicesine âşık* olmak biraz abartı oluyor. Kulağa biraz ürkütücü geliyor."

"Seni ilk tanıdığımda, ona âşık olduğunu söylemiştin. Onunla birlikte bile değilsin ve onun bir erkek arkadaşı var. Bu delicesine âşık olmak değilse ne bilmiyorum."

"Biraz abartmış olabilirim. Bir yandan da seni daireye taşınmam için ikna etmenin bir yolunu arıyordum ve seninle seviş-

mekle ilgilenmiyor gibi görünmek için ne gerekiyorsa söylerdim. Keşke eşcinsel olduğumu söyleseydim."

Göz kırptım. "Anlaşılan babam buna inanırmış."

8
Declan

Ertesi gece, Julia ile oturma odasında çalışıyorduk. Yine kahve masasını geçici bir masa olarak kullanarak yere oturmuştuk. Bu sefer, alışılmadık bir şekilde, bana daha yakın oturduğunu hissettim; belki de bana öyle geliyordu.

Planımız Molly'nin bir noktada çıkıp benimle flört etmesiydi. Pek abartılı bir şey olmayacaktı, sadece Julia'nın sinirlerini bozacak kadar olması yeterliydi.

Ancak Molly oyalandığı için planımız aksıyordu. Odasında ne halt ettiğini bilmiyordum –Hulu izleyerek kendini mi tatmin ediyordu yoksa başka bir şey mi yapıyordu– ama hâlâ ortalıkta yoktu.

Bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda Julia'nın bana baktığını fark ettim. Yakalanınca hemen başını çevirdi. *Mükemmel.* Şimdi tek istediğim Molly'nin bir an önce işe koyulmasıydı, böylece işleri karıştırabilirdik.

"Ev arkadaşının evde olduğunu söylemiştin, değil mi?".

"Evet. Ama fark edemezsin, çok sessiz."

"Doğru. Hiç sesi çıkmıyor. Burada olduğum için mutlu değil mi sence? Onu rahatsız mı ediyoruz?"

"Hayır. Zannetmiyorum. Belki uyuyakalmıştır."

Bu, mantıklı olan tek açıklamaydı.

Buzdolabından bir şey alıyormuş gibi yaparak, gizlice Molly'e mesaj attım.

Declan: Bu gece odandan çıkmayı düşünüyor musun?

Üç nokta hareketlenmeye başladı, Molly yazıyordu.

Molly: Teknik bir aksaklık yaşıyorum.
Declan: Bu da ne demek?
Molly: Yeni takma kirpiklerimi takarken sol gözüme yapıştırıcı bulaştı. Gözümü neredeyse açamıyorum.
Declan: Bu gece neden böyle bir şey yaptın?
Molly: Performansımız için seksi görünmek istedim.
Declan: Yani gözünü mü yapıştırdın? Tek gözünle gerçekten çok seksisin, Mollz. Gerçekten.
Molly: Kapa çeneni. Hepsi senin suçun.

Molly'nin bir gözü bantla kapalı hâlde odasından çıktığını hayal etmek oldukça komikti. Ancak bu düşünce hızla, belini sıkıca saran, ribajları kapatan bir karnaval kostümü giymiş olarak şekil değiştirdi. Kostüm, göğüslerinin alt kısmına kadar iniyor ve göğüslerinin kostümün üst kısmından taşmasına neden oluyordu.

Telefonuma bakarken gülünç bir fantaziye dalmıştım ve Julia'nın mutfağa girdiğini fark etmemiştim.

"Kimle mesajlaşıyorsun?" diye sordu. "Yüzünde pis bir sırıtış var."

Kahretsin. "Ben, şey, kız kardeşimle." Kendime ve aptal cevabıma sessizce küfrederek gözlerimi kapadım. *Harika, şimdi muhtemelen benim garip biri olduğumu düşünüyor.* "O, şey..." Kafamı toparlamaya çalıştım. "Beni arkadaşlarından biriyle tanıştırmaya çalışıyor."

"Öyle mi?"

"Evet, dört kız kardeşim olduğu için bu oldukça sık yaşanıyor."

"Yani... onunla görüşmeyi düşünüyor musun?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Uzun zaman önce dersimi aldım. *Aşk hayatınızı kız kardeşlerinizden olabildiğince uzak tutun.* En son bana birini ayarlamalarına izin verdiğimde kedilerine âşık bir kadınla randevulaştım."

"Ne var bunda? Kedilere alerjin mi var?"

"Hayır. Ama beni arabayla almaya geldiğinde kedilerini ne kadar çok sevdiğini fark ettim. Arka koltukta altı kedi vardı."

"Kedilerini randevunuza mı getirdi?"

Başımı salladım. "Evde yalnız kaldıklarını, araba gezilerini sevdiklerini ve karakter değerlendirmesinde iyi olduklarını söyledi."

"Ne kadar garip. Kediler karakterini onayladı mı en azından?"

"Bir tanesi yolda giderken ön koltuğa fırladı ve üzerime kustu."

Julia kahkaha attı. "Aman Tanrım. Yani kediler taşıma kafeslerinde bile değillerdi? Ne yaptın?"

"Beni evime geri götürdü, böylece üzerimi değiştirebildim ve başım ağrıyormuş gibi numara yaptım. Ama en kötü kısmı bu değildi."

"Gerçekten mi?"

Başımı iyi yana salladım. "Kız kardeşim, arkadaşı kedilerine karşı iyi davranmadığımı söylediği için bir ay boyunca benimle konuşmadı. Kedileri tedirgin ettiğimi ve bu yüzden birinin üzerime kustuğunu düşünmüştü."

Telefonum elinde titredi. Julia ona baktı. "Seni rahat bırakayım da kız kardeşine nazikçe söylenmeye devam et. Ben sadece biraz daha şarap olup olmadığını sormak için gelmiştim."

"Sanırım Molly'de var. Biraz alırsak sorun etmez diye düşünüyorum. Sana bir kadeh koyup hemen geliyorum."

Julia oturma odasına döndükten sonra, Molly'e tekrar mesaj attım.

Declan: İyi misin? Sana bir göz yıkama solüsyonu falan getireyim mi?
Molly: Hayır, iyiyim. Sadece gözlerimdeki batmanın geçmesini beklemem gerekiyor, böylece tekrar yapıştırmayı deneyebilirim.
Declan: Kirpikleri boş ver. Onlara ihtiyacın yok. Gözlerin hiç makyaj yapmadan da çok güzel.
Molly: Tatlısın. Ama şu anda seçme şansım yok. Bir tanesini taktım ve o lanet şeyi çıkaramıyorum! Yakında odadan çıkacağım.

Kıkırdayarak yazmaya devam ettim.

Declan: Anlaşıldı, Kaptan!

Şakamı anlayacağını düşünmemiştim ama hemen cevap verdi.

Molly: Ha ha. Birazdan görüşürüz, fırtınalı denizlerin çılgın korsanı!

On dakika sonra, Molly nihayet odasından çıktı. Ben de Julia ile bir kadeh şarap içmeye karar vermiştim ve ev arkadaşımı fark ettiğimde şarabımı yudumluyordum. Böyle görünmesini beklemiyordum. Şaşkınlıktan içkimi boğazıma kaçırdım ve ağzımdaki şarabı istemeden Julia'nın üzerine püskürttüm.

"Siktir. Affedersiniz." Bardağımın altındaki peçeteyi alıp, yüzünü silmeye başladım.

Harika, Declan... bu gece gerçekten harikasın.

Molly, kahve masasının yanına yerde oturduğumuz tarafa doğru geldi. Kısa, siyah mini elbisesi ve bileklerine dolanan yüksek topuklu gümüş sandaletleri içinde oldukça seksi görünüyordu. Saçları dalgalıydı ve normalde yaptığında çok daha fazla makyaj yapmıştı; uzun, kalın, koyu kirpikleri de dahil. Vay canına, gerçekten de bu şeyler gözüne biraz yapıştırıcı değmesine değmiş, gözlerinin açık mavi rengini öne çıkartmıştı.

"Hey, Moll." Boğazımı temizledim ve sanki evde her gün böyle geziyormuş gibi rahat görünmeye çalıştım. Şarap kadehimi kaldırdım. "Umarım sorun olmaz, şarabından biraz içtik. Yarın sana yeni bir şişe alacağım."

Molly kirpiklerini kısarak gülümsedi. Dudakları parlak kır-

mızı renkteydi ve kalın bir parlatıcı ile kaplıydı. Nereye bakacağımı bilemedim; çekici gözlerine mi, dolgun ve parlak dudaklarına mı, yoksa sergilediği uzun bacaklara mı...

"Sorun değil," dedi. "Hiç umurumda değil. Ayrıca, yarın gece boşum, belki yeni şişeyi paylaşırız." Bana birkaç saniye daha baktı ve sonra sanki Julia'yı yeni görmüş gibi seslendi. "Ah, merhaba... Jessica."

Julia dudaklarını bükerek, "Julia," dedi.

Molly saçını savurdu. "Üzgünüm. Evet, Julia..." Dikkatini tekrar bana çevirdi. "İşini bitirmek üzere misin, Dec?"

"Neredeyse," dedim. "Neden? Seni rahatsız mı ediyoruz?"

"Hayır, ondan değil." Elini kaldırıp boynunun arkasını ovaladı. "Ama o düğüm geri döndü ve tekrar sihirli parmaklarınla beni gevşetmeni umuyordum; geçen gece yaptığın gibi."

"Ee, tabii. Ne demek."

Molly, Julia'ya bakarak cilveli bir şekilde, "Elleri o kadar güçlü ki," dedi.

Julia gülümsedi ama onu zor müşterilerleyken gözlemlediğim için bunun gerçek gülümsemesi olmadığını biliyordum. Bu gülüş daha sahte ve yapay görünüyordu. Çenesindeki kaslar gerildi. Molly'nin vücudunu ikinci kez süzmesini izledim. Açıkçası onu suçlayamazdım... Mollz gerçekten harika görünüyordu.

"Bu gece bir randevun mu vardı?" diye sordu Julia. "Çok şık giyinmişsin."

Molly güldü ve Julia'nın yorumunu bir el hareketiyle geçiştirdi. "Hayır, temiz olan tek kıyafetim buydu."

Julia kaşlarını çattı. "Hı-hı."

"Pekâlâ, o zaman sizi işinizle baş başa bırakayım. Sen masaj yapana kadar kendime bir kadeh şarap alıp biraz rahatlayacağım. İşiniz bittiğinde direkt odama gelebilirsin, Dec." Molly gözlerini kırpıştırdı ve bir gözü kapalı kaldı.

Başını çevirip bunu gizlemeye çalışırken ve parmaklarıyla gözünü açmaya çalışırken neredeyse kendimi kaybedip kahkaha atacaktım. Demek ki yapıştırıcı sorunu tam olarak çözülmemişti.

Molly odasına döndükten sonra Julia şarabın kalanını tek dikişte içti. Yüzü biraz kızarmıştı. "Daha belli edemezdi."

Ne demek istediğini anlamamış gibi yaptım ama Molly'nin abartılı flörtünü fark etmemek için kör ve sağır olmak gerekirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Julia burun kıvırarak güldü. "O elbise, makyaj... *Masajından* bahsederken sana göz kırpması da cabası. Boynu bile ağrımıyor, Declan."

Göz kırpmak mı? Tam olarak olmasa da yakın! Molly'nin yapıştırılmış gözü, Julia'nın gözünde bir flört işareti gibi gelmişti.

Boğazımı temizledim. "Ne demek istiyorsun, sence boynu ağrımıyor mu?"

Julia gözlerini devirdi. "Sana ilgi duyuyor ve ona dokunmanı istiyor."

"Eh, yani... Bu kötü bir şey mi? İkimiz de bekârız..."

"Bu kesinlikle bir hata olur, Declan."

Kaşlarımı çattım. Nedenini tam anlamasam da savunmaya geçtim. "Nedenmiş? Molly gerçekten hoş bir insan."

"Öncelikle, o senin ev arkadaşın."

Julia'nın yüzü kızardı. "Bak, bence geri dönüşü olmayan bir şeye girişmen iyi bir fikir değil. Kendi deneyimimden biliyorum ki bu yola bir kez çıktığında geri dönmek zor oluyor. Örneğin, Bryant ve ben. İlişkimize hemen özel bir ilişki olarak başladık. O zamanlar, iş için sık seyahat ettiğimden bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünmemiştim. Son zamanlarda bazı sorunlar yaşıyoruz, bu yüzden ilişkimizi daha rahat ve daha az bağlayıcı bir düzeye taşımayı önerdim."

"Kendi yaşadıklarını örnek göstererek beni ev arkadaşımla bir şeyler yaşamamam konusunda uyardığına göre Bryant ile yaptığın bu konuşmanın pek de iyi gitmemiş sanırım."

Başını iki yana salladı. "Evet, gitmedi. Bryant, ilişkimizin özel olmaktan çıkmasına pek sıcak bakmıyor, çünkü bir kez ileriye adım attığınızda geriye dönmek zorlaşıyor. Bu yüzden ev arkadaşınla bir şey yaşamadan önce iyi düşünmeni öneririm. Bir kez

o yola girersen, işleri geri almak neredeyse imkânsız oluyor."

Julia pek çok şey söylemişti ama benim duyduğum tek şey *özel olmayan* kısmıydı.

"Eğer aynı şeyleri istemiyorsanız, şu an Bryant ile ne durumdasınız?"

Julia iç çekti. "Bana gerçekten ne istediğimi düşünmem gerektiğini söyledi; temelde bir ültimatom verdi. Ya sadece onunla olacağım ya da onunla hiç olmayacağım."

Başımı anlayışla salladım. "Vay be. Anladım. Görünen o ki önemli bir karar vermen gerekiyor."

Beni şaşırtarak elimi tuttu. Başımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu. "Seni önemsiyorum, Declan. Bu yüzden, belki de ikimiz de aceleyle karar almak yerine gerçekten ne istediğimizi anlamak için biraz zaman ayırmalıyız."

Vay, vay, vay. Gözlerim dudaklarına kaydı, ardından tekrar gözleriyle buluştu. "Evet. Bu iyi bir fikir gibi görünüyor."

Yarım saat sonra, Julia bana veda edip sarıldı ki bu nadiren yaptığımız bir şeydi. Kapıyı kapattığımda, bu geceki olaylardan memnun olmam gerekirken, içimde garip bir huzursuzluk hissettim.

Molly, ön kapıyı duymuş olmalı ki bir dakika sonra odasından çıktı.

"Nasıl geçti?"

Üzerinde hâlâ o küçük siyah elbise vardı ve Molly'nin Julia'ya kıyasla ne kadar kıvrımlı olduğunu fark etmemek elde değildi. Julia'nın vücut yapısı daha zarif ve inceyken, Molly'nin belirgin kadınsı hatları vardı. Ve bu gece, o elbisenin içindeyken, o kıvrımların ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmemek mümkün değildi.

Gözlerimi onun gözleriyle buluşturmaya zorladım ama bu hiç de kolay bir iş değildi.

"İyi geçti. Erkek arkadaşına açık bir ilişki istediklerini söylemiş."

"Vay canına! Bizim sahte ilişkimiz gibi!"

Gülümsedim. "Görünüşe göre Bryant ona bir ültimatom ver-

miş. Ya tamamen ona bağlı olacak ya da hiçbir şey olmayacak. Şimdi ne yapacağına karar vermeye çalışıyor."

"Başka erkeklerle görüşme fikrini düşünüyorsa bile, şu anki sevgilisi kesinlikle onun için doğru kişi değil."

"Aynen öyle."

"Şeytani planımız işe yaramış gibi görünüyor."

"Senin sayende. Bu gece senin gibi görünen bir kadını kıskanmayacak birini düşünemiyorum. Gerçekten harika görünüyorsun."

Molly'nin yüzü kızardı. "Yatmaya mı gidiyorsun?"

"Hayır, henüz değil. Yorgun değilim."

"Bir yürüyüşe çıkıp dondurma alsak mı? Şu an canım inanılmaz bir şekilde çilekli dondurma çekiyor. İki sokak ötede çok sevdiğim bir yer var."

"Tabii, güzel bir fikir."

"Tamam! Hemen bir kot pantolon giyip geliyorum."

Seksi elbisesini çıkaracak olması beni biraz hayal kırıklığına uğratsa da olması gereken buydu. Ayrıca, o kıyafetin içindeyken gözlerimi ondan uzak tutmak oldukça zordu ve onu süzerken yakalanmak istemezdim.

Kısa süre sonra yırtık bir kot pantolon ve sade bir tişörtle geri döndü, ancak itiraf etmeliyim ki, o hâliyle de en az deminki hâli kadar etkileyici görünüyordu. Ona bakakaldığımı fark etmemiştim; ta ki kendisi beni uyandırana kadar.

"Ne var?" diye sordu yanağını silerken. "Yine kirpiklerim mi düştü?"

Gülerek cevap verdim. "Hayır. Sadece sana bakıyordum. Genelde bu kadar makyaj yapmazsın."

Gözünü işaret etti. "Evet, şimdi nedenini anlıyorsun. Bu tür şeylerde pek usta değilim. Gözümü yapıştırmak, makyaj malzemeleriyle yaşadığım tek talihsizlik değildi."

"Bu saçmalıklara ihtiyacın yok aslında."

Kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bu gece bu kadar uğraşınca beni biraz daha fark ettiğini inkâr edemezsin, değil mi?"

"Elbette fark ettim. Sonuçta erkeğim ve bir erkeğin dikkatini çekmemen zordu. Ama *ışıltı* sadece dikkat çeker. Kalıcı değildir."

Molly alaycı bir gülümsemeyle omzumu dürttü. "İşleri *kızıştırdım*, öyle mi?"

Kapıyı açarak ona önce geçmesi için jest yaptım. Lanet olsun... *Şu kotun içinde de muhteşem görünüyor.* Kendimi toparlamak için başımı sallayıp derin bir nefes aldım. Ev arkadaşım kesinlikle işleri *kızıştırıyordu.*

Ertesi sabah, telefonumda kız kardeşim Catherine'in adını görünce gülümsedim. Onunla dalga geçmek en sevdiğim şeylerden biriydi, bu yüzden sandalyeme yaslanıp kalemimi masama fırlatarak telefonu açtım.

"Şeytanın günah evine hoş geldiniz! Pornodan kumara, fahişelikten her türlü eğlenceye sahibiz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Çok komik. Rahibe olduğumda bana daha nazik davranmaya başlayacaktın, hatırlıyor musun?"

"Kim dedi ki?"

"Kural kitabında yazıyor."

"Hangi kural kitabı?"

"Rahibe kural kitabı."

"Bu tam bir palavra, rahibe kardeşim. Sürekli bahsettiğin bu kural kitabını görmek isterim."

"Maalesef göremezsin. Sadece rahibelerin gözleri için hazırlanmış."

Kıkırdadım. "Nasılsın, Cat? Güneşli Kaliforniya'da ne var ne yok?"

"Yoga dersine başladım, bu benim için yeni bir şey ve bayıldım. Hiç yoga yaptın mı?"

Kız kardeşimi rahibe kıyafetleri içinde savaşçı pozisyonunda esnemiş hâlde hayal ettim; her ne kadar bu kıyafetleri nadiren giydiğini bilsem de. "Bir kere denemiştim," dedim. "Ama ders sırasında odaklanmakta çok zorlandım."

"Gerçekten mi? Benim için tam tersi. Yogayı tamamen odaklanmamı sağlayan bir şey olarak görüyorum. Belki de iyi bir eğitmenle çalışmamışsındır."

"Yok, eğitmen gayet iyiydi. Muhtemelen ön sırada olmam gerekiyordu."

"Ah, yani arkadan göremedin mi?"

"Hayır, gayet iyi görüyordum. Dar yoga pantolonlarıyla eğilen kadınlarla dolu bir odada nasıl konsantre olabilirdim ki?"

Kardeşim kahkaha attı. "Ne demek istediğini tahmin etmeliydim, seni azgın köpek."

"Azgın köpek mi? Bu, kullanmaman gereken kötü bir kelime değil mi?"

"Bilmiyorum. Rahibe el kitabıma bakmam lazım."

Kıkırdadım. Catherine'i gerçekten özlemiştim. Rahibe olmasına rağmen inanılmaz komik biriydi ve tüm kardeşlerim arasında en iyi espri anlayışına o sahipti.

"Peki, güneşli topraklarda başka neler var? Annemle babamı ziyaret ettin mi yakın zamanda?"

Ses tonu değişti. "Evet, geçen hafta uğradım."

"Pek iyi değil mi?"

İç çekti. "Her zamanki gibi."

Ne demek istediğini anlamıştım, bu yüzden üzerine gitmedim. Sonraki on beş dakika boyunca Şikago'daki hava durumundan, onun verdiği bir yorgan dikim kursundan ve yeni ev arkadaşım ile işteki gelişmelerden bahsettik.

"Peki... sen nasılsın?" diye sordu sonunda. "İlaçlar hâlâ işe yarıyor mu?"

"İyiyim, Cat."

"Doktor Spellman ile konuştun mu?"

"Hayır, çünkü ihtiyaç duymadıkça onunla konuşmamam gerektiği söylendi."

"Peki, gerçekten iyi olduğuna emin misin?"

Bu soruları bekliyordum. Kız kardeşim iyi niyetliydi, ama gereğinden fazla endişelenirdi.

"Bir rahibeye yalan söyler miyim?"

Kıkırdadı. "Kesinlikle söylersin. Ama bunu bir kenara bırakalım. Ciddiyim, Declan. Senin için endişeleniyorum. Altı ay, doktoru ihmal etmek için uzun bir süre."

Doktor Spellman'ın da aynı endişeyi dile getirip Şikago'da görüşebileceğim bazı uzmanların numaralarını verdiğini ona anlatmadım. "Bak, eğer bir şey olursa, ilk olarak seni haberdar edeceğim. Anlaştık mı?"

"Söz mü?"

"Yemin ediyorum."

İç çekti. "Peki. Ama bir ricam var, daha sık iletişimde ol."

"Tamam, efendim."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, rahibe kardeşim."

Telefonu kapattıktan sonra söylediklerimi düşündüm. Son zamanlarda gerçekten iyi hissettiğimi söylediğimde yalan söylememiştim. Şikago'ya gelmek birçok açıdan bana iyi gelmişti. İşim, üst düzey yöneticilerin dikkatini çekmemi sağlamış ve peşinde koştuğum terfiye bir adım daha yaklaştırmıştı. Üstelik Molly ile her şey harika gidiyordu.

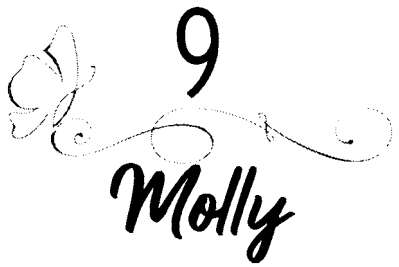
Julia.

Julia demek istemiştim.

Julia ile her şey harika gidiyordu.

Değil mi?

Ayışığı Kitaplığı

"Sabaha karşı saat ikide epey keyifli görünüyor birileri."

Will'in sesi beni hazırlıksız yakaladı. Pazar gecesiydi ve son birkaç gündür onu görmemiştim. Bu gece nöbette olduğunu bile düşünmemiştim. Daisy ve ben hemşire masasındaydık. O, bir hastanın elektronik dosyasına notlar giriyordu, ben de telefonumda oyalanıyordum; Declan ile, bugün gizlice yediğim yemeğin karşılığında yapmam gereken ütüyü konuşuyordum.

"Son günlerde hep gülümser oldu," dedi Daisy. "Yeni sevgilisini gördükten sonra ona hak vermemek elde değil."

Ah... Will, bu sözleri benim için mi söylemişti? Mesajlaşırken gülümsediğimi fark etmemiştim.

Will telefonuma göz atıp hafifçe kaşlarını çattı. "Molly, bir dakikanı alabilir miyim?"

Telefonumu hızlıca önlüğümün cebine koyup ayağa kalktım. "Tabii, elbette."

Koridorda birlikte yürürken Will, bana yeni bir hasta hakkında bilgi verdi. Kadın üçüzlere hamileydi ve doğumu çok erken başlamıştı. Bu yüzden Will, doğumu durdurmaya çalışmak için izin gününde hastaneye gelmişti. Birlikte bir muayene odasını hazırladık, gerekli ilaçların elimizin altında olduğundan emin

olduk ve ardından hastanın geçmişini birlikte gözden geçirdik. İşimiz bittiğinde Will saatine baktı.

"Bayan Michaels ile konuştuğumda yaklaşık bir saat uzaklıktaydı, bu yüzden buraya gelene kadar neredeyse yirmi dakikamız var. Sanırım oldukça uzun bir gece olacak. Kahve almak ister misin?"

"Olur."

Mola odasına geçtiğimizde kahve makinesinin boş olduğunu gördüm.

"Ben yeni bir demlik hazırlayayım," dedim.

Ben cam demliği durulayıp yeni kahve yapmak için su ve kahve çekirdeklerini hazırlarken Will tezgâha yaslandı.

"Pekâlâ..." dedi. "Nasıl gidiyor?"

Sorusu oldukça genel olsa da belli ki sormak istediği başka bir şey vardı.

"İyi gidiyor. Ya sen?"

"Fena değil." Kısa bir sessizlik oluştu. "Yani... yeni arkadaşınla işler nasıl gidiyor? Sürekli gülümsediğine göre iyi gidiyor olmalı."

Omuz silktim. "Fena değil. Henüz çok yeni, çok ciddileşmeden rahat bir şekilde devam etmek istiyoruz."

Will çenesini kaşıdı. "Garip. Seni açık ilişki taraftarı biri olarak hayal etmezdim."

"Öyle mi? Nedenmiş?"

"Bilmem. Sadık, aklı başında birisin gibi geliyor. Daha ciddi bir tarzın olduğunu düşünmüştüm."

"Eh, seçeneklerimi açık tutmayı seviyorum."

Ben kahvelerimizi hazırlarken sessiz kaldı. Will'in kahvesini krema ve şekerle içtiğini bildiğim için ona uygun şekilde hazırlayıp uzattım. "Buyur."

"Teşekkürler." Will kahvesinden bir yudum aldı ve bardağın kenarından beni izlemeye devam etti. "Amsterdam Caddesi'ndeki yeni Yunan restoranını denedin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Denemedim. Ama eve dönerken oradan geçiyorum ve hep kalabalık görünüyor."

"Cuma akşamı gitmek ister misin?"

Nedense, bunu grupla birlikte, *happy hour* öncesi bir etkinlik olarak düşündüm. "Harika olur. Başka kimler geliyor?"

Will hafif utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sadece ben..."

"Ah..." Başımı salladım. "*Happy hour* ekibini kastediyorsun sandım."

Elini saçlarının arasından geçirerek rahatlamaya çalıştı. "Havalı bir şekilde sorduğumu düşünmüştüm oysa."

"Öyleydin... Yani, bence öyleydin. O hâlde bu bir randevu gibi mi?"

Gülümsedi. "Sanırım o kadar ustaca davrandım ki, niyetim hiç anlaşılmadı. Evet, Molly, seni bir akşam yemeğine davet ediyorum."

"Ah." Nabzım hızlandı, ellerim terlemeye başladı.

"Şimdi her şey netleştiğine göre fikrini değiştirmek ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, kesinlikle hayır. Seninle çıkmak isterim, Will."

Tam o sırada Daisy mola odasına girdi. Söylediklerimi duyduğunu yüzündeki hayal kırıklığından anladım.

Will'in telefonu çaldı. Ekrana bakarak, "Bu, kabul departmanından. Bayan Michaels gelmiş. Bu kadar çabuk geldiyse muhtemelen gaza basmışlar. Gidip elli yedi tane onay formu doldururken onları bekletmediklerinden emin olmalıyım. Birazdan görüşürüz," dedi.

Gülümsedim. "Tamam."

Will odadan çıkar çıkmaz, Daisy ellerini kalçalarına koyarak. "Aman Tanrım. Will de mi? Zaten o diğer seksi çocuğu kapmıştın. Şimdi Doktor Seksi ile de mi çıkıyorsun?"

Gülümsedim. "Sanırım öyle."

"İkisini birden mi götüreceksin?"

"Bu benim kararım değil, sonuçta onlar insan ve onlara sahip değilim."

Daisy gözlerini yuvarladı. "Tamam, ama eğer ilkini bırakırsan... numarasını bana verir misin?"

Başımı olumsuz anlamda sallayarak kafeterya kapısına doğru yürüdüm. "Hoşça kal, Daisy."

Daisy alçak sesle mırıldandı. "Açgözlü."

Declan gece geç saatlere kadar bir müşteri için proje üzerinde çalışıyordu. Yaklaşık yarım saat önce mesajlaştığımızı düşününce, hâlâ uyanık olduğunu düşündüm.

Molly: Büyük bir haberim var!

Neredeyse anında cevap geldi.

Declan: Çalıştığın yerdeki mola odasından birinin Tupperware'ini çaldın ve yakalandın. Şimdi seni hapisten çıkarmamı bekliyorsun, değil mi?

Her zamanki şakacılığı. Gülerek yazdım.

Molly: Hayır, daha büyük! Will bana çıkma teklif etti!

Küçük noktalar bir görünüp bir kayboldu. Tekrar başladı, sonra tekrar durdu. Tam beş dakika boyunca cevap gelmesini bekledim.

Bu mesaj, konuşmamızın burada bittiğini açıkça gösteriyordu.

Declan: Harika. İstediğini elde etmene sevindim. İyi geceler, Molly.

Bu kadar ani bir şekilde mesajlaşmayı kesmesi garipti. Bir an için, acaba bu haber onu rahatsız etmiş olabilir mi diye düşündüm. Ama bu saçmalıktı, değil mi? Tanrım, saat gece yarısını geçmişti ve geç saatlere kadar çalışıyordu. Muhtemelen yorgundu. Herhâlde bu yüzden birdenbire iyi geceler demişti.

Ertesi akşam kapı çaldığında Declan ofisteydi ve ben evde yalnızdım.

Yankees şapkalı bir kadın elinde büyük beyaz bir kutuyla duruyordu. "Hey. Scooter için pasta teslimatı."

Gözlerimi kısıp baktım. "Scooter mı? Burada Scooter diye biri yaşamıyor."

"Adres burası, bu yüzden bunu sana bırakıyorum."

"Tamam." Pastayı alıp kapıyı ayağımla kapattım.

Kutunun üzerinde bir not vardı. Notu açtım.

Scooter,
Doğum Günün Kutlu Olsun! Keşke yanında olabilseydik!
Sevgiler,
Ablaların, Samantha, Meagan, Catherine ve Jane

Doğum günü mü? Declan'ın doğum günü mü? Üstelik kız kardeşleri ona Scooter mı diyor?

Hemen telefonumu çıkarıp ona mesaj attım.

Molly: Bana doğum günün olduğunu neden söylemedin?
Declan: Nasıl öğrendin?
Molly: Kız kardeşlerin sana pasta göndermiş.
Declan: Aman Tanrım. Üzerinde ne yazıyor?
Molly: Kutuyu açmadım. Notta Scooter yazıyor.
Declan: Harika. Şimdi açma. Yarım saat içinde evdeyim.

Declan içeri girdiğinde onu, suçlayıcı bir bakışla karşıladım. "Bana söylemediğine inanamıyorum."

Ceketini sandalyeye fırlattı. "Bir önemi yok. Sadece sıradan bir gün. Kız kardeşlerim her zaman böyle abartır. Eğer Kaliforniya'da olsaydım eve gelip yaygara kopartarak beni bunaltıyor olacaklardı. Bunu her yıl yapıyorlar." Kravatını gevşetti. "Pastaya baktın mı?"

"Hayır. Söylediğin gibi açmadım."

Declan buzdolabına gidip kutuyu çıkardı. Ben de karşısına geçmiş pastayı görmek için sabırsızlıkla bekliyordum. Kutunun

kapağını açtı ve başını iki yana salladı, ardından pastayı bana doğru çevirdi.

Ağzımı kapatarak kahkaha attım. Pastanın üstünde, dişleri yamuk ve saçları kısacık kesilmiş garip bir çocuk fotoğrafı vardı. Bu fotoğraf, Declan'ın gençliğini biraz anımsatıyordu. Üzerinde "*Doğum Günün Kutlu Olsun Scooter*" yazılıydı.

"Aman Tanrım! Bu sen misin?"

"Kız kardeşlerim her zaman en kötü fotoğraflarımdan biriyle pasta yaptırır. Geçen yıl tombul bebek popomu koymuşlardı. Bu yıl ise ilkokul birinci sınıf fotoğrafımla pastayı şenlendirmişler. Tam 'yemelik'. Kelime oyunu, fark ettin mi?"

Öyle garip görünen bir çocuğun, böyle bir Yunan tanrısına dönüştüğünü düşünmek komikti.

"Vay canına. Çok... farklı görünüyorsun."

"Bu oldukça kibar bir tabir."

Declan bir çekmeceyi açıp iki çatal çıkardı ve birini bana uzattı. Pastanın tam yüzüne denk gelen kısmından bir lokma aldı. "En azından tadı güzel," dedi, ağzı doluyken. "Denesene."

"Senin kapkeklerin kadar güzel değil ama yine de harika," dedim tadına baktıktan sonra. "Peki, Scooter adı nereden geliyor?"

"Bunu soracağını biliyordum." Altdudağındaki kremayı parmağıyla sildi. "Kardeşlerin en küçüğü ve tek erkek çocuktum. Scooter'ımla mahallede onları takip ederdim; tam bir küçük evcil hayvan gibi. Mahalledeki diğer çocuklar bana Scooter demeye başladı. Bu isim takılıp kaldı, kız kardeşlerim de aynı şekilde bana Scooter demeye devam etti."

"O evde tek erkek olmak ilginç bir his olmalı, ha?"

Declan başıyla onayladı. "Büyürken bana çok sataştılar ama yine de bunu değiştirmek istemezdim. Sanırım kız kardeşlerimin olması beni daha iyi bir erkek yapıyor. Onlar olmasaydı kadınları bu kadar iyi anlayamazdım. Erkekler yüzünden yaşadıkları üzüntüleri, rekabetçi sporlarda eşit görülme mücadelelerini yakından gördüm. Küçük kardeşleri olsam da onlara karşı hep koruyucuyumdur."

Bu beni derinden etkiledi. "Ne kadar da tatlı."

"Bu arada, herhangi birinden, özellikle de Catherine'den, her zaman dayak yiyebilirim."

"*Hâlâ* mı? Yani birden fazla kez yaşandı?"

"Evet," dedi iç çekerek.

"Bunu görmek için para verebilirim," diyerek güldüm.

Declan, pastadan bir parça krema alıp burnuma sürdü. İkimiz de kahkahalara boğulduk. Rahatlamıştım. Dün geceki garip mesajlaşmamıza rağmen, hâlâ her şey yolunda gibiydi.

10
Declan

Doğum günüm, beklediğimden daha iyi geçti. Bu konuda bir şey söylemeyi planlamamıştım ama kız kardeşlerim sayesinde Molly ile pastanın yarısını götürdük. Ardından beni dışarı çıkarmak için ısrar etti, bu yüzden köşedeki İtalyan restoranına gittik. Harika zaman geçirdik, gerçi Molly ile hep öyle oluyordu. Taşınmamın üzerinden henüz bir ay bile geçmemişti ama Molly, şimdiden yakın bir arkadaşım olmuştu. O eğlenceli, zeki ve konuşması kolay biriydi.

Ertesi gün işte Julia'nın biraz garip davrandığını fark ettim. Dalıp gitmiş gibi görünüyordu ve bir yöneticimizin yaptığı önemli sunumu pek de takip etmiyordu.

O öğleden sonra konferans salonundan çıkarken "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Bir an duraksadı, sonra, "Bryant ile ayrıldık," dedi.

Bunu duyunca olduğum yerde kalakaldım. "Ne oldu?"

Julia derin bir nefes verdi. "Bu durumu daha fazla uzatmamaya karar verdim. Eğer onunla yalnızca ona bağlı bir ilişki istemiyorsam, bir şeylerin ters gittiği ortada, değil mi? Sebebini tam olarak açıklayamıyor olsam bile."

Başımı sallayarak onayladım. "Evet, haklısın. Bir ilişki içinde kendini hapsolmuş gibi hissetmemelisin. Orada bulunmayı

gerçekten istemelisin. O kişi aklından çıkmamalı. Başka kimseyi istememelisin."

"Aynen öyle. İşte... dün gece bunu fark ettim. Bu sabah erkenden onu arayıp söyledim. Bugün onu incittiğim için üzgünüm, o yüzden biraz durgunlaştım. Ama aynı zamanda, bu kararı verdiğim için omuzlarımdan büyük bir yük kalktı."

"Eminim öyledir."

Bu tuhaf bir duyguydu. Julia'nın erkek arkadaşıyla ayrılmasını uzun zamandır bekliyordum. Ama şimdi nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum.

Kirpiklerini kırpıştırdı. "Bilmem. Sen söyle. Bunu nasıl kutlamalıyım?"

"Bence bir içki içmeliyiz. Hatta belki iki."

Her zamanki fırsatçı Declan.

Gülümsedi. "Harika olur. Ama önce eve gidip üstümü değiştirmek istiyorum. Çok yorucu bir gündü."

"Tamam. Ben de aynısını yapacağım. Seni saat yedide evinden alırım?"

"Harika olur."

Erkek arkadaşından yeni ayrılmış birine göre Julia, fazlasıyla neşeli gözüküyordu.

Eve döndüğümde Molly, Doktor Küçük Pipi ile randevusu için hazırlanıyordu. Önceki gece, Will'in onu dışarı davet ettiğini söylediğinde verdiğim tepki beni bir hayli şaşırtmıştı. Julia'yı kıskandırmak için giydiği o inanılmaz çekici kıyafetten beri aramızda farklı bir elektrik olduğunu fark etmiştim. Ancak bu hissin Molly'ye *hissettiklerimle* ilgili olduğunu, o mesajı görene kadar anlamamıştım.

Ama Molly ve Will arasında olanlar beni kıskandırsa da bu bir şey değiştirmezdi. Molly, Doktor Will ile hayalini kurduğu ilişkiye başlıyordu ve kısa bir süre sonra, ikimiz farklı kıtalarda yaşamaya başlayacaktık.

O makyajını yaptığı sırada kapının eşiğinde durdum. Yine o uzun kirpikleri takmıştı. Bugün giydiği kırmızı elbise, geçen seferki siyah olandan bile daha göz alıcıydı.

"Will seni gördüğünde büyülenecek."

Molly irkildi. "Beni korkuttun."

"Pardon." Odaya birkaç adım attım.

"Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim," dedi.

"Toplantı erken bitti, bu yüzden Julia ile işten erken çıktık. Daha sonra onu alıp içmeye gideceğim."

Rujunu sürerken dudaklarını büzmüştü. "Tanrım, onun erkek arkadaşı seninle bu kadar vakit geçirmesinden pek hoşnut olmasa gerek."

"Şey... Bunu söylemen ilginç oldu, denk geldi gibi..."

Rujun kapağını kapatıp arkasına döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Ayrıldılar."

Molly'nin gözleri kocaman açıldı. "Ayrıldılar mı?"

"Evet."

Bir an duraksadı. "Vay canına."

"Değil mi? İkimizin de neredeyse aynı anda istediğimizi elde etmesi oldukça garip."

Molly'nin gözleri büyüdü. "Evet, yani... Aman Tanrım. Şansa bak, değil mi?" Derin bir nefes verdi. "Mutlu olmalısın."

Yatağına uzanarak ellerimi başımın arkasına koydum ve tavana baktım. "Bilmiyorum. Biraz garip bir durum."

"Nasıl yani?"

"Onu bu kadar uzun süredir istiyordum ve şimdi önümdeki en büyük engel ortadan kalktı. Ama... yani aslında... düşündüğümden farklı hissettiriyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Will beni davet ettiğinde aynı şeyi hissettim. Hayal ettiğim kadar büyük bir şey gibi gelmedi."

Ona döndüm ve bakışlarım seksi ayakkabılarına takıldı. Boğazımı temizleyerek, "Her neyse... her şey yolunda, değil mi?" dedim.

Gözlerimiz birkaç saniyeliğine birbirine kilitlendi.

"Evet." Hafifçe gülümsedi. "Her şey yolunda."

Hemen konuyu değiştirdim. "Baban nasıl?"

Yüz ifadesi ciddileşti ve yatağın kenarına oturdu. "Bugün onunla konuştum. Açıkçası pek iyi değildi. Sesi çok kısılmıştı. Gerçekten korkmaya başlıyorum."

Lanet olsun. "Olumlu düşünmeye çalış, Mollz. Bunun zor olduğunu biliyorum ama pozitif bir bakış açısı herkes için daha iyi. Baban, onun için üzülmediğini bilirse daha iyi hissedecek."

"Biliyorum. Ama bu çok zor." Gözlerinde yaşlar belirmeye başladı. "Onu kaybetme ihtimalim gerçek ve sanırım bu gerçeği tam anlamıyla kavrayabilmiş değilim."

Bu benim hatamdı; konuyu ben açmıştım.

Yerimden doğrulup ona yaklaştım ve başparmağımla gözyaşlarını sildim. "Üzgünüm, Mollz. Keşke senin için bir şey yapabilsem. Acını dindirmek için elimden gelen her şeyi yapardım."

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarını sildi. "Bir terapiste gitmeye başladım."

"Ciddi misin? Bunu düşündüğünü söylememiştin. Harika bir karar."

"İlginç bir şekilde, babamın terapiye gittiğini bilmek, benim de bunu yapmam için cesaret verdi."

"Seninle gurur duyuyorum. Peki, ne zaman başladın?"

"Bu hafta içinde. Babamın terapistinin, mükemmeliyetçiliğim hakkında söylediklerini ona anlattım. O da bu davranışların babamın ayrılmasından sonra başlamasının bir şeyler ifade edebileceğini söyledi. Bana bu alışkanlıkları yavaş yavaş bırakmamı önerdi, bunun hayatın gerçekten kontrol edilemez olduğunu kabullenmem için bir adım olacağını söyledi. Ayrıca, bu süreç babamın hastalığını kabul etmemde de yardımcı olacakmış."

"Peki, ne yapmanı istiyor?"

"Bir şey önermedi. Nerede kontrolcü ya da mükemmeliyetçi olduğumu belirleyip kendi egzersizlerimi oluşturmam gerektiğini söyledi." Başını yana eğdi. "Senin bir önerin var mı?"

"Bir şeyler bulabileceğimden eminim." Aklıma gelen ilk şeyi yaparak yataktan kalktım ve üst çekmecesini açtım.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana yardım ediyorum."

Çekmeceye bakmadan, içindekileri havaya savurdum. Ne yazık ki, kıyafet olmayan bir şey de diğerlerinin arasına düştü: lanet olası bir vibratör.

Onu yerden kaldırdım. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Bunu hiç..."

Elini uzattı. "Onu bana verir misin, lütfen?"

"Ben bilmiyordum..."

"Biliyorum, bilmediğini biliyorum. Şimdi, lütfen onu bana ver." Ellerimi hafifçe silkeleyerek, "Bence bu haftalık bu kadar egzersiz yeter," diye açıkladım.

"Evet, buna katılıyorum." Yüzü pembeleşti. "Bu egzersiz bir ay bile yeter!"

Düşünmeden edemiyordum, bu gece Molly'nin o kauçuk penisle kendisiyle oynadığını düşünmekten başka bir şey şey yapabilecek miydim?

Will, Mykonos restoranına girdiğimde yerinden kalktı. "Harika görünüyorsun, Molly."

"Teşekkürler," diyerek yanağına uzandım ve hafif bir öpücükle selamını aldım.

Will, mavi yakalı gömlek ve haki pantolon içinde müthiş görünüyordu. Onu doktor önlüğü olmadan görmek her zaman güzeldi.

Yerime oturdum, masanın üzerindeki peçeteyi alıp dizlerime yerleştirdim. "Burayı denemeyi uzun süredir istiyordum."

O da havayı içine çekti. "Havanın kokusundan yemeğin mükemmel olacağını anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle, midem şimdiden kazınıyor."

"Biliyor musun..." dedi hafif bir gülümsemeyle. "Aslında çeyrek Yunan'ım."

"Yok artık!" dedim, yüzümde geniş bir gülümsemeyle.

Restoran kalabalık ve canlıydı. Köşede bir grup çalmaya hazırlanıyordu, havayı sarımsak, nane ve çeşitli baharatların yoğun kokusu doldurmuştu. Bütün duyular için tam bir ziyafetti. Ama ben gözlerimi ve kulaklarımı en çok, karşımda oturan çekici doktora odaklamıştım.

Will musakka söyledi, ben de ızgara tavuklu bir Yunan salatası tercih ettim. Önümüzdeki bir saat boyunca rahatça sohbet

ettik. Bana en çılgın doğum hikâyelerinden birkaçını anlattı ve ortak meslektaşlarımızdan bazıları hakkında deneyimlerimizi paylaştık. Konuşacak konu bulmakta zorlanmıyorduk, eğer her gece böyle geçerse Will ile aramızda bir gelecek olabileceğini düşünmeye başladım.

Yine de ara sıra aklım Declan'a kayıyordu. Julia'nın ayrılığından sonra ilk kez dışarı çıktıklarını bilmek zihnimi meşgul ediyordu. Acaba gerçekten uyumlu bir çift mi olacaklardı, yoksa bu sadece onun için bir "elde etme" meselesi miydi? Sanırım bunu ancak zaman gösterebilirdi.

Derken Will konuyu değiştirdi ve gecenin atmosferi tamamen değişti.

"Bir şey itiraf etmem gerek..." dedi, mavi kumaş peçeteyi ağzına götürerek.

Yerimde kıpırdanarak, "Peki..." dedim.

"Senden uzun zamandır çok hoşlanıyorum."

Yanaklarımın kızardığını hissederek, "Vay canına. Şey, teşekkür ederim. Ben de sana hayranlık duyduğumu söyleyebilirim," dedim.

"Muhtemelen biliyorsun, kısa süre önce bir ilişkim bitti," diye devam etti.

"Evet. Haberdarım."

"O ilişkinin bitmesinin sebeplerinden biri de onun benden şu anda veremeyeceğim bir şey istemesiydi."

Yutkunarak, "Neymiş o?" diye sordum.

"Daha büyük bir bağlılık. Daha doğrusu, yakın zamanda evlilik ve çocuklar."

"Anladım." Midemde bir düğüm oluşmaya başlamıştı. "Sen... bu şeyleri istemiyor musun?"

"Yakın zamanda değil. Ama onun dışında, o kadın benim için doğru kişi değildi."

Restoran kalabalık ve gürültülü olmasına rağmen, bir anda her şey sanki sessizleşmiş gibi geldi.

"Anladım..."

Will devam etti: "Sana ilgi duymamın sebeplerinden biri, flört konusundaki kaygısız yaklaşımındı. Yani, hemen çok ciddi bir şey istemiyor gibisin. O ilişkiden sonra biraz nefes almaya ihtiyacım var. Bu yüzden sana çıkma teklif etmek güvenli hissettirdi."

Güvenli mi? Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım vardı ve sadece başımı aşağı yukarı salladım.

Beni çekici bulmasının sebebi başka biriyle flört ediyor olmam mıydı? Bu yüzden mi benimle buluşmak istemişti?

Kişiliğim için değil.

Ortak noktalarımız için değil.

Sadece, onun başka insanlarla flört etmesine izin verecek biri olduğum için mi? Sakin kalmaya çalışarak, "Ah, anladım," diye mırıldandım.

"Bu daha ilk buluşmamız ama her şeyi açıkça konuşmayı tercih ederim," dedi.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Evet... Şey... Dürüstlüğünü gerçekten takdir ediyorum," dedim.

"Teşekkür ederim. Ve *senin* de bana karşı dürüst olmanı gerçekten takdir ediyorum. Sonunda cesaretimi toplayıp uzun zamandır istediğim bir şeyi yapmamı sağlayan da bu oldu."

Yemek, mideme bir taş gibi oturdu. Daha başlamadan bitmiş gibiydi. Hayal kırıklığına uğradığımı söylemek, hissettiklerimin sadece ufak bir kısmını açıklayabilirdi.

Ama bu benim hatamdı, değil mi? Ona ciddi bir şey istemediğim izlenimini ben vermiştim. Restorandan ayrıldıktan sonra, Uber'ime doğru ilerlerken, Will ellerini yüzüme koydu ve beni öpmek için kendine çekti. Dilini ağzımın içine soktuğunda, bunun hayalimdekinden ne kadar farklı olduğunu düşündüm. Hoş bir duyguydu ama bu akşam umutlarımı yok etmemiş olsaydı bambaşka hissederdim belki. İşte o an, hayatımda gerçekten bana ait olan, benimle bir hayat paylaşacak birini bulmayı ne kadar istediğimi fark ettim.

O hâlde Will'in zamanla fikirlerinin değişeceği umuduyla onunla görüşmeye devam mı edecektim? Sanırım bu konuda Declan'ın fikrine ihtiyacım vardı.

Eve döndüğümde ev arkadaşımın evde olmadığını fark ettim. Bu beni şaşırtmadı. Julia ile planları olduğunu biliyordum. Keşke onun gecesi de erken bitmiş olsaydı, böylece onunla konuşabilirdim.

Saat neredeyse 02.00 olduğunda kapı nihayet açıldı.

Koltuktan kalkıp ona döndüm. "Hey."

Hemen dikkatimi çekti. Declan'ın saçları darmadağındı ve dudaklarında ruj izi vardı. İçimde yükselen kıskançlık öyle güçlüydü ki hazırlıksız yakalanmıştım.

"Hey," dedi, çarpık bir gülümsemeyle.

"Görünüşe göre iyi bir akşam geçirmişsin."

"Fena değildi. Neden öyle dedin?"

"Git bir aynaya bak."

Declan, koridordaki aynaya yürüdü.

"Ah, lanet olsun. Evet."

"Julia, ayrılığını mı unutmaya çalışıyordu, yoksa?" diye sitem ettim.

Dudaklarını silerken, "Biraz sarhoş olduk ve takside öpüşmeye başladık," dedi.

İçim yanmıştı, "Vay canına. Biraz hızlı, değil mi?" dedim soğuk bir tonla. O ise bunu görmezden gelip, "Senin randevun nasıldı?" diye sordu.

Şu anda şikâyet etmek bana bir hayli garip geliyordu. Bu bir yarışma değildi elbette ama onun randevusunun ne kadar iyi geçtiği düşünülürse, kendi randevumu ne kadar kötü bulduğumu dile getirmek istemiyordum.

Bu yüzden hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. "Fena değildi. Yeni açılan Yunan restoranına, Mykonos'a gittik."

"Güzel miydi?"

"Evet. Yemekler gerçekten harikaydı."

"Harika." Bir an durdu, sonra gözlerini kısarak bana baktı. "İyi misin?"

Görünüşe göre, umursamaz bir tavır sergilemekte başarılı olamamıştım. Duygularım karmakarışıktı ve tek istediğim yatıp bugünü bitirmekti.

"Evet. Gayet iyiyim."

"Emin misin?"

"Evet." Zoraki bir gülümsemeyle, "Yatacağım. Çok yorgunum," dedim.

Declan, ben odama doğru ilerlerken olduğu yerde kaldı ve beni izlemeye devam etti.

"İyi geceler, Mollz," diye seslendi arkamdan.

Son bir kez dönüp gülümsedim. "İyi geceler."

Sonraki birkaç gün Declan ile pek karşılaşmadık. Dışarıda daha çok zaman geçiriyordu; muhtemelen Julia ile birlikteydi. Çalışma programımdaki değişiklik nedeniyle, son iki gün boyunca çalışmıştım ama cuma günü izinliydim.

Sabah uyandığımda bir not buldum:

Çok şükür bugün cuma! İyi tatiller, sevgili ev arkadaşım. Dün akşam bu makarnayı yaptım ama son anda dışarıda yemeğe çıktım. Öğle yemeği için gönül rahatlığıyla yiyebilirsin, benden sana bir jest. ;-)
xo Declan

Nedense bu basit not, içimi burktu. Haftam çok zor geçmişti ve onu çok özlemiştim. Onu bu kadar çok özlemiş olmam gerçekten berbat bir histi.

İçten içe, belli aralıklarla onu görmememin iyi bir şey olduğunu biliyordum. Nasıl olsa bir gün taşınacaktı ve buna alışmam gerekecekti. Ama bu durumun berbat hissettirdiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Cuma akşamı, iş arkadaşlarımla şehir merkezinde *happy hour* için buluştum. Will tam karşımda oturuyordu ama yakın zamanda bir randevuya çıkmış olduğumuz asla anlaşılmıyordu. Tekrar dışarı çıkmayı teklif etmemişti. Bu akşam, arada bir bana flörtöz

bakışlar atsa da yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurmak gibi bir girişimde bulunmamıştı. Belli ki o da başka olasılıklara açık kalıyordu.

Tekrar dışarı çıkmayı teklif etse kabul eder miydim bilmiyordum. Will Daniels ile sadece fiziksel bir ilişki yaşamak dünyanın en kötü şeyi olmayabilirdi ama zaten ilişki ihtimalini baştan yok sayan birine vakit harcamak istemiyordum. Yani tekrar buluşmak isterse, hislerimi tartmam gerekecekti.

Telefonum titredi.

Declan: Bu gece görüşmeyi umuyordum. Seni görmeyeli sanki bir ömür geçti.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarptı.

Molly: *Happy hour*'dayım.
Declan: Will ile mi?
Molly: Yani, o da burada ama beraber değiliz. Bir grup insan var.
Declan: Bu ne demek oluyor?

İlk düşüncem dürüst olmak ve randevudan bahsetmekti. Ama bencilce bir tarafım, bu gece Declan ile görüşmek için bir bahane bulmak ve aynı zamanda Will'e bir mesaj göndermek istiyordu.

Molly: Sanırım burada olmana ihtiyacım var. Eğer gelmende sakınca yoksa tabii.
Declan: "Flörtün" olarak mı?
Molly: Julia ile görüşmeye başladığını biliyorum, bu yüzden önceki anlaşmamıza uymak konusunda rahat hissetmezsen sorun değil.

Mesaj yazma noktaları ekranda belirdi ve bir süre hareket etti.

Declan: Julia benim sevgilim değil. Henüz buna hazır değil. Şimdilik sadece eğleniyoruz.
Molly: O zaman seni ödünç almama itiraz etmez, değil mi? ;-)

Cevabını beklerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

Declan: Yirmi dakikaya oradayım.

"Beni gördüğüne şaşırmış gibi yap," diye fısıldadı Declan kulağıma, kolunu belime dolarken. Yanağıma doğru eğilip yumuşak bir öpücük kondurdu.

Kolları arasında ona döndüm. "Şey... Declan. Buradasın. Bu... hoş bir sürpriz."

Yüzümden bir tutam saçı geriye itti ve gülümsedi. "Öyle mi? Umarım aniden çıkıp gelmem seni rahatsız etmemiştir. Geçenlerde buraya *happy hour* için geleceğini söylemiştin. Yakındaydım ve sana sürpriz yapmak istedim."

"Hayır, hiç sorun değil. Gelmene sevindim."

Yanımda duran Emma'ya baktım ve ağzının açık kaldığını fark ettim. Bu şaşırtıcı değildi; ona henüz Will ile randevumu anlatmayı bitirmiştim ve şimdi başka bir adam –hem de oldukça yakışıklı bir adam– beni böylesine samimi bir şekilde sarıyordu.

"Şey... Declan, bu arkadaşım Emma. Hastanede birlikte çalışıyoruz."

Declan göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle elini uzattı. "Tanıştığımıza sevindim, Emma. Rahatsız ettiysem kusura bakma."

"Hiç rahatsız etmedin. Molly ile biraz sohbet ediyorduk. Son iki haftadır tatildeydim de." Bana ima dolu bir bakış attı. "Sadece on dört günde neler kaçırabileceğini görmek inanılmaz."

"Buna eminim." Declan, neredeyse boşalmış kadehime işaret etti. "Ben de bir içki alacağım. Bu senin her zamanki *pinot*'un mu?"

"Evet, o."

Emma'ya döndü. "Sen ne içmek istersin, Emma?"

"Ah, zahmet etme, lütfen."

Declan gülümsedi. "Zahmet olur mu? Birinci kural: İlgi duyduğun kadının arkadaşlarını mutlu etmek ve içkilerini eksik etmemek."

Emma kahkaha attı. "Bu kuralı beğendim. O zaman bir *votka-cranberry* alırım. Teşekkür ederim."

Declan barmene sipariş verirken Emma bana doğru eğilip alçak sesle konuştu. "Bana anlatmayı unuttuğun bir şey mi var acaba?"

Emma iyi bir arkadaştı, ama Declan ile olan ilişkim hakkında gerçeği açıklamak için doğru zaman veya yer olmadığını düşündüm. Ayrıca bu çocukça oyunlara başvurduğum için biraz utanıyordum. "Şey... yeni. Rahat bir şekilde takılıyoruz, sadece eğleniyoruz."

"Eğleniyorsunuz, öyle mi?"

Başımı salladım.

Emma içkisini yudumladı ve konuştu. "Peki, şu anda kim *eğlenmiyor* gibi görünüyor biliyor musun?"

"Kim?"

Gözleri omzumun arkasına kaydı. "Doktor Dandy. Ve buraya geliyor."

12

Declan

Evet, bu pek de uzun sürmedi.

Elimde içkilerle döndüğümde, Doktor Pislik çoktan Molly'nin yanına yürümüş, sanki Molly bir yangın musluğuymuş da üzerine *damgasını vuracakmış* gibi tepesine dikilmişti. Tanrım, bu adamdan hiç hoşlanmamıştım.

"Declan, değil mi?" dedi, yaklaşırken.

Emma'ya içkisini verdim, ardından Will'e elimi uzattım. El sıkışırken gereğinden fazla sıkıca tuttum ve bir gülümseme ekledim. "Evet, doğru. Sen nasılsın, Bill?"

Kaşlarını çattı. "Will."

"Will... doğru ya. Özür dilerim." Molly'ye döndüm ve şarabını ona uzattım. "Buyur, hayatım."

Molly'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Altına yapacakmış gibi görünüyordu. Bu yüzden, her ne kadar serbest elimle bu adamın gözü önünde Molly'nin poposuna dokunmak istesem de onun rahatını düşünerek vazgeçtim.

Dördümüz bir süre sessizce birbirimize bakarken, içkimden bir yudum aldım. *Bu durum oldukça tuhaf ve rahatsız ediciydi.*

"Declan, şehir merkezinde mi yaşıyorsun?" diye sordu Will, sessizliği bozarak.

"Batı tarafında yaşıyorum."

"Ah... Molly'nin yaşadığı taraf."

Gözlerim Molly'ninkilerle buluştu. "Evet. Birbirimize *çok* yakınız."

"Peki, bu şekilde mi tanıştınız?"

Sevgili Will, kesinlikle biraz meraklıydı.

"Aslında, evet." Molly'ye döndüm. "Hikâyeyi anlatırsam seni utandırırım, değil mi, Mollz?"

Molly'nin gözleri daha da büyüdü. "Belki de anlatmasan daha iyi olur, Declan."

Dayanamadım ve anlatmaya başladım. "Bir gece eve dönerken L hattında trende gidiyordum. Molly burada, karşımda oturmuş kitap okuyordu. Ondan gözlerimi alamıyordum. Dudaklarının köşesi durmadan seğiriyordu, sanki gülümsemek üzereydi. Tam bir aptal gibi, onunla konuşmaya çalışmadan trenden inmesine izin verdim. Ama o gece aklımdan çıkmadı. Ertesi gün aynı saatte trene binip onu tekrar görmeyi umdum. Ama trende yoktu; ne o gün ne de sonraki günlerde. Sonra, bir hafta kadar sonra, farklı bir saatte trene doğru yürürken bir kitapçı vitrininde onun okuduğu kitabı gördüm. İçeri girip kitabı aldım. Satıcı, serinin ikinci kitabının yeni geldiğini söyledi, onu da aldım. Yirmi dakika sonra trene bindiğimde, işte oradaydı." Molly'ye sevgiyle baktım. "Yanına oturdum, ona ikinci kitabı verdim ve dışarı içmeye çıkmayı teklif ettim."

Emma'nın gözleri kalplerle dolmuştu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik şey."

Molly'ye göz kırptım. "Beni bir sapık sanmamasına sevindim."

Doktor Pislik'in yüzündeki ifadeyi görünce gülmemek için içkimden bir yudum aldım. *Kıskançlıktan çatlamak* lafını daha önce duymuştum ama bunu karşımda birinin yaşadığını hiç görmemiştim. Yüzü solgun ve hafifçe bozarmış görünüyordu.

Bu sırada yanımıza bir adam geldi. "Hey, Will. Bir dakika konuşabilir miyiz? Mark'la birlikte *Sınır Tanımayan Doktorlar*'da gönüllü olarak çalışmayı planlıyoruz. Daha önce birkaç kez gönül-

lülük yaptığın için hangi bölgeye gitmemiz gerektiği konusunda fikrini almak istiyoruz."

"Tabii, memnuniyetle."

Son birkaç dakikadır kendimi gayet keyifli hissediyordum ama Doktor Pislik'in gönüllü çalıştığını duyunca egom biraz sarsıldı. Hayat kurtarmaya en çok yaklaştığım an, bir beyzbol topu kardeşimin kafasına doğru uçarken "Dikkat et!" diye bağırdığım zamandı. Bu tür bir şeyle nasıl yarışabilirdim ki? Daha da önemlisi, neden böyle bir yarışa girmeye çalışıyordum? Belki de rolümü biraz fazla ciddiye almıştım.

Will uzaklaştıktan sonra Emma, tuvalete gitmek için izin isteyip masadan kalktı ve Molly ile baş başa kaldık.

"Beni trende görüp anında âşık mı oldun?" dedi Molly, kahkaha atarak. "Daha abartılı olabilir miydin, Romeo?"

Omuz silktim. "Ne yapayım? Ben çaresiz bir romantiğim. Çok şanslı bir kızsın."

Molly derin bir nefes aldı. "Son zamanlarda seninle pek konuşamadık ama Will ile çıktığım randevu beklediğim gibi gitmedi."

"Ne oldu?"

"Tamamen benim suçum aslında. Seninle bağlılık içermeyen bir ilişki yaşadığımızı özellikle belirttim. Bu yüzden Will de benim rahat bir ilişki aradığımı düşündü."

Kalbim hızlandı. "Yani, sadece fiziksel bir ilişki mi istiyor?"

Omuzlarını silkti. "Bunu açıkça söylemedi. Ama benim rahat bir ilişkiye uygun biri olmadığımı düşündüğü için bana çıkma teklif etmediğini söyledi. Sonunda böyle bir şeye açık olduğumu duyunca teklif etmeye karar vermiş. Ama sorun şu ki, ben gerçekten *böyle* biri değilim. Başka kadınlarla da birlikte olabilecek birini düşünmek bana hiç cazip gelmiyor, özellikle de Will'in başka kadınlarla birlikte olması. Yanlış anlama, birinin bana evlenme teklif etmesini beklemiyorum ama birine karşı hislerim olduğunda her zaman tek eşli olmuşumdur."

Avuçlarım ter içindeydi. "Yani, siz ikiniz..."

"Hayır, ilk buluşmada seks yapmadık."

Derin bir rahatlama hissettim. "Üzgünüm, Moll. Peki, şimdi ne yapacaksın? Ona ne hissettiğini anlatacak mısın?"

"Bilmiyorum, aslında bir şey söylememe gerek kalmayabilir. Çünkü henüz ikinci bir randevu teklif etmedi. Sanırım benimle takılmak bile istemiyor, bırak daha fazlasını istemesini."

Gerçekten bunu göremiyor muydu? Başımı iki yana salladım. "Ah, onun senden hoşlandığına eminim. Beni seninle birlikte gördüğünde neredeyse burun deliklerinden duman çıkıyordu."

"Bilmiyorum..."

"Bana güven, Moll. Kesinlikle biliyorum."

Molly dudaklarını hafifçe ısırdı. "Sanırım bunu ancak zaman gösterecek."

Evet ama son kuruşuma bahse girerim ki bu Molly'nin beklediğinden daha çabuk olacaktı. Adam onu elde etmek için bir hamle yapmadan duramayacak kadar tehdit altında hissediyordu. İçkimi tek seferde bitirdim; sinirlerimi yatıştırmak için birkaç içki daha içmeye ihtiyacım vardı.

"Bir kadeh daha ister misin?"

"Genelde dışarıdayken kendimi iki kadehle sınırlarım. Ama madem buradasın ve eve karanlıkta tek başıma dönmeyeceğim, neden olmasın?"

Yeni bir tur içki aldıktan sonra Emma tuvaletten geri döndü. Molly beni birkaç arkadaşıyla daha tanıştırdı ve birlikte keyifli vakit geçirdik. Ama akşam boyunca Doktor Pislik'in Molly'ye en az bir düzine kez baktığını yakaladım.

Bir ara adam, Molly'nin iş arkadaşı Daisy ile konuşuyordu. Kadın, bariz bir şekilde ona kur yapıyordu; mümkün olduğunca beden teması kuruyor ve sarı saçlarını sürekli sağa sola savuruyordu. Molly de bunu fark etti ve yüzünde beliren hayal kırıklığını görünce kalbim burkuldu. Hemen kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim. Bay Rahat bundan hiç hoşlanmamış gibi görünüyordu çünkü birkaç dakika içinde tekrar yanımıza geldi.

"Ben çıkıyorum," dedi. "Molly, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Adamın cesaretine hayran kalmamak elde değildi; kolum Molly'nin omzundayken gelip onunla yalnız konuşmayı teklif etmesi cesur bir hareketti.

Molly bana baktı. İçimden onu daha sıkı çekip bu adama defolup gitmesini söylemek geldi ama bunun yerine kararı ona bıraktım.

"Şey... tamam. Bir dakika izin verir misin, Declan?"

Kalbim sıkıştı. "Tabii... elbette." Zoraki bir şekilde kolumu Molly'den çektim.

İkisi, köşede yaklaşık on beş dakika boyunca konuştu. Bu süre içinde ben iki içki daha içtim. Molly'nin iş arkadaşlarıyla sohbet etmeye çalışıyordum ama gözlerim sürekli Molly'ye kayıyordu.

Geri döndüğünde yüzünde bir gülümseme vardı. Benim gülümsemem ise çoktan silinmişti.

"Bu beklenmedik bir gelişme oldu..." dedi.

"Ne oldu?"

"Will, bizi birlikte gördüğünde kıskandığını itiraf etti. Yarın akşam yemeğe çıkıp konuşmak istedi."

Ne pislik ama.

Evet, planımız kıskandırarak hoşlandığımız kişilerin bizi kaybedeceklerini düşündürtmekti. Ama Will'in Molly'yi kaybetme korkusundan çok, bir yarışma kazanmaya çalışıyormuş gibi göründüğünü düşündüm. Yine de Molly mutlu görünüyordu ve o yüzden keyfini kaçırmak istemedim.

"Bu harika." Etrafıma baktım ama Doktor Pislik'i göremedim. "Gitti mi?"

"Evet. Yarın sabah erken kalkması gerekiyormuş, o yüzden çıktı."

"Sen yarın çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Üç gün boyunca izinliyim."

Epey içmiştim ama bir anda daha da sarhoş olma isteğiyle dolup taştım. "Ne dersin, bir kutlama *shot*'ı alalım mı?"

"Ah, şey... Ben biraz çabuk kafayı bulan bir tipimdir."

Göz kırptım. "Sorun yok. Ben güçlüyüm, seni sırtımda taşırım."

"Bövmen var mı?"

Dairenin anahtarını ikinci kez yere düşürdüm. Kapının önündeydik.

"Bövme mi?" Molly, burnundan gelen bir kahkahayla güldü. "Bövme dedin!"

Güldüm. "Sadece senin söylediğini tekrar ettim. Sen bövme dedin."

"Hayır, *bövme* demedim. *böövme* dedim." Hıçkırdı. "Aman Tanrım! Gerçekten bövme dedim. Neden bövme diyemiyorum?"

Anahtarı yerden aldım ve üçüncü kez kilide sokmaya çalışırken gözlerimi kısarak dikkat kesildim. "Tamamdır!" Molly'nin benden önce içeri girmesi için kapıyı ittim.

Kapı aralığında Molly bana döndü. Aşırı abartılı bir şekilde her hecenin üstüne basarak konuştu. "Döv-me. Döv-men var mı?"

"Ah, *dövme*. Evet, var. Ama henüz bövmem yok."

Molly, kapının önünde hızla ayakkabılarını çıkardı ve doğrudan mutfağa yöneldi. "Bugün ne var? Açlıktan ölüyorum."

"Sanırım biraz artmış *penne alla vodka* var."

Buzdolabının kapağını hızla açıp Tupperware'i kaptı. "Soğuk yiyelim."

Gülerek kabı elinden aldım. "Ne dersin, biraz ısıtayım mı? Beş dakikadan fazla sürmez."

Molly dudaklarını büzdü. "Ama dört buçuk dakika fazladan beklemek demek."

Makarnayı küçük bir tencereye boşaltıp ocağı açtım. İkimiz de fazla içmiştik ve Molly mutfak tezgâhına yaslanmıştı, ayakta durmak için bir desteğe ihtiyacı var gibiydi.

"Neden oturma odasına geçip biraz rahatlamıyorsun?"

"Seni yemek yaparken izlemek istiyorum. Bana yemek yapan bir erkeği izlemek seksi bir şey."

"Öyle mi?"

Tam arkamı dönüp ona bakarken, tezgâha yasladığı dirseği kaydı ve neredeyse düşüyordu. "Hey, dikkat et." Belinden tutup onu kaldırdım ve tezgâhın üzerine oturttum. "Ne dersin, burada otursan daha iyi olur sanki."

Molly, yanında duran pembe *M&M's*'lerle dolu cam kavanozu aldı. Bir avuç alıp birkaçını ağzına attı, sonra kalanını bana uzattı. "İster misin?"

"Hayır, teşekkürler. Beş dakika beklemeye dayanabilirim."

Molly dilini çıkardı ve bu beni gülümsetti.

"Peki, nerede?" dedi ağzı doluyken.

"Ne nerede?"

"Döv-men."

"Ah. Bu bir sır. Eğer öğrenmek istiyorsan, benimle bir sırrını paylaşman gerek."

"Tamam!" dedi, yüzü aydınlandı. "Önce sen."

"Pekâlâ. Aslında iki dövmem var: biri sol kürek kemiğimde, diğeri ise yan tarafımda, kaburgalarımda."

"Vay canına. Ne bunlar?"

Parmağımı salladım. "O kadar hızlı değil, Bayan Meraklı. Bu başka bir sır. Önce sen de bir sırrını paylaşmalısın."

Molly düşünceli bir şekilde parmağını dudağına koydu. "Ah! Buldum! Benim de dövmem var!"

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Evet, var."

"Nerede?"

Gülümsedi. "O kadar hızlı değil, Bay Meraklı. Bu ikinci bir sır olur. Önce sen bir sırrını daha paylaşmalısın."

Gülümsedim. "Tamam. Sırtımdaki dövme bir pusula. Neden bir pusula dersen, hiçbir fikrim yok. On sekiz yaşındaydım ve sadece hoşuma gitmişti. Kaburgamdaki ise bir haç ve yanında *Dimittas tua consilia* yazıyor. Latince bir ifade. '*Planlarını bırak*' an-

lamına geliyor. Onu kız kardeşim rahibe olduğu gün yaptırdım. Yeminini ettiği öğleden sonra güzel bir tören düzenlenmişti. Ondan önce birinin bir sabah kalkıp rahibe olmaya karar vermesini nasıl anlayamadığımı fark ettim. Ama töreni yöneten rahip, hayatımızdaki en büyük engellerden birinin gelecekle ilgili planlarımızı aşmak olduğunu söyledi. Planlarımızdan vazgeçebilirsek, her şeyi başarabileceğimizi anlattı." Başımı salladım. "Bu benim, hayatta herkesin planının aynı olmak zorunda olmadığını anlamamı sağladı. O gün Catherine'le gurur duydum. Onu bir şekilde onurlandırmak istedim."

"Bu gerçekten çok anlamlı."

"Teşekkürler. Ama şimdi asıl meseleye gelelim." Çenemi kaldırdım. "Senin dövmen nerede?"

Kahkaha attı. "Kalçamda. Üç küçük kara kuş. Büyükannem öldükten sonra yaptırdım. Çok yakındık ve Beatles hayranıydı. 'Blackbird' onun en sevdiği şarkıydı. Cenazesinde çalmışlardı. Şarkının sözlerini biliyordum ama o güne kadar onları anlamamıştım. Birkaç gün sonra dövmeyi yaptırdım."

"Gerçekten çok havalı."

Tenceredeki sosun kaynamaya başladığını fark ettim, bu yüzden altını kısarak karıştırmaya devam ettim.

"Seninkileri görebilir miyim?" diye sordu Molly.

Kaşığı ocağın yanındaki bir kâğıt havlu üzerine koyarken, ona onuncu kez bir kaşık koyma standı almam gerektiğini not ettim ve arkamı döndüm. "Görebilirsin... Ama bu ne anlama geliyor biliyorsun, değil mi? Eğer benimkini gösterirsem, sen de kendi dövmeni göstermek zorundasın," dedim.

Molly altdudağını ısırdı ve bunu bir an düşündü. Pantolonunun fermuarını açıp kalça kemiğini göstermesi fikri, nabzımı hızlandırdı. Muhtemelen soyunmaya başlamamak en iyisiydi.

Ancak, bu sağduyulu kararı henüz kabullenmişken, Molly, "Önce sen," dedi.

Kahretsin. Peki. Nasıl istersen...

Gömleğimin düğmelerini açıp sıyırarak çıkardım. Altımda

bir tişört vardı, onu da tutup kafamdan geçirerek çıkardım. Kolum aşağıdayken kaburgamdaki dövme görünmüyordu, bu yüzden kolumu kaldırıp hafifçe döndüm ki Molly daha yakından görebilsin.

Beklenmedik bir şekilde, Molly elini uzattı ve parmağını cildimde gezdirdi. Tırnağıyla haçı takip ettiğinde tenimde ürpertiler oluştu.

Tanrım, bu inanılmaz bir histi. Keşke biraz daha sert dokunsa, hatta birkaç iz bile bıraksa diye düşündüm.

"Gerçekten çok güzel, Declan."

"Ah... teşekkürler."

Gözlerimiz buluştu ve eğer Molly'nin sarhoş olduğunu bilmiyor olsaydım, tahrik olduğunu düşünürdüm. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve açık mavi gözleri neredeyse tamamen koyu siyah göz bebeklerine dönüşmüştü. Gözlerim onun dudaklarına kayınca, hemen arkamı dönmem gerektiğini anladım. Sol omzumu göstermek için hafifçe eğildim ki pusulayı görebilsin. Parmaklarını bu dövmenin üzerinden geçirmediğini fark ettiğimde hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Tırnaklarının sırtımda bıraktığı his, belki de dayanamayacağım kadar yoğun olabilirdi.

Arkamı döndüğümde, Molly'nin gözleri göğsümde dolanıyordu. Sessizlik içinde bir dakika boyunca beni dikkatlice süzdü. Sonra ellerini kot pantolonuna uzatıp düğmelerini açmaya başladı. Bir an için, dövmesini göstermek için soyunduğunu unutmuş ve seks açlığı çeken beynim bunu benim için yaptığını düşünmüştü.

Molly, kotunu biraz sıyırıp o yumuşacık, kremsi cildini gösterdiğinde, sertçe yutkundum. Belki alkolün etkisiydi, belki de kendimi durduracak kadar güçlü değildim ama aynısını yapmaya karar verdim. Hafifçe parmağımla üç küçük kuşun hatlarını takip ettim. Teni öylesine yumuşak ve sıcaktı ki elimi pantolonunun içine sokup *sıcak ve yumuşak* yerlerini keşfetmek istedim.

Hiç iyi değil.

Parmağım teninde gezinirken yüzünü izliyordum. Molly'nin gözleri kapandı, çenesi gevşedi.

Lanet olsun.

O muhteşemdi.

Gerçekten lanet olası bir şekilde muhteşemdi.

Ve onu öpmeyi her şeyden çok istiyordum.

Sadece bir öpücük... O tatlı dilinden bir tat.

Bunun saçma olduğunu biliyordum.

İkimizin de sarhoş olduğunu biliyordum.

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdığımda duramama ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu biliyordum.

Ve dahası...

Üzerimde gömlek yoktu.

Onun pantolonu tamamen açıktı...

Derin nefesler alıp vererek kendime engel olmaya çalıştım. Gömleğimi giyip, ikimizin de ağzını yemekle doldurmam gerektiğini söylüyordum kendime.

Ama Molly'nin gözleri açılıp dudaklarıma kaydığında, bu savaşı kaybetmeme beş saniye kaldığını biliyordum. O pembe dili dışarı çıkıp altdudağını ıslattığında içimdeki istek daha da güçlendi.

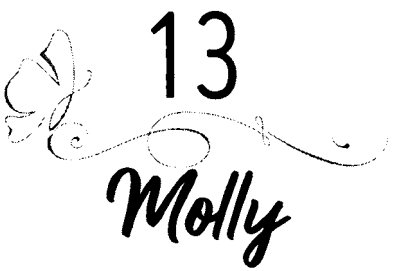
Lanet olsun.

Onu *o kadar fena* istiyordum ki.

Molly'nin gözleri benimkilerle buluştu. Sesi titrek ve nefes nefeseydi. "Declan..."

Bir adım yaklaştım ve elimi kalçasına koydum. "Molly..."

Ama bakışları yukarı kaydı ve bir anda omzumun arkasındaki bir şey dikkatini çekti. Gözleri kocaman açıldı. "Aman Tanrım, Declan, arkana dön! Kâğıt havlu tutuşmuş!"

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda, bu kadar içmeme rağmen geceyi oldukça net hatırlamama şaşırdım.

Başım zonkluyordu ve mide bulantısından kıvranıyordum.

Binayı neredeyse ateşe verdiğimizi hatırladım. Ama Declan hızlı davranmış ve yangını söndürmüştü. Ayrıca Will'in beni yeniden yemeğe davet ettiğini de hatırlıyordum.

Aman Tanrım. Bu akşam Will ile randevum var.

Ama dün geceyle ilgili en çok aklımda kalan şey, Declan'ın tenine dokunduğumda hissettiğim şeydi. Dövmesini parmağımla takip ederken uzun zamandır hissetmediğim kadar tahrik olmuştum. Basit bir dokunuştu ama inanılmaz derecede erotikti.

Sonra pantolonumu hafifçe indirip Declan'a dövmemi gösterdiğimi hatırladığımda yüzüm buruştu.

Of.

O yangın, bizim küçük "seninkini gösterirsen, ben de benimkini gösteririm" oyunumuzu bölmeseydi ne olurdu? Öpüşür müydük? Bu muhtemelen kaçınılmazdı. Görünüşe göre yukarıdaki tanrılar bunun berbat bir fikir olduğunu düşünmüş.

Saat kaç?

Saat 11.00 olmuştu.

Mutfaktan içeri girdiğimde Declan ortalıkta yoktu.

Tezgâhın üzerinde bir not vardı.

Hey, sevgili ev arkadaşım,
Julia ile brunch'a gittim. Seni uyandırmak istemedim ama kahve makinesini hazırladım. Sadece düğmeye bas. Eminim ihtiyacın olacaktır. Dün gece ikimiz de fazla içtik. Eğer hatırlamıyorsan, neredeyse bir Şikago Fire bölümünde rol alıyorduk ve yeni bir kelime uydurdun: bövme.
xo Declan

Declan, kendimi kötü hissettiğimde bile beni güldürmeyi her zaman başarırdı.

Telefonuma baktım ve Emma'dan bir mesaj gördüm.

Emma: Dün gece doğru düzgün konuşamadık. Declan ile ayrıldıktan sonra neler olduğunu mutlaka anlatmalısın!

Derin bir nefes alarak bunu nasıl halledeceğimi düşündüm. Ona yalan söylemek istemiyordum. Emma, işyerindeki en yakın arkadaşımdı ve ona güveniyordum. Will'e karşı dürüst olmamak zaten yeterince kötüydü.

Kahvemi doldurduktan sonra biraz daha düşündüm ve her şeyi düzgün bir şekilde açıklamak için Emma ile öğle yemeğinde buluşmaya karar verdim. Ayrıca bu karmaşık durum hakkında birine içimi dökmek de iyi olurdu.

Bir saat sonra, Emma ile evlerimizin ortasında bir noktada buluştuk.

Garson yemeklerimizi getirdiğinde Emma doğrudan konuya girdi.

"Tamam, şimdi her şeyi anlat. O seksi Declan'la ne durumdasınız? Sevişiyor musunuz?"

Patates kızartmamla oynayarak başımı iki yana salladım. "Hikâye biraz çılgın. Ama kimseye tek kelime bile etmeyeceğine söz vermen gerek."

Emma'nın gözleri kısıldı. "Şimdi daha da meraklandım. Ama tabii ki söz veriyorum," dedi. Eğilip bana doğru yaklaştı. "Neler oluyor?"

Sonraki birkaç dakika boyunca Declan'ın benimle nasıl yaşamaya başladığını ve aramızdaki anlaşmayı detaylıca anlattım.

Buzlu çayına şeker karıştırırken hayretle başını iki yana salladı. "Dur dur, doğru anladığımdan emin olayım. Onunla bir anlaşma yaptınız ve şimdi kimin kıskanmasını istediğini bile bilmiyorsun, Declan mı yoksa Will mi? Sahte sevgiline mi âşık oldun?"

Hamburgerimden kocaman bir ısırık alıp ağzım doluyken konuştum. "Durumun böyle karmaşık hâle gelmesini istememiştim. Ama Declan'a olan çekimim yavaş yavaş artıyor. Ve o, benim nasıl hissettiğim hakkında hiçbir şey bilmiyor. Julia ile görüşmeye başladığında hislerimin ne kadar yoğun olduğunu fark ettim." Gözlerim uzaklara daldı. "Onunla gerçekten çok iyi anlaşıyoruz. O, gerçekten iyi bir arkadaş. Ama dün gece –yangın bizi bölmeden önce– bir şeylerin olacağından neredeyse emindim."

Emma başını salladı. "Yani, iki farklı erkek arasında kaldın. Ama bu gece Doktor Dandy ile dışarı çıkıyorsun. Belki bu, onu biraz öne çıkarır."

"Bakalım ne olacak." Derin bir nefes aldım. "Dediğim gibi, Declan zaten birkaç ay içinde gidiyor. Bu geçici bir durum."

"O zaman cevabın belli. Sadece Will'e odaklan. Dün geceki kıskançlık itirafı, aslında düşündüğünden daha fazla şansın olduğunu gösteriyor."

"Evet, ama ya bu sadece rekabetle ilgiliyse? Onun ilgisinin gerçekten samimi olup olmadığını bilmiyorum. Bunu ancak olayların akışına göre öğrenebilirim sanırım."

Emma güldü. "Daha kötü dertlerin olabilirdi. Hem yakışıklı bir adamla yaşıyorsun hem de başka bir yakışıklı adamla çıkıyorsun."

Gülümsedim ama ne birlikte yaşamak ne de bir randevuyla yetinmek, istediğim şeydi. Ben birinin vazgeçilmezi olmak istiyordum.

Ben aşkı istiyordum.

O gün Declan'la hiç karşılaşmadık. Will ile randevuma hazırlanmak için eve döndüğümde Declan hâlâ evde yoktu.

O akşam, buluşma yerine vardığımda Will, anlaşmış olduğumuz İtalyan bistrosuna çoktan gelmişti. Masaya yaklaşırken ayağa kalktı ve sandalyemi benim için çekti.

Beni tepeden tırnağa süzerek, "Muhteşem görünüyorsun, Molly. Bu kadar kısa sürede bir randevuyu kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

Will eğildi ve yanağıma sert bir öpücük kondurdu. Bu temas, omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderdi.

Kendi açık sözlülüğüm beni biraz şaşırttı. "Açıkçası, beni tekrar dışarı davet etmeni beklemiyordum."

Oturup sandalyesini masaya biraz daha yaklaştırırken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Neden ki?"

"Şey, dün gece Declan çıkıp gelene kadar yeniden buluşmakla ilgili bir şey söylememiştin."

Uzun bir nefes verdi ve başını salladı. "Bu hafta başında seninle harika zaman geçirdim. Hatta o öpücüğü ve seni düşünmekten kendimi alamadım. Bu yüzden, sessizliğim başka bir şey ifade ediyormuş gibi düşünme. Çok yoğun bir haftaydı; stresli ve her zamankinden daha karmaşık doğumlarla doluydu. Tek nedeni buydu." Duraksadı. "Ama... dün gece barda sana itiraf ettiğim gibi, seni onunla görmek beni harekete geçirdi. Sana olan hislerimin düşündüğümden daha güçlü olduğunu fark etmemi sağladı."

Davranışları hâlâ kafamı karıştırıyordu. Onun dikkatini çekmişken, hissettiklerimi netleştirme ihtiyacı duydum. Ama tam o sırada garson gelip siparişlerimizi almak istedi. Henüz menüye bakma şansı bulamamıştım, bu yüzden bize birkaç dakika daha verdi.

Garson geri döndüğünde, Will lazanya sipariş etti, ben ise

seçenekler arasında düşünüp sonunda *pasta primavera*'da karar kıldım. Garson kısa süre sonra iki kadeh şarap getirdi.

Garson gittikten sonra, *pinot'mdan* büyük bir yudum alıp konuşmaya kaldığı yerden devam ettim.

"Will... Gerçek şu ki... Declan ile çıkıyor olsam da sonsuza kadar birden fazla erkekle çıkma niyetinde değilim. Uzun vadede aradığım şey istikrar. Sana bu konuda yanlış bir izlenim verdiysem üzgünüm. Zaten ciddi bir ilişki istemediğini söylemiştin. Dürüstlüğüne saygı duyuyorum ve bu yüzden şu an ben de dürüst davranıyorum. Eğer hiçbir zaman ciddi bir şey istemeyeceksen, senin zamanını boşa harcamak istemem. Ben..."

"Molly..." Elini kaldırarak beni durdurdu. "Sanırım bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor. *Şu anda* ciddi bir ilişkiye hazır olmadığım doğru ama sanırım ilk buluşmamızda kendimi doğru ifade edemedim. Görünüşe göre seni *sadece* rahat bir ilişkiye açık olduğun için görmek istediğimi düşünüyorsun. Bu doğru değil. Bence sen gerçekten harikasın –akıllı, güzel– bu yüzden sana karşı çekim hissediyorum." Gözlerini gözlerime dikti.

Nabzım hızlanırken, "Bunu söylediğin için teşekkür ederim, ama eğer uzun vadede ciddi bir ilişki düşünmüyorsan, bu geceden sonra devam etmemiz doğru olmaz," dedim.

Bir süre gözlerini girişe çevirdi, sonra tekrar bana baktı. "Şöyle diyelim... Seni görmeyi bırakmak istemiyorum. Hiç istemiyorum. Bence bu ilişkiyi yavaş yavaş ilerletmeliyiz ve açık fikirli olmayı sürdürmeliyiz. Eğer ikimiz de aramızda her şeyin çok iyi gittiğini düşünürsek, sadece seninle çıkmak beni çok mutlu eder. Tabii ki, senin de diğer adamla ilgili duygularını netleştirmen gerekir."

Söylediklerini anlamaya çalışırken gözlerimi kırptım. "Her şeyi günü gününe yaşamak isterim. Ama sen, evlilik ve çocuk istemediğini söyledin. Bunun için şu an konuşmak çok erken farkındayım ama bunlar benim bir gün mutlaka istediğim şeyler. Eğer sen bu tür bir geleceği istemediğinden eminsen, bu benim için net bir sınır olur."

Will elimi tuttu ve gözlerimin içine derince baktı. "Açıklamama izin ver. Evlilik ve çocuklar yakın gelecekte istediğim şeyler değil. Biraz seyahat etmek ve hayatın tadını çıkarmak istiyorum. Eski kız arkadaşım bu konulara çok aceleci yaklaşıyordu. Ayrılmamızın asıl sebebi buydu. Ama doğru kişiye âşık olursam, onun anne olma isteğine karşı çıkmam. Doğru zaman ve doğru kişi olduğu sürece bir çocuk sahibi olmayı düşünebilirim."

Bir önceki randevumuzda söyledikleriyle bu geceki açıklamaları arasındaki çelişkiler oldukça kafamı karıştırmıştı. Ama yine de bu gece bana bir nebze umut vermişti.

"Böyle şeyleri ikinci randevuda konuşmak biraz tuhaf, biliyorum," dedim. "Ama baştan itibaren gelecekle ilgili kapıları tamamen kapatan biriyle zamanımı boşa harcamak istemem. Açıkçası, bana ilk verdiğin izlenim buydu."

"Anladım." Gülümsedi. "Umarım benimle çıkmaya devam etme konusunda hissettiğin bazı endişelerini hafifletebilmişimdir."

"Hafiflettin, teşekkür ederim." Uzun bir nefes verdim ve şarabımdan bir yudum daha aldım. "Pekâlâ, bu gece için oldukça ciddi bir konuşmaydı."

Güldü. "Evet, ama bak, şimdi bunu aradan çıkardık ve geri kalan zamanı birbirimizin tadını çıkararak geçirebiliriz."

Kısa bir süre sonra yemeğimiz geldi. Daha hafif ve rahat bir havaya geçiş için mükemmel bir fırsattı. Will ve ben harika, sakin bir yemek yedik.

Yemekten sonra, gecenin bitmesini istemediğimize karar verdik. Restorana daha yakın olan Will'in dairesine gittik (ve tabii ki benim dairem, diğer flörtümle yaşadığım için pek uygun değildi).

Will bir şişe şarap açtı ve etkileyici plak koleksiyonundan caz çalmaya başladı.

Tutkulu öpüşmelerimiz oldu ama işler daha ileri gitmedi. Will tam bir centilmendi, ama benim için mükemmel adam olup olmadığı hâlâ belli değildi.

Sonraki birkaç gün gece vardiyalarında çalışmaya geri döndüm. Will izinliydi, bu yüzden ne işte onunla ne de evde Declan'la karşılaştım. Her ikisiyle ilgili duygularımdan biraz uzaklaşmak bana iyi geldi.

Ancak izinli olduğum ilk gün, market işlerini halledip eve geldiğimde Declan'ı ocağın başında, üstü çıplak bir şekilde yemek yaparken buldum.

"Dikkat et evi yakma," dedim gülerek.

Bana dönüp göz kırptı. "Çünkü ben çok ateşliyim, değil mi?" Spatulayı tezgâha bırakıp aniden bana doğru koşturarak beni şaşırttı, ardından beni kollarına aldı. Sıkı göğsünü bana bastırdığında, ona duyduğum arzuyu fark ettim.

Geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Sanki seni asırlardır görmüyorum, sevgili ev arkadaşım."

Bu hafta en az bir geceyi Julia'nın evinde geçirdiğini biliyordum, bu yüzden seviştiklerini tahmin ediyordum. Bu beni rahatsız etse de en azından Julia ile bizim evimizde kalmamışlardı.

"Aç mısın?" diye sordu.

Havayı Fransız tostu kokusu doldurmuştu. Declan'ın o büyüleyici, odunsu kokusu da.

Yutkundum. "Evet, bir şeyler yiyebilirim." *Aman Tanrım.* O geceki olaydan sonra her şey değişmiş gibiydi, aramızdaki cinsel gerilim seviyesi bir anda zirveye fırlamıştı.

"Eh, tam da en sevdiğin şeyi yapıyorum: akşam yemeği olarak kahvaltı," dedi Declan ve odasına doğru koştu.

Kısa bir süre sonra üstünde tişörtle geri geldi ve ocağın başındaki yerini aldı. Üstsüz olmasının beni rahatsız ettiğini anlamış gibiydi.

Declan Fransız tostlarını çevirip üzerlerine tarçın serpti. Onun yemek yapışını izlemek, son zamanlarda en sevdiğim şeylerden biri olmuştu.

Ben işyerindeki personel eksikliği konusunda dert yanarken, o da kız kardeşlerinden birinin evlilik sorunlarından bahsetti. İyi bir sohbete dalınca, aramızdaki cinsel gerilim biraz hafifledi.

Declan, her birimize iki büyük dilim tost koyduktan sonra masaya oturduk ve yemeye başladık.

"Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi Fransız tostu." Gözlerim tezgâhtaki kavanozlara kaydı. Çiğnemeyi bıraktım. "Ne yaptın?"

Bunu yeni fark ettiğime inanamıyordum ama eve girdiğimde biraz dikkatim dağınıktı. Pastel, renklerine göre ayrılmış *M&M's*'lerim yerini karışık gökkuşağı kavanozlara bırakmıştı. Resmen krize girecek gibiydim.

"Sana yardım ediyorum sadece," dedi. "Terapistinin seni düzensizlikle barışmaya teşvik etmek istediğini söylemiştin. Şeker dükkânının önünden geçerken bu fikir aklıma geldi."

"Bana neredeyse kalp krizi geçirtecek kadar düşünceli olduğun için teşekkür ederim."

Bu oldukça cesur bir hareketti ama bunu iyi niyetle yaptığını biliyordum. Üstelik bu tür egzersizleri bir süredir ihmal ediyordum. Aslında kendimi hiç zorlamamıştım.

"Diğer *M&M's*'leri ne yaptın peki?"

"Merak etme. Güvenli bir yerde sakladım. Onları geri alacaksın... hak ettiğinde." Göz kırptı.

"Ah harika. Çok iyi."

"Tahmin edersin ki, Julia 2,5 kiloluk bir şeker torbası almak için dükkâna uğramamızdan pek memnun olmadı. Ama sanırım asıl sebebi onları sana alıyor olmamdı."

Ekmek boğazıma takıldı. "Hâlâ beni kıskanıyor mu?"

"Yani, ona artık Will'le çıktığını söyledim. Ama hâlâ birlikte yaşamamız konusunda huzursuz gibi görünüyor."

Kalbim hızlandı ve odada birkaç saniye sessizlik oldu.

"Olması mı gerekiyor?" diye fısıldadım.

Bir iğne düşse duyulacak bir sessizlik oldu. Sorduğum sorudan hemen pişman oldum ama geri alamazdım.

Gözleri gözlerime kilitlendi.

O geceki anlar zihnimden bir film şeridi gibi geçti: parmaklarımın onun sert vücudunda gezindiği, cildindeki ürpertileri hissettiğim anlar. O anların her saniyesini hatırlıyordum.

Cevap vermek yerine, çatalını sertçe tabağa bıraktı. "Will'le olan randevunu hiç konuşamadık."

Boğazımı temizledim. "Gayet iyi geçti. Akşam yemeği yedik ve sonra beni evine götürüp plak koleksiyonunu gösterdi."

Güldü ama içinde sahte bir hava vardı. "Ve sen de ilgileniyormuş gibi mi yaptın?"

Omuz silktim. "Şey... takdir ettim. Müzik zevki biraz eklektik."

Declan başını salladı. "Sana koleksiyonundan başka bir şeyler gösterdi mi?"

Bu soru biraz fazla cesurdu. Ama bu gece ben de sınırları biraz zorlamıştım. Gerçeği söyledim.

"Hayır. Onunla hiçbir şey yaşamadım. Daha çok erken."

"İyi." Derin bir nefes aldı. "O adama güvenebileceğimden emin değilim. Bara geldiğimde sergilediği ani değişikliği hiç sevmedim. Fikrini ne kadar çabuk değiştirdi, inanılır gibi değil."

Will'i savunma ihtiyacı hissettim. "Dürüstlüğü ya da kıskançlığı için onu suçlamıyorum. Şu anda ciddi bir şey istemediğini kabul etmesini takdir ediyorum. Beni oyalamaya çalışabilirdi. Ama dün gece bazı şeyleri açıkladı. Belki gelecekte ciddi bir şeylere açık olabileceğini söyledi. Yavaş ilerlemek istiyor."

"Ne kadar asilce," diye homurdandı. "Hadi oradan. Molly, sen böyle kararsız birini hak etmiyorsun. Bir gün bir şey söylüyor, ertesi gün başka bir şey. Bu sana ne anlatıyor?"

Derinlerde, bu uyarı işaretlerini ben de hissetmiştim. Ama Declan'ın beni savunması hoşuma gitse de söyledikleri beni rahatsız etti.

"Julia kararsız değil mi peki? Haftalarca sevgilisi varken seninle flört etti. Bu dürüstlüğün tam tersi ve bana oldukça kararsız bir davranış gibi geliyor."

"Onun da kusursuz olduğunu söylemedim."

"Eskiden öyle düşündüğünü hatırlıyorum. Onu ilk anlatışında ondan sanki mucizevi bir varlık gibi bahsetmiştin." Gözlerimi devirdim.

Kaşını kaldırarak sordu. "Bu seni rahatsız mı etti?"

Yüzüm alev aldı. "Hayır. Neden böyle düşündün ki?"

"Bilmiyorum. Julia'yı mükemmel bulduğumu söylediğinde biraz sinirli gibiydin. Ona karşı hislerim seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır. Kendini bu kadar önemseme. Neden rahatsız etsin ki?"

"Bilmiyorum. Bunu sen söyle."

Savunmaya geçerek pat diye söyledim, "Senin birine karşı hislerin neden umurumda olsun ki? Sana karşı öyle bir ilgim yok."

Büyük. Bir. Hata. Ama sözlerimi geri almak için artık çok geçti. Sözlerim anında geri teperek beni vurdu.

"Sarhoşken bana *epey* ilgi gösteriyor gibiydin," diye iğneledi.

Lanet olsun. Bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmıyorum.

"İkimiz de sarhoştuk, Declan. Yanlış hatırlamıyorsam, dövmeni göstermen karşılığında dövmemi göstermemi teklif eden sendin."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra bana doğru eğildi, nefesini yüzümde hissettim. "Güya ikimiz de *sarhoştuk* ama yaptıklarımızı gayet net hatırlıyoruz, değil mi?"

Telefonum çaldı ve bu gergin konuşmayı böldü. Bir rahatlama hissettim, ta ki kalbim hızla sıkışana kadar.

Arayan Kayla'ydı, babamın eşi. Beni asla aramazdı.

14

Declan

"Her şey nasıl?" Molly kapıdan içeri girer girmez bekleme odasındaki yerimden fırladım.

Derin bir nefes aldı. "Durumu iyi. Anemik hâle geldiği için bayıldığını düşünüyorlar. Bu, kemoterapinin sık görülen bir yan etkisiymiş. İlk kan testleri sonuçlandı ama daha fazla test yapmak için onu hastaneye yatıracaklar. Ayrıca düştüğünde masaya çarptığı için başında oldukça kötü bir şişlik var. Önlem almak için sarsıntı protokolü uyguluyorlar."

Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek derin bir nefes aldım. "Tamam. Bunlar tedavi edilebilir şeyler, değil mi?"

Molly başını onaylar şekilde salladı. "Evet. Anemi tedavi edilebilir. Şu anda kan nakline başlıyorlar ve bir süre demir takviyesi alması gerekecek." Derin bir nefes aldı. "Ama çok narin görünüyor. Teşhisin üstünden sadece az bir zaman geçti ve onu en son gördüğümden bu yana birkaç hafta oldu ama durumunun ne kadar hızla kötüleştiği ortada. Çok fazla kilo vermiş, cildi sararmış ve çok yorgun görünüyor. Kayla, kemoterapiyi bırakmayı düşündüğünü söyledi."

"Bunun yüzünden mi? Durumu biraz düzelince yeniden başlayamaz mı?"

Molly bir süre sessiz kaldı. Yutkunurken yüzüne baktım,

gözyaşlarını tutmak için savaşıyordu. "Onda küçük hücreli karsinom var. Kanser diğer organlara çoktan yayılmış, bu yüzden hayatta kalma olasılığı..." Gözyaşlarını tutmaya çalışırken tekrar yutkundu ama büyük bir damla yanaklarından süzüldü. "Kemoterapi... onun yaşam kalitesini..."

"Gel buraya." Onu kollarıma aldım ve göğsüme bastırdım. Saçlarını okşayarak teselli etmeye çalıştım ama onun hıçkırıkları boğazımdaki kelimeleri düğümledi. Omuzları titrerken duygularına boyun eğdi ve acı dolu bir hıçkırıkla kendini bıraktı. Sadece daha sıkı sarılarak acısını hafifletmeyi dileyebiliyordum, daha fazlasını yapamamaktan nefret ediyordum.

Yaklaşık on dakika boyunca bekleme odasının ortasında durduktan sonra, Molly geri çekildi. Gözlerini sildi ve burnunu çekti.

"Teşekkür ederim, Declan."

"Hiç önemli değil. Senin için burada olmaktan mutluyum." Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Peki şimdi ne olacak? Eğer onu yatıracaklarsa, biraz kıyafet gerekecek, değil mi? Buraya on beş dakika uzaklıkta yirmi dört saat açık bir Walmart var. Gidip pijama, kişisel bakım malzemesi gibi şeyler alabilirim."

"Bunu teklif etmen çok tatlı. Ama Kayla'ya evlerine gidip kendi eşyalarından birkaçını getireceğimi söyledim. Bu şekilde daha rahat eder. Onu bir odaya almaları en az bir-iki saat sürecek ve acil serviste hastanın yanında aynı anda birden fazla kişi olmasını istemiyorlar. Burada çalıştığım için kimse bir şey demedi ama bu durumu suistimal etmek istemem. Durumunun stabil olduğunu bildiğime göre, yatırma işlemi sırasında evine gidip eşyalarını alacağım. Ama geç oldu. Seni yolda eve bırakabilirim."

Onu bu hâlde şehirde yalnız bırakacak değildim. "Ben de seninle geliyorum."

"Kıyafetlerini aldıktan sonra muhtemelen bütün gece burada olacağım."

Ortamı biraz yumuşatmaya çalışarak göz kırptım. "Sorun yok. Tüm gece devam etmek benim uzmanlık alanımdır."

Gözlerini devirdi ama içinde bir gülümseme parıltısı gördüm. Birkaç dakika sonra arabaya binmiştik. Molly'nin babasının evi hastaneden kırk dakika uzaktaydı. Bayıldığında bir restorandaydı, tuvaletten dönerken yere yığılmıştı. Birkaç hafta önce onun evine yemeğe gitmiştim ama sadece alt katı görmüştüm; yatak odaları ikinci katta, gözlerden uzak bir yerdeydi.

Eve vardığımızda, Molly yukarı çıkıp babasının eşyalarını toplarken oturma odasında bekleyebileceğimi söyledim ama yanında olmamı istedi. Anlaşılan, bu odaya yıllar önce, sadece babası evi ilk aldığında bir kez girmişti.

Ana yatak odasının kapısında beklerken, Molly uzun bir şifonyere yöneldi ve üst çekmeceyi açtı. Şifonyerin üzerinde duran bir grup çerçeveli fotoğraf ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Birini eline alıp dikkatlice inceledi.

"Aman Tanrım. Bunun çerçevede olduğuna inanamıyorum. Onu öldüreceğim."

Omzunun üzerinden bakmak için yanına yaklaştım. "Ne o?"

"Benim ve ablamın eski bir fotoğrafı. Sanırım ben altı yaşındaydım, o da yedi yaşındaydı."

Fotoğraf gerçekten çok tatlıydı. Molly'nin büyük mavi gözlerinden, küçük kızlardan hangisinin o olduğunu hemen anlayabiliyordunuz. Başını kahkahalarla geriye atmış, saçları eğri büğrü toplanmış ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en içten gülümsemeyi sergiliyordu. Sadece fotoğrafa bakmak bile beni gülümsetti.

"Neden babanı öldürecekmişsin? Bence harika görünüyorsun."

"Ah... çünkü pantolonum ıslak?"

O kocaman gülümsemesine dalıp gitmiştim ve giysilerini fark etmemiştim. Ama aşağı baktığımda, giydiği şortun gerçekten ıslak olduğunu gördüm. Ve üzerine bir şey dökülmüş gibi durmuyordu. "Altına mı kaçırdın?" diye sordum.

Ellerini yüzüne kapattı. "Evet! Babam benim altıma kaçırdığım şortumla olan fotoğrafımı çerçeveletip sergiliyor! Bir insan bunu neden sergiler ki?"

Kıkırdadım. "Bu sık sık mı oluyordu? Burada altına kaçırmak için biraz büyüksün gibi görünüyor."

"Babam ve ablam beni gıdıklamıştı. Durmalarını söyledim ama dinlemediler. Bunun hâlâ elinde olmasına, dahası bunu çerçevelemiş olmasına inanamıyorum."

Okul çağındaki bir çocuğun altına kaçırdığı bir fotoğrafı sergilemek biraz garipti ama neden yaptığını anlıyordum. "O fotoğraftaki gülüşünü seviyor ve bu ona güzel anıları hatırlatıyor."

İç çekti. "Evet... Sanırım öyle."

Fotoğrafı şifonyerin üzerine geri koyup başını salladı, ardından diğer fotoğraflara bakmaya başladı. Hemşire önlüğü ve stetoskopla çekilmiş bir fotoğrafını eline aldı.

"Bu benim hemşirelik okulu mezuniyet fotoğrafım. Bunu ona ben vermedim. Annem göndermiş olmalı."

"Baksana, çerçevelettiğine göre seninle gurur duyuyor demektir."

Molly'nin yüzü ciddileşti, parmağını çerçevenin kenarında gezdirirken sessizleşti. "Onu davet bile etmedim. Annem, doğru olanın bu olduğunu söyledi. Ama onu davet etmek, anneme saygısızlık gibi gelmişti. Bizi terk edişini affedemediğimiz için benim ve ablamın hayatında birçok şeyi kaçırdı."

"Böyle düşünme, Moll. Kendine bu kadar yüklenme. Kırılmıştınız ve haklı sebepleriniz vardı. Geçmişi değiştiremeyiz ama ondan ders alabiliriz. Şimdi onun için buradasın ve eminim ki bu onun için çok anlamlı."

Yarım yamalak bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi.

Eşyaları bir çantaya yerleştirip kişisel bakım malzemelerini topladıktan sonra koridorda merdivenlere yöneldik. Ama Molly ilk basamağa adım attığında durdu ve geri çekildi. "Bir saniye bekle. Görmek istediğim bir şey var."

Geçtiğimiz bir kapıya doğru yürürken peşinden gittim. Kapıyı açıp ışığı yaktı. Oda pembe bir yatak örtüsüyle döşenmişti, pencerelerde pembe-beyaz çizgili perdeler vardı. Oda temiz ve düzenliydi ama aynı zamanda biraz boş görünüyordu.

"Bu, üvey kız kardeşinin odası mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, onun odası koridorun sonunda. Bu oda benim için hazırlanmıştı. Babam bu evi aldığında on altı yaşındaydım. Beni buraya getirdi ve bu odayı bana gösterdi. Her şey tam olarak böyle hazırlanmıştı. Hiç burada kalmadım ama sanki yıllardır hiçbir şeyi değiştirmemiş gibi görünüyor."

"Vay be. Sanırım bir gün burada zaman geçireceğini ummaktan asla vazgeçmemiş."

"Evet." İç çekti, ışığı söndürdü ve kapıyı kapattı. Ama kapının kolunu tuttu, başını öne eğdi. "Bu gece buraya geldiğim için mutluyum."

Elimi omzuna koyup hafifçe sıktım. "Ben de geldiğim için mutluyum... Molly S. Corrigan."

Yüzünü buruşturarak bana döndü. "S mi? Benim ikinci adım Caroline."

Kaşlarımı oynattım. "Artık değil. Bundan sonra Molly Sidikli Corrigan'sın."

Gözlerini devirdi ama hafifçe gülümsedi. "Tanrım, tam bir çocuksun."

"Belki. Ama en azından altıma yapmıyorum."

Molly bekleme odasına geri döndüğünde sabah saat dört olmuştu. Babası yoğun bakım ünitesine alınmıştı, ben de koridorun sonundaki bekleme odasında kestirmiştim.

"Üzgünüm, seni uyandırmak istememiştim." Odanın uzak köşesindeki atıştırmalık makinelerini işaret etti. "Çok susadım ve su almak istedim."

Gözlerimi ovuşturdum. "Aslında uyumuyordum. Sadece gözlerimi dinlendiriyordum."

Gülümsedi. Cüzdanından iki kâğıt para çıkarıp otomat makinesine yerleştirdi ve bir şişe *Poland Spring* su aldı. "Bir şey ister misin?"

"Hayır, sağ ol. Zaten iki paket acılı cips, biraz *Twizzlers* ve sanırım dolgumu yerinden söken bir fıstıklı şeker yedim."

Molly yanımdaki sandalyeye oturdu "Kıyafetlerini değiştirmesine yardım ediyorlar. Biraz yalnız bırakıp uyumasını istedim. Yoğun bakımda genellikle sabah vizitleri yedi gibi başlar. Saat o kadar geç ki artık eve gitmemin bir anlamı yok. Doktorlar geldiğinde onlarla konuşmak için burada olmak istiyorum."

"Öyleyse burada kalırız. Koltuklar gayet rahat."

"Sen gitmelisin, Declan. Birkaç saat içinde işe gitmen gerekiyor. Ben hazır olduğumda Uber'le dönerim."

Omuz silktim. "Hiç gerek yok. Programımı ayarlayabilirim. Şu anda belirli bir saatte bir yerde olmam gerekmiyor."

Molly'nin gözleri yanımdaki sehpanın üzerine kaydı ve aniden büyüdü. "Ne yaptın sen?"

Projemi tamamen unutmuştum. Yakındaki bir hemşire istasyonundan aldığım büyük köpük bardağa hazırladığım atıştırmalığı ona uzattım. "Sadece kırmızı olanlar, küçük sidikli kızıma özel."

Bardağın içine baktı. "Bunları nereden buldun?"

Başımı atıştırmalık makinesine doğru kaldırdım. Oradaki tüm *M&M's*'leri tüketmiştim. "Makineden aldım."

"Bu kadar kırmızı elde etmek için on torba *M&M's* falan almış olmalısın. Peki ya diğer renkler nerede?"

"Aslında on üç." Karnımı ovaladım. "Ve merak etme, kabul edilmeyen renkler hiçbir zarar görmedi. Hepsini güzel bir şekilde değerlendirdim ama şu an midem pek aynı fikirde olmayabilir. Biliyor musun, bu makinelerin kredi kartı kabul etmesi büyük şans. Bir torba şeker için bir dolar yetmiş beş sent mi? Resmen soygun."

Molly bana bakmaya devam etti.

"Ne oldu?" Yüzümü kontrol ettim. "Kestirirken ağzımdan salya mı aktı?"

Başını salladı. "Hayır. Her şey yolunda. Sadece... Bütün bunları neden yaptın?"

Soruyu anlamamıştım. "Ne demek neden? Çünkü sen sadece bir renk yemeyi seviyorsun. Başka neden yapayım ki?"

"Tamam, ama şu anda bu dev bardak dolusu *M&M's*'i yiyemeyeceğimi biliyor olman lazım."

Aslında bunu hiç düşünmemiştim. "Bunların hepsini yemen gerektiğini söylemedim."

"Biliyorum. Farkındayım. Yirmi dolardan fazla para harcayıp burada oturup şekerleri renk renk ayırman, onları yememi beklediğin için değildi."

Anlam verememiştim. "Tamam..."

"Bunu yaptın çünkü moralimin bozuk olduğunu fark ettin ve bunu eğlenceli bulacağımı düşündün."

Omuz silktim. "Eee, yani?"

Molly elini uzatıp benimkini tuttu. Parmaklarını benim parmaklarımla kenetledi. "Gerçekten çok iyi bir arkadaşsın, Declan."

Bunu bir iltifat olarak söylediğini biliyordum ama beni dost olarak nitelendirmesi içime oturdu. Bu akşamki konuşmamız çok uzak bir geçmişte kalmış gibi geliyordu. Ama son birkaç hafta içinde Molly'ye karşı hislerim değişmişti. İlk başta bunun sadece doğal bir cinsel çekim olduğunu sanmıştım. Molly'nin güzel bir kadın olduğu bir gerçekti. Ama son zamanlarda tüm boş vaktimi onunla geçirmek istiyor ve Julia'ya karşı hissettiğimi düşündüğüm duyguları sorguluyordum.

Tabii ki, bu konuşmayı devam ettirmenin zamanı ve yeri değildi, ama yine de onun beni iyi bir dost olarak nitelendirmesi mideme yumruk yemişim gibi hissettirdi.

Yine de, elini sıkarak karşılık verdim. "Eğer durum tam tersi olsaydı, sen de benim için aynı şeyi yapardın."

Başını omzuma yasladı. "Kesinlikle yapardım. Senin için her zaman burada olurdum."

"Molly?"

Sabah 6 civarında bir erkeğin sesiyle uyandım. Gözlerimi açtığımda görmek isteyeceğim en son şeyle karşılaştım: Doktor Dickalicious bekleme odasındaydı. Neyse ki, Molly derin bir uykudaydı. İkimiz de bir iki saat önce uyuyakalmıştık. Ben oturur durumdaydım, Molly ise üç sandalyeye yayılıp başını kucağıma

yaslamıştı. Bu herifin onu uyandırmaktan çekinmeyeceğini fark edince, başını nazikçe kucağımdan kaldırıp sandalyeye yerleştirdim ve ayağa kalktım.

Kapıya doğru başımı eğerek fısıldadım, "Bırak uyusun. Dışarıda konuşalım."

Koridorda, elimle saçlarımı karıştırıp kollarımı gererek esnedim. "Babası birkaç blok ötede bir restoranda bayılmış. Molly tüm gece ayaktaydı."

Doktor Dick ellerini kalçasına koydu. "Yeni duydum. Beni aramalıydı."

Sorun, babasının vajinası olmadığı için buna katılmadım. "Ne için?"

Will'in çenesi sıkıldı. "Mesela bir doktor olduğum için."

Kollarımı göğsümde bağladım. "Buna inanmayacaksın ama bu büyük bina doktorlarla dolu."

Will gözlerini devirdi. "Ona eşlik edebilirdim."

"Ben hallettim. Sana gerek yoktu."

İç çekti. "Dinle, seninle bir sidik yarışına girmek istemiyorum. Molly ve benim aramda yıllardır süregelen bir bağ var. Onunla sen çıkmaya başladıktan sonra buluşmaya başlamamızın egonu incittiğini fark ediyorum. Ama gerçek şu ki, eğer sen onun için doğru kişi olsaydın, şu anda benimle çıkıyor olmazdı."

Ellerimi yumruk hâline getirdim. "Dinle, aptal. Seni hiç sevmiyorum. Ama şu anda mesele bu değil. Mesele Molly. Çok zor bir süreçten geçiyor. Burada önemli olan onun elini kimin tuttuğu değil, birinin tutması gerektiği. Bu yüzden uyandığında ona zorluk çıkarmayı aklından bile geçirme."

Bekleme odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve ikimizin de dikkati dağıldı. Uykulu Molly'yi gördüğümüzde Will hemen beni geçip öne çıktı. "Hey. Daisy bana burada olduğunu ve babanın durumunu anlattı. Az önce yalancı bir doğum vakasını eve gönderdim, bu yüzden seni görmeye geldim."

Molly önce bana baktı, sonra tekrar Will'e döndü. "Hemoglobin seviyesi buraya getirildiğinde üçtü."

Will'in kaşları çatıldı. "Hangi doktor nöbetçi?"

"Doktor Marks. Onu pek tanımıyorum. Ama gayet nazikti."

"Bazen onunla golf oynarım. Tarama yaptılar, değil mi?"

Molly başıyla onayladı. "Düşme nedeniyle başını ve göğsünü taradılar."

"Neden birlikte Doktor Marks ile konuşmuyoruz? Sonra tanısal görüntüleme bölümüne gideriz. Taramalarına bakıp durumu kendimiz değerlendirebiliriz."

Molly'nin omuzları rahatladı. "Bu harika olur, Will."

Molly'nin bilgi almak için yardım alacak olmasına içten içe sevindim ama yardımın geldiği kişiyi düşünmeye dayanamıyordum. Yine de bunu belli etmemeye çalıştım.

"Declan, eğer sorun olmazsa, yeni bir bilgi alıp almayacağımızı görmek için gidip bakacağım, olur mu?"

Başımla onayladım. "Tabii ki. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben buradayım."

Will, elini Molly'nin sırtına koydu ve bir anda kendimi dışlanmış gibi hissettim.

"Aslında, Declan," dedi, "buradan sonrası bende. Molly'ye eşlik ettiğin için teşekkürler. Muhtemelen vizitler başlayana kadar burada kalmak isteyecektir. Şu anda nöbetim yok, vizitlerden sonra onu eve bırakabilirim. Senin de biraz uyumaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Molly bana dönüp kaşlarını çattı. "O haklı, Dec. Eve gitmek istemez misin? En az birkaç saat daha burada olacağım ve tüm gece benimle kaldın."

Ayrılmak istemiyordum, özellikle de Doktor Dick'in Molly'ye yanaştığını görürken. Ama aynı zamanda onun Molly'ye benim sağlayamayacağım bir yardım sunabildiğini de biliyordum. Dahası, bir olay çıkartırsam bunun zararı Molly'ye olurdu.

Bu yüzden istemeyerek başımı salladım. "Tamam. Gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, Moll."

Bir adım atarak yanağıma bir öpücük kondurdu. "Her şey için teşekkürler, Declan."

Gözlerim Doktor Dick'e kaydı, gözlerindeki zafer pırıltısını gördüm. *Tanrım, bu adamdan nefret ediyorum.*

"Teşekkürler, Declan." Elini uzattı, diğer eli Molly'nin sırtında duruyordu. "Kendine dikkat et."

İkisi birlikte uzaklaşırken, midemde bir boşluk hissettim. Molly, yoğun bakımın kapısına vardığında dönüp bana teselli edercesine gülümsedi. El sallayıp her şey yolundaymış gibi yaptım.

Ama hiçbir şey yolunda değildi.

Kapılar kapandıktan sonra kafamı karıştıran şeyin ne olduğunu fark ettim. Doktor Dick'in Molly'ye benim veremediğim bir yardım teklif etmesi değildi sorun. Molly'yi önemsediğim için onun ihtiyaçlarını önceliklendirecek kadar düşünceliydim ve onun için en iyisini kabul ederdim. Yürürken elini sırtına koyması da değildi. Beni çıldırtan şey, o eli *benim kadınımın* sırtına koymasıydı.

Benim kadınım.

İçten içe böyle düşünüyordum.

Ama o benim kadınım değildi, değil mi?

Her halükârda Molly'yi, başından beri kazanması gereken adamın ellerine bırakıyordum.

Ayışığı Kitaplığı

Evimi çok özlemiştim. Birkaç gün sonra babam hastaneden taburcu oldu, ben de işten biraz izin alıp evde onunla bir hafta geçirmeye karar verdim. Eğer ona bir şey olursa ve yanında yeterince zaman geçirmemiş olursam pişman olacağımı biliyordum. Böylece, eskiden yasak bölge olan pembe odada uyudum.

Neyse ki durumu düzelmişti ve düşmeden önceki hâline geri dönmüştü. Bugün, neredeyse yedi gün sonra nihayet eve dönüyordum; yakın zamanda tekrar babamın yanında kalma sözü vererek.

Bu gece döneceğimi Declan'a söylememiştim. Kapıyı açtığımda, mutfakta duruyordu. Bu kadar uzun zamandır ortalarda olmadığım için beni her zamanki neşeli gülümsemesiyle karşılamasını bekliyordum. Ama içeri girdiğimde başını bile kaldırmadı.

"Hey!" dedim. "Evde olacağını bilmiyordum."

"Hey. Hoş geldin." Gülümsemesi zorlama görünüyordu.

"Evet. Buradayım. Bu gece pek dışarı çıkasım yoktu."

İçim burkuldu. "Her şey yolunda mı?"

Tereddüt etti. "Evet, her şey yolunda."

Ona sarılmak için uzandım, o tanıdık, güzel kokusunu içime çektim. Sıcacık kolları çok iyi hissettirse de bedeni her zamankinden daha gergindi. Bir şeyler yolunda değil gibiydi

"Burada olmana sevindim," dedim, geri çekilirken. "Şu anda yalnız kalmaktansa seninle olmak çok daha iyi geliyor."

Başını aşağı yukarı salladı ama bir şey söylemedi. Bu gece birlikte vakit geçirebileceğimiz için mutlu olduğunu dile getirmesini umuyordum ama şu an sanki geri gelerek huzurunu bozmuşum gibi hissetmiştim. Onu uzun süredir tanıyordum ve Declan bana hiç bu şekilde, beni görmekten mutlu değilmiş gibi hissettirmemişti, ta ki şimdiye kadar...

"Babanla kalmak nasıldı?" diye sordu bir an sonra.

Omuz silktim. "Fena değildi. İyi ki gitmişim. Durumu biraz daha iyiye gidiyor. Orada olmam hoşuna gidiyor. Geç olsun, güç olmasın, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Uyanık olduğum her anı babamla birlikte geçirdim, o uyukladığında da odamda kitap okudum. Kayla ile muhabbet etmek için kendimi zorlamadım. Bir gün kız kardeşim Siobhan'ı yemeğe çıkardım ve biraz daha yakınlaştık. O da korkuyor. Sanırım yirmili yaşlarında babanı kaybetme korkusundan daha kötü olan tek şey, onu çocukken kaybetmek olurdu"

"Senin gibi bir ablası olduğu için çok şanslı."

"Evet, sanırım öyle," dedim, kanepeye çökerken.

Tavana gözlerimi diktim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Babama dair çok fazla pişmanlığım var, Declan."

Yanıma oturdu.

"Hepimizin hayatta pişmanlıkları var. Hiç kimse mükemmel değil." Yüzü ciddileşti.

"İyi misin?"

"Evet. İyiyim."

Görmediğimi mi sanıyor? Onu okuyabiliyorum. "Biraz... üzgün gibisin."

Başını salladı. "Bir şey yok. Beni dert etme."

"İşte bir şey mi oldu?"

"Hayır. Hiçbir şey olmadı." Sesi biraz sert çıkmıştı.

Uzun bir nefes verdi. "Şu anda endişelenmen gereken son kişi benim, tamam mı?" Ardından gözlerine ulaşmayan zoraki bir gülümsemeyle konuştu. "Bana az önce söylediklerini açıkla biraz. Hangi pişmanlıklardan bahsediyorsun?" Konuyu kendinden uzaklaştırıp bana döndürmekte kararlıydı.

Sorusuna cevap vermeden önce yüzünü bir kez daha inceledim.

"Yani, demek istediğim şu ki babam evi terk ettiğinde çok gençtim. İlişkilerin ne kadar karmaşık olabileceğini anlayamıyordum. Bizi terk ettiği için onu suçladım, oysa o çocuklarını bırakmak istemiyordu ama annemle evliliği yürümüyordu. Mutlu değildi. Ne yani? Sırf benim hatırıma sevgisiz bir evliliği devam mı ettirmeliydi? Onun yaptıklarını onaylamıyorum ama tüm bu süre boyunca kendi mutluluğunu seçtiği için onu dışlamak... Şimdi geriye dönüp baktığımda, bu çok acımasız görünüyor."

Declan başını iki yana salladı. "Ama bak, söylediğin gibi, o zamanlar çok gençtin, canın yanmıştı; nasıl hissettiğimizi kontrol edemeyiz ki." Kolunu kanepenin arkasına koydu ve bana doğru yaklaştı. "Ve biliyor musun? *Hâlâ* gençsin. Baban hâlâ hayattayken bunları anlamaya başlıyorsun. Hayatta olduğu sürece barışmak için asla geç değildir."

Başımı onay için sallayarak gözlerimi sildim. "Son birkaç haftadır gerçekten çabaladığımı hissediyorum."

"Çabaladın. Ve baban seni her şeye rağmen seviyor. Bunu sana ayırdığı odadan, sana bakışlarından anlayabilirsin. Birinin gerçek duygularını onun bakışlarından anlayabilirsin. Sana karşı hiçbir kırgınlığı yok."

Declan'ın bunu söylemesi ironikti çünkü bana karşı hisleri hakkında kafamı karıştıran şeylerden biri de bazı anlardaki bakışlarıydı. Odadaki başka kimseyi fark etmiyor gibiydi, sadece ben vardım sanki. Sohbetimize her zaman tamamen odaklanır, ne konuşursak konuşalım –hava durumunu bile tartışsak– konu onun için çok önemliymiş gibi davranırdı. Ama şimdi o bakışlar yoktu. Gözleri boş bakıyordu ve uzaklara dalmıştı.

"Gerçekten iyi misin?" diye üsteledim.

"İyiyim," dedi ve konuyu yine bana çevirdi. "Başka neler var kafanda, anlat."

Onun neden keyifsiz olduğunu kurcalamaya devam etmek istiyordum. Ama yine beni geçiştireceğini biliyordum. Derin bir nefes alarak sorusuna cevap verdim. "Babamla ilgili yaşadıklarım, kendime dönüp bakmamı sağladı. Babam, ölümle yüzleşmek için fazla genç. Hayatta yapmak istediklerini tamamlayacak vakti olmadı. Bu da bana kendi hayatımda yeterince şey yapmadığımı hissettiriyor."

Başını salladı. "Evet, bazen böyle bir şey yaşamak, bizi bu tür konular üzerinde düşünmeye itiyor." Bir an yere bakıp sonra tekrar bana döndü. " Sana şunu söyleyebilirim ki, yarın ölsem, hayatımın dolu dolu geçtiğini hissetmezdim. Reklamcılık yapıyorum, insanlara abartılı iddialarla ürün satmaya çalışıyorum. Bunun dünyaya nasıl bir katkısı olabilir ki? Hiçbir katkısı yok. Sadece zaten fazlasıyla kazanan yöneticilerin ceplerini doldurmaya hizmet ediyor. Ablam Catherine ise tam tersine, hayatını iyilik yapmaya adamış biri. Ama ben elimden geldiğince küçük farklar yaratmaya çalışıyorum. Umarım bu küçük şeyler zamanla büyük bir etki yaratır."

Gülümsedim. "Hep derler ya, birini en çok nasıl hissettirdiğiyle hatırlarsın. Sen de çevrendekilere gerçekten onları önemsediğini hissettiriyorsun. *Bana da* böyle hissettiriyorsun. Gerçekten iyi bir arkadaşsın."

"Ve düşünsene, sırf penisim var diye beni bırakmana ramak kalmıştı." Göz kırptı.

Güldüm, onun o geceki ilk samimi gülümsemesini görmek beni rahatlattı. "Bu gerçekten felaket olurdu."

"Cidden, iyi bir arkadaş olmak dünyada iz bırakmanın yollarından biridir. Aramak istediğin bir arkadaşı aramak ya da küçük ama anlamlı şeyler yapmak için asla geç değil. Sokakta gördüğün evsiz birine yemek ısmarla mesela. Dünyanın yükünü sırtında taşımak zorunda değilsin; değişime katkıda bulunmak için küçük adımlar yeterli."

Kırlentlerden birini göğsüme bastırırken gülümseyerek "Nasıl bu kadar bilge oldun?" dedim. "Bu arada, babam hastaneye kaldırıldığında yanımda olduğun için sana düzgün bir teşekkür edemedim."

"Ne zaman ihtiyacın olursa."

Bir an tereddüt ettim. "Will, bizi birlikte gördüğünde çıldırmış gibiydi. Ama seninle olan ilişkim hakkında düşündüklerini göz önüne alırsak, ona kızamıyorum."

"Sen uyanmadan önce bekleme odasının dışında birbirimize sataştığımızı söyledi mi?"

"Hayır ama sizi konuşurken gördüğümde aranızda bir şeyler olduğunu hissettim." Duraksadım. "Will'in neden senden nefret ettiğini biliyorum. Seni rakibi olarak görüyor. Ama... sen neden *ondan* nefret ediyorsun?"

Declan'ın çenesi kasıldı. "Sana daha önce de söyledim. Doktor Dickalicious hakkında net bir karar vermedim. Bu kadar çabuk fikir değiştirmesinden pek hoşlanmadım." Omuz silkti. "Ama bak, ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Eğer seni mutlu edecekse, başka bir şeyin önemi yok."

Beni mutlu eden sensin. Havadaki gerginlik gittikçe artarken dilimin ucunda bu sözler vardı.

Declan bir anda kanepeden fırladı ve ellerini çırptı, sanki kendini içine düştüğü karamsarlıktan kurtarmaya çalışıyordu. "Bu gece ne eksik biliyor musun?"

"Ne?"

"Akşam yemeğinde kahvaltı. Aç mısın?"

Karnımı ovalayıp gülümseyerek, "Aslında kurt gibi açım," dedim.

"Sen rahatına bak. Markete gidip yumurta alacağım, evde kalmamış. Yirmi dakikaya dönerim."

"Kulağa harika geliyor."

Babamın evinde geçirdiğim bunca zamandan sonra, sonunda kendi huzurlu alanıma döndüğüm için mutluydum. Declan ile sıradan bir akşam geçirmek şu anda tam da ihtiyacım olan şey-

di. Moralimi bozan tek şey, Declan'ın garip ruh hâliydi. Belki de fazla abartıyordum. Sonuçta herkesin kendini kötü hissetmeye hakkı var ve bunu açıklamak zorunda da değil. Belki de bu zamana kadar onun sürekli neşeli ve kaygısız tavırlarına alıştığım için şımarmıştım.

Geri dönmesini beklerken güzel, sıcak bir duş aldım. Su üzerime düşerken gözlerimi kapatıp konuşmamızı düşündüm. Hayatımı daha anlamlı hâle getirmek için yapabileceğim küçük şeyleri planlamaya başladım: aileme daha iyi bir evlat olmak, Siobhan'a daha iyi bir abla olmak, izin günlerimden birinde haftada bir kez gönüllü hemşirelik yapmak. Declan kesinlikle haklıydı. Babamın anısına hayatımı daha anlamlı kılmanın pek çok küçük yolu vardı.

Duştan çıktığımda kendimi tazelenmiş hissediyordum ve Declan'ın geri döndüğünde daha iyi bir ruh hâli içinde olacağını umuyordum. Saçımı havluyla sardığımda kapı çaldı. Zili çalması biraz garip gelmişti ama belki de anahtarını unutmuştu.

Havluya sarılı bir şekilde kapıya doğru yürüdüm ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kapıyı açtım. Ancak gülümsemem, gelen kişinin Declan olmadığını fark ettiğim anda söndü. Gelen Julia'ydı.

Havlumu sıkıca tuttum. "Ah... merhaba. Declan sanmıştım."

Gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. "Declan sandığın için mi kapıyı havluyla açtın?"

Kendi lanet olası evimde beni ciddi ciddi yargılıyor mu?

"Hayır. Kapıyı havluyla açtım çünkü burada yaşıyorum ve kapı çaldığında duştan yeni çıkmıştım."

"Tabii." Başını salladı ve davet edilmeden içeriye girdi. "Declan nerede?" diye sordu, etrafa şüpheyle bakarak.

"Markete gitti."

"Anladım." Parmağını tezgâhın granit yüzeyinde gezdirdi. "Dönene kadar burada takılsam sorun olur mu?"

Ne demem gerekiyordu şimdi?

"Tabii."

Odama gidip üstümü değiştirdim. Tanrım, bu tam bir kâbustu. Bu gece onunla uğraşmak istemiyordum.

Oturma alanına geri döndüğüm sırada ön kapı açıldı ve Julia ile aynı anda başımızı çevirdik.

Declan gözlerini açarak. "Julia, burada ne işin var?" dedi.

"Geç bir spa randevusundan dönüyordum. Burası evimden daha yakındı, o yüzden uğramak istedim. Evde takılacağını söylemiştin ama seni özledim."

Declan zoraki bir gülümseme takındı. Gerçek olmadığını anlayabiliyordum. "Gelmeden önce neden mesaj atmadın ki?"

"Sana sürpriz yapmak istemişimdir belki?"

Gözlerini bana çevirdi, rahatsız olduğu her hâlinden belliydi.

"Kapı çaldığında duştan yeni çıkmıştım," diye açıkladım. "Ben giyinirken burada bekledi."

Bana anlayışla gülümsedi, sonra Julia'ya döndü. "Tamam. Keşke geleceğini bilseydim. Fazladan ekmek alırdım. Sadece yumurta aldım."

Julia ikimize birden baktı. "Ah, sanırım... akşam yemeğinizi bölüyorum?"

Lanet olsun. Declan adına gerçekten üzüldüm. Bu tamamen masum bir akşam yemeğiydi ama Julia şüphelenmişti. Declan benim için güzel bir şey yapmaya çalışıyordu ve Julia muhtemelen ona bu konuda sıkıntı çıkaracaktı.

"Declan sadece akşam yemeğinde kahvaltı hazırlayacaktı. Öyle özel bir şey değil," dedim.

"Molly zor bir hafta geçirdi ve en sevdiği şey bu," dedi Declan.

"Ama..." Ona baktım. "Herkese yetecek kadar var, değil mi?"

Julia umursamaz gibi davrandı. "Zaten karbonhidrat tüketmiyorum."

Tahmin etmiştim. Zayıf şıllık.

"Sana güzel bir omlet yapabilirim," dedi Declan. "Sebzemiz var. Ispanak, domates ve feta peyniri sever misin?"

"Bayılırım. Çok tatlısın."

Şu an tatlı davranıyor çünkü başka seçeneği yok. Habersiz çıkıp gelerek onu buna mecbur bıraktın.

Declan ellerini birbirine vurdu. "Tamam, sebzeli omlet yolda." Bana döndü. "Bizim için de Fransız tostu, tamam mıdır?"

"Elbette. Harika olur." İzin isteyerek ayrıldım. "Hemen döneceğim. Saçımı kurutup geleceğim."

Odaya çekildikten sonra telefonuma bildirim geldi.

Declan: Habersiz çıkıp geldiği için üzgünüm.
Molly: Sorun değil.
Declan: Hayır, bu gerçekten kabul edilebilir bir durum değil. Sakin bir akşam geçirmek istediğini biliyorum.
Molly: Eh, artık burada. Ondan gitmesini istemeni bekleyemem. Gerçekten sorun değil. Bu ev senin de evin. Zaten bana gerektiğinden çok daha saygılı davranıyorsun. Onu neredeyse hiç eve çağırmıyorsun. Gerçekten sorun yok.
Declan: Sana bir iyilik borçluyum.

İç çekerek saç kurutma makinesini çalıştırdım.

Saçımı kuruttuktan sonra mutfağa döndüm. "Her zamanki gibi, tarçınlı Fransız tostun muhteşem kokuyor."

Julia derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım, haklısın. Keşke nasıl göründüğümü umursamasam."

Bana bir gönderme mi yaptı o?

Declan spatulasını salladı. "Erkeklerin, kadınların biraz dolgun olmasından hoşlanmadığını varsayıyorsun."

Teşekkürler, Declan.

"Son baktığımda, sen bu kemikli vücudu gayet seviyordun," dedi Julia alaycı bir şekilde.

Of. İğrenç.

Declan cevap vermedi ve hem Fransız tostlarını çevirmeye hem de diğer ocakta Julia'nın sinir bozucu sebzeli omletiyle uğraşmaya devam etti.

Her şeyi tabakladı ve üçümüz mutfak masasına oturduk. Declan, en sevdiğim yoğun posalı portakal suyunu almıştı ve

bize şarap kadehlerine doldurdu. Julia, portakal suyunun çok şekerli olduğunu düşündüğü için suyu tercih etti.

Ağzı doluyken Declan bana dönüp sordu, "Tost nasıl olmuş?"

"Çok lezzetli. Teşekkür ederim."

Gülümseyişi sessiz bir özür gibiydi.

"Declan, senin işyerinden bir doktorla çıktığını söyledi," dedi Julia.

Ağzımın kenarındaki şurubu sildim. "Evet. Daha çok yeni."

"Heyecan verici bir şey."

Omuz silktim. "Henüz hiçbir şey için heyecanlı değilim. Bu kadar erken heyecanlanmak aptallık olurdu. Yalnızca biriyle yatmaktan fazlasını arıyorum."

"Ama daha gençsin. Neden buna ihtiyacın var ki?" diye sordu, şaşkın bir ifadeyle.

"Aradığım şey uzun ilişkiden ziyade, gözleri sadece beni gören biriyle birlikte olmak. Bu benim için çok değerli."

Declan'ın gözleri bir an benimkilerle buluştu, sonra yeniden Fransız tostuna döndü.

Birkaç dakika sessizlik içinde yemek yedikten sonra Julia tekrar konuşmaya başladı.

Karnını ovuşturdu. "Bu omlet harikaydı. Bana evde yediğim yemekleri hatırlattı. Kaliforniya'daki sağlıklı yiyecek mekânlarını özlüyorum. Geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

Declan gözlerini kısarak baktı. "Burada da sağlıklı yiyecekler bulabilirsin."

"Evet, ama aynı şey değil. Burada her köşe başında bir *smoothie* yeri bulamazsın. Tamamen organik bir restoran bulmak da zor. Sadece bu da değil. Sanırım genel olarak evi özlüyorum. Güneşi, temiz havayı, Pasifik Okyanusu'nu. Ve tabii ki ailemi."

Declan başını salladı. "Ben de ailemi özlüyorum. Ama Şikago'yu seviyorum." Bana kısa bir bakış attı. "Bu şehirde hoşuma giden pek çok şey var."

"Sanırım fena bir yer değil," dedi Julia. "Ama ben artık gitmeye hazırım."

Gitmeye ve Declan'ı da yanında götürmeye hazır.

"Bir de köpek almak istiyorum," diye ekledi Julia. "Bu işten hemen önce bir tane alacaktım. O yüzden eve döner dönmez yapacağım ilk şey bir köpek almak olacak."

"Peki ya başka bir şehirdışı iş alırsan?" diye sordum.

Omuz silkti. "Kız kardeşim bakabilir."

Kaşımı kaldırdım. "Kız kardeşin bunu sorun etmez mi?"

"Bakacağından eminim."

Julia tam bir şımarık zengin çocuğuydu. Ya da bana öyle geliyordu çünkü hoşlandığım adamla vakit geçirme şansı olduğu için ondan nefret ediyordum.

"Kardeşim de hayvanları en az benim kadar sever."

Gözlerim tasarım botlarına kaydı; gerçek kürkten yapıldığını bildiğim botlara.

"Eğer hayvanları seviyorsan, kürk giymeyi bırakmalısın. O botları yapmak için bir hayvan öldürüldü."

Ayaklarına baktı. "Sanırım haklısın. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Evet, sadece aklında bulunsun," dedim, bir parça daha tost alırken.

Declan hafifçe gülümsedi ve gecenin hafif gergin havasını değiştirmek için girişimde bulundu.

"Yemekten sonra bir kokteyle ne dersiniz? Geçenlerde bir margarita karışımı aldım, denemek istiyorum."

Şu anda biraz alkol kesinlikle iyi olurdu.

Julia dudaklarını yaladı. "Mmmm... Kulağa nefis geliyor."

Ağzına karbonhidrat sokmayan kız mı söyledi bunu? Tabii, çok mantıklı. Anlaşılan margaritalar karbonhidrat sayılmıyor.

Gecenin en kötü kısmı belki de bundan sonrasıydı. Julia, Declan mutfak tezgâhında içkilerimizi hazırlarken tamamen ona yapışmıştı. Kollarını Declan'ın beline dolayarak orada öylece durdu.

Declan, zar zor da olsa kurtulup elindeki içkiyi bana uzattı. "Al bakalım, Mollz. Tam istediğin gibi, ekstra tuzlu."

"Teşekkür ederim."

Buz gibi margaritamdan bir yudum aldım. Misket limonunu dengeleyen tatlı bir aroması vardı. Ama bu içki ne kadar harika olsa da Julia'nın, benim erkeğime sürtünmesini izlemekten sıkılmıştım.

Lanet olsun.

Ne?

Benim erkeğim mi?

Bu, çok rastgele ve uygunsuz bir düşünceydi.

Ama yine de aklımdan geçmişti.

Evet, Molly, kesinlikle artık gitme vaktin geldi.

Bardağımı kaldırıp hafifçe selam verdim. "Sanırım buna odamda devam edeceğim, eğer sizin için de uygunsa. Kendimi biraz yorgun hissediyorum. Umarım alkol beni uyutur."

Declan'ın ifadesi biraz soldu. "Tamam. Eğer bir tane daha istersen, haber ver. Blender'da hâlâ bolca var."

"Olur. Teşekkürler." Gülümsedim. "İyi geceler, Julia."

"İyi geceler, Molly."

Odamın kapısına doğru yürürken Declan'a son bir gülümseme daha attım.

Kapı kapanırken derin bir nefes verdim, Hulu'yu açtım ve içkimi bitirdim.

Birkaç kez uyuyup uyandım. Son uyanışımda, konuşmalarının boğuk sesini artık duymadığımı fark ettim.

Bir de yaklaşık on beş dakika önce Declan'dan gelen bir mesajı kaçırmıştım.

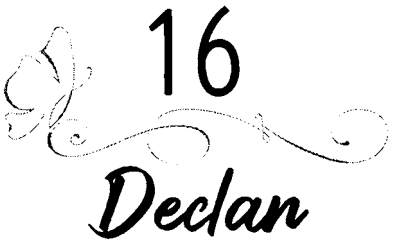
Declan: Hâlâ uyanık mısın?

Hızla yazdım.

Molly: Evet.
Declan: Üstün başın düzgün mü?
Molly: Evet.

Birkaç saniye sonra kapım çalındı.

"İçeri gel."

"Hey." Molly yatağında doğrulup sırtını başlığa yasladı. "Julia gitti mi?"

Başımla onayladım. "Oturmamda sakınca var mı?"

Molly bacaklarını kendine çekip dizlerini kollarıyla sararak bana yer açtı.

"Otur tabii ki."

Yatağının ucuna oturdum ve bu gece neden garip davrandığımı açıklamak istedim. Geçen hafta oldukça zorlu geçmişti. O kadar ki sonunda Doktor Spellman'ı aramıştım. Molly'nin, garip davranışımın onunla bir ilgisi olduğunu düşünmesini istemiyordum. Ama o da babasıyla uğraştığı zor bir dönemden çıkmıştı. Onu daha fazla bunaltmak istemiyordum. Kendime hâkim olmalıydım.

"Julia'nın böyle habersiz uğraması için tekrar özür dilemek istedim."

"Sorun değil. Kız arkadaşın uğradığı için özür dilemek zorunda değilsin."

Elimle saçlarımı karıştırdım. "O benim kız arkadaşım değil."

Molly başını yana eğdi. "Değil mi? Peki, onun bundan haberi var mı?"

Derin bir nefes verirken omuzlarımın çöktüğünü hissettim. "Ne yaptığımı bilmiyorum, Moll."

"Ne demek istiyorsun?"

En baştan anlatmaya karar verdim. "Son bir yıldır Julia'ya büyük bir ilgim vardı. Son birkaç aydır birlikte daha çok seyahat ediyoruz, baş başa çok zaman geçiriyoruz ve bildiğin gibi, aramızdaki çekim onun erkek arkadaşıyla olan ilişkisini sorgulamasını sağlar diye umuyordum. Sonunda böyle oldu ve artık yalnızca benden hoşlanıyor gibi duruyor. Şimdiyse işleri ağırdan alan kişi benim."

Molly altdudağını ısırdı. "Onun etrafında nasıl dolandığına ve vücudunu ne kadar sevdiğini söylemesine bakarsak çok da yavaş gidiyormuşsunuz gibi durmuyor."

Başımı iki yana salladım. "Henüz yapmadık... Şey, biliyorsun..."

Molly'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Henüz birlikte olmadığınızı mı söylüyorsun?"

Tekrar başımı salladım.

"Şaşırdım," dedi. "Oldukça samimi görünüyorsunuz."

"Ne olduğunu bilmiyorum. Ondan acayip hoşlanıyordum, ama sonra... sanırım hislerim sönüverdi."

Bu tam olarak doğru bir açıklama değildi. Aslında ne olduğunu gayet iyi biliyordum. *Molly*'ydi olan. İşin garip kısmı, Julia'dan hoşlanırken başka kadınlarla birlikte olma konusunda hiçbir sıkıntı yaşamamış olmamdı. Geçen yıl Julia ile olmayı beklerken kimseyle birlikte olmaktan kaçınmamıştım. Belki bu itiraf biraz acımasız görünebilir, ama gerçek bu. Ancak Molly'e duyduğum hisler, Julia'yı yatağa atmamı imkânsız hâle getirmişti. Onun evinde bir kez uyumuştum, o da sadece film izlerken uyuyakaldığım için. Ancak son zamanlarda Julia, geceyi onunla geçirmem için sık sık ısrar etmeye başlamıştı ve doğum kontrol hapı kullandığını bana özellikle belirtmişti. Eğer kendimi kontrol altında tutmasaydım, şüphesiz onunla çoktan yatmış olurdum.

"Belki de onu sadece ulaşamadığın için istiyordun," diye önerdi Molly. "Ulaşamadığı şeyleri istemek insan doğasının bir parçası."

Uzun bir süre başımı eğip bunun üzerine düşündüm. Başımı kaldırdığımda, gözlerim Molly'nin gözleriyle buluştu.

"Bununla alakası olmadığına eminim," dedim.

Molly'nin dudakları aralandı ve gözlerim istemsizce onlara takıldı. Nefes alışı hızlanmış ve daha sığ hâle gelmiş gibiydi ve ben birdenbire onun yatağında oturduğumun farkına vardım. *Bu oda her zaman bu kadar küçük müydü?* Orada oturup dolgun dudaklarına bakmaya devam ettikçe, duvarlar sanki üzerime geliyor gibiydi.

Babasının hastaneye kaldırıldığı gün yapmak üzere olduğumuz konuşmayı şimdi *kesinlikle* yapmalıydık. Ve bu konuşmayı *kesinlikle* daha güvenli bir odada yapmalıydık.

Ayağa kalktım. "Sence... salonda konuşabilir miyiz?"

Molly kafası karışmış bir ifadeyle dizlerini indirip yataktan kalktı. O sırada üzerinde sutyen olmadığını fark ettim.

Boğazımı temizledim. "Hey, Moll?"

"Evet?"

"Salonda konuşabilir miyiz *ve* sutyen giyebilir misin?"

Dudaklarının kenarı hafifçe seğirdi. "Tabii ki. Hemen geliyorum."

"Bir margarita daha ister misin?" diye sordum.

"Sen içecek misin?"

Zaten bir tane içmiştim ve ilaçlarımda yapılan değişiklik nedeniyle bir tane daha içmenin pek akıllıca olmadığını biliyordum.

"İçmesem daha iyi olur. Yarın erken kalkmam gerekiyor."

Molly dudaklarını büzdü. "Bana eşlik et."

Ona karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Ne olacaksa olsun. Zaten gece boyu, hatta bir haftadır içinde olduğum bu karamsarlıktan çıkmaya kararlıydım.

"Pekâlâ. Bir tane daha."

Mutfakta yeni bir karışım hazırlarken, Molly kanepenin köşesine yerleşti. Karışımı bitirip, kenarı tuzlanmış bardaktaki içkilerden birini ona uzatarak yanına gittim. "Senin için."

"Teşekkür ederim."

Yanına oturmayı düşündüm ama sonra bundan vazgeçtim. Kanepenin bitişiğindeki sandalyeye oturmak daha akıllıca gelmişti; odadan çıkmadan ondan mümkün olduğunca uzağa oturabileceğim tek yer orasıydı.

İçkisinden bir yudum aldı ve bardağı dudaklarından ayırmadan konuştu. "Mutfakta oturmayı düşünmez misin? Böylece benden birkaç metre daha uzağa kaçabilirsin."

Gözlerimi kısarak gülümsedim. "Çok bilmiş."

Molly içkisinden büyük bir yudum aldı ve bardağı sehpanın üzerine koydu.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Declan?"

"Tabii. Ne istersen."

"Aramızda neler oluyor?"

Lanet olsun. Tamam. *O* konuşmayı yapıyoruz. Belki de mutfaktayken margarita yerine bir tekila içmeliydim.

"Bu oldukça zor bir soru."

"Biliyorum. Ve bunu doğrudan sorduğuma inanamıyorum. Ama son zamanlarda kafam çok karışık."

Derin bir nefes verdim. "Çocukken hiç boşluk doldurma oyunu oynadın mı?"

Molly'nin kaşları çatıldı. "Sanmıyorum. Nasıl oynanıyor?"

"Çok kolay. Bir kişi bir cümle başlatır ve herkes sırayla cümlenin geri kalanındaki boşluğu doldurur. Genelde kurumsal etkinliklerde insanların birbiriyle kaynaşması için kullanılır. Mesela biri, 'Küçükken... olmak isterdim' der, herkes de *itfaiyeci* ya da başka bir şey diyerek boşluğu doldurur."

Molly başını aşağı yukarı salladı. "Oldukça kolay görünüyor."

"Genelde grupla oynanır ama iki kişiyle de oynanabilir."

"Sanırım şimdi oynamak istiyorsun?"

Başımla onayladım. "Ama birkaç şartım var: Tamamen dürüst olacağız, hiçbirimiz sorudan kaçmayacağız ve on beş dakika sonra ikimiz de odalarımıza gideceğiz. *Tek başımıza*."

"Vay canına. Tamam. Bir saniye. Sanırım bunun için biraz hazırlanmam gerekiyor." Molly margaritasından büyük bir yudum alıp bardağı tekrar sehpaya koydu ve sırtını biraz dikleştirdi. "Bu yaptığımdan pişman olacağım gibi geliyor, yine de hazırım. Hadi oynayalım."

"Kolay sorularla başlayacağım."

"Çok iyi olur."

"Önce telefonumdan zamanlayıcı ayarlayayım." Zamanlayıcıyı on beş dakikaya ayarladım ve ilk soru için kolay bir cümle düşündüm. Bir süre sonra, "En sevdiğim renk..." dedim.

"Şimdi cümleyi ben mi tamamlıyorum?"

"Aynen."

"Çok kolay. En sevdiğim renk pembe."

"Harika. Sıra sende."

Molly'nin kafasında düşüncelerin döndüğünü görebiliyordum. "Eğer bir süper gücüm olsaydı... olurdu."

Hiç tereddüt etmeden "Hayvanlarla telepati yapabilmek." dedim.

Molly güldü. "Kesinlikle böyle bir cevap beklemiyordum."

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Küçükken Doktor Dolittle filmlerinin hastasıydım."

"Anlaşıldı. Sıra sende."

Bütün gece Molly ile oynayabilirdim ama bazı şeyleri öğrenmeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden konuyu başka bir yöne çekmeye karar verdim.

"Bu gece Julia'nın Declan'a dokunduğunu gördüğümde... hissettim."

Molly altdudağını ısırdı.

Cevabını filtrelemeyi düşündüğünü biliyordum ve bu, oyunun amacını tamamen boşa çıkarıyordu. Ona hafifçe dokundum.

"Aklına ne geliyorsa onu söyle, Moll. Fazla düşünme. Doğru ya da yanlış bir cevap yok."

Kıskandığımı diyeceğini varsayıyordum ama cevabı beni daha çok eğlendirdi.

"Bıçaklayacak gibi," dedi. "Bu gece Julia'nın Declan'a dokunduğunu gördüğümde, onu bıçaklayacak gibi hissettim."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Güzel."

Margaritasını aldı ve kalanın yarısını bir dikişte bitirdi. "Sıra bende. Molly'yi konuşmak için oturma odasına çağırdım çünkü..."

Şimdi bardağımdan bir yudum alan bendim. Ne söyleyebileceğimi düşünmeye başlamıştım ki Molly hemen durumu fark etti.

"Uhhh... Filtrelemek yok," dedi. "Sadece aklına geleni söyle, tamam mı?"

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Bu senin oyunun. Kurallara uymayı kabul ettiysem, sen de uymak zorundasın. Söyle bakalım, Bay Tate."

"Pekâlâ. Ama seni uyardım." Gözlerim gözleriyle buluştu. "Molly'yi konuşmamız için oturma odasına çağırdım çünkü yatakta, bu kadar yakınken, kendimi onun içinde hayal etmekten alıkoyamıyordum."

Molly gergin bir şekilde güldü. "Oh... vay canına."

Margaritamı bitirdim ve bardağımı masaya koydum. İçtiğim ilaçlar alkolün etkisini artırmıştı. Birkaç içki sonrasında kendimi sarhoş gibi hissediyordum, bu yüzden filtresiz konuşmuş olmalıydım. "Direkt söyleyeceğim, Molly. Oyunu boş ver. Senden çok etkileniyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri böyle hissediyorum. Ama son zamanlarda... bu hisle baş etmek daha da zorlaştı." Başımı iki yana salladım. "Tecrübelerime göre, bu tür şeyler genelde ters yönde ilerler. Birinden fiziksel olarak etkilenirim ve onu tanıdıkça bu çekim biraz azalır. Ama seninle durum tam tersi. Seni tanıdıkça çekim daha da güçleniyor."

Molly önce yere baktı, sonra yeniden bana döndü. "Peki ya Julia?"

Başımı yine salladım. "Bilmiyorum. Ondan da etkileniyorum, bunu inkâr etmeyeceğim. Ama bu farklı."

"Nasıl farklı?"

"Julia güzel, her şeyi yerinde, saygısızlık etmek istemem ama onunla birlikte olmak çok zor olmazdı. Ama ona bakarken bir mağara adamı gibi hissetmiyorum, bedeninin her parçasını fethetmeyi ve benim olmasını istemiyorum."

Molly göz kırptı. "Benim hakkımda böyle mi hissediyorsun?"

Başımla onayladım. "Evet, öyle. Peki ya sen, Molly? Benden etkileniyor musun?"

"Çok."

"Belki de bunu itiraf etmemeliyim ama eğer başka biri olsaydın, artık buna karşı koymazdım. Şu an bu kadar uzağında oturuyor olmazdım."

Elimi saçlarıma geçirdim. "Tanrım, yatak odandan çıkıp oturma odasına bile gelmezdim... *Günlerce* yatak odanda kalırdım."

Molly yutkundu. "Ama işte buradayız ve sen orada, oldukça uzakta oturuyorsun..."

"Julia'ya Will hakkında ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Ne söylemiştim?"

Onun söylediklerini kelimesi kelimesine hatırlıyordum ki bu benim için şaşırtıcı değildi. Molly'nin nasıl biri olduğunu baştan beri biliyordum. "Şunu söyledin: *'Ben sadece sevişeceğim birini aramıyorum.'* Ben burada sadece birkaç ay daha kalacağım, Molly. Kaliforniya'da yaşıyorum ve çalışıyorum. Senin hayatın ise Şikago'da. İkimiz bu birkaç ay boyunca birbirimizden müthiş bir şekilde keyif alabilir miyiz? Kesinlikle. Ama sana uzun vadeli bir şey vaat edemem ve seni Will'le düşünmek... *onu bıçaklayacakmışım gibi* hissettirse de aynı zamanda uzun zamandır hoşlandığın bir adamla arana girmek de istemem. Ya sadece birkaç muhteşem ay için uzun vadeli bir şeyi mahvetmiş olursam?"

Molly uzun süre sessiz kaldı. "Eğer beni hiç tanımasaydın ve Julia ile aranız şu anki kadar ilerlemiş olsaydı, ikiniz... birlikte olur muydunuz?"

Bu sorunun cevabını ikimiz de biliyorduk, bu yüzden soruyu ona geri sordum. "Eğer beni hiç tanımasaydın ve Will'le aranız şu anki kadar ilerlemiş olsaydı, onunla mutlu olur muydun?"

Molly'nin yüzü asıldı. İkimiz de sessizce birbirimize bakarken telefonumdaki zamanlayıcı çaldı.

"Burada oturup seninle bütün gece konuşabilirim, Moll. Sanırım az önce itiraf ettiğimiz şeyler ikimizi de şaşırtmadı. Ama şimdi söylememiz gerekenleri söyledik ve düşünmek için biraz zamana ihtiyacımız var, kendi kendimize. Zaten zamanlayıcı kurmamın sebebi buydu."

Molly hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Zeki bir adamsın."

Göz kırptım. "Kimseye söyleme. İnsanların beni yakışıklılığım dışında boş biri sanıp hafife almasını tercih ederim." Duraksadım. "Neden gidip biraz uyumuyorsun? Sanırım her şeyi düşünmek için birkaç güne ihtiyacımız var."

Başıyla onayladı. "Evet. Sanırım bu iyi bir fikir."

Molly ayağa kalktı. Garip geçen bir süre boyunca bana nasıl iyi geceler diyeceğinden emin olamıyormuş gibi durdu. Sonunda bana doğru geldi ve sarıldı. "İyi geceler, Declan."

Tanrım, o kadar güzel kokuyordu ki bir mağara adamı gibi onu sırtıma atıp götürme dürtüsü uyandırdı.

Molly yatak odasına doğru yürüdü. Kapıya vardığında durdu ve arkasına bakmadan konuştu.

"Hey, Dec?"

"Evet?"

"Bu gece kapını kilitlesen iyi olur. Margarita gerçekten başıma vurdu."

Gülümsedim. "Sen de tatlım. Sen de."

"Ee, bu aralar Molly'nin hayatında neler oluyor?" Emma, spagetti dolu bir kabın içinde çatalını çevirip ağzına attı.

"Pek bir şey yok. Her zamanki gibi. Cuma gecesi Will ile randevum var ama dün gece Declan'la birbirimize, eğer benim hayatımda Will onun hayatında da Julia olmasaydı, evin her köşesinde birbirimizin üstüne atlayacağımızı itiraf ettik."

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve öksürmeye başladı. "Aman Tanrım. Makarna nefes boruma kaçtı." Gözleri yaşla dolarken su şişesine uzandı.

Kıkırdadım. "Üzgünüm ama sen sordun."

Farklı bölümlerde ama aynı vardiyada çalıştığımız için bazen yemek molalarımızı denk getirebiliyorduk. Eğer bu gece denk getiremeseydik, muhtemelen vardiyadan sonra onu kahve içmeye davet ederdim çünkü biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı.

"Geçen hafta, ondan hoşlandığını ama onun nasıl hissettiğin hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemiştin."

İç çektim. "Evet, yanılmışım."

Emma başını salladı. "Yani, hisleriniz karşılıklı mı?"

"Öyle görünüyor..."

"Ve bu konuda konuştunuz ama fiziksel bir şey yaşanmadı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Biraz zaman ayırıp her şeyi düşünmeye karar verdik."

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Yıllardır Will'e deli gibi âşıktın."

"Biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Declan olmasaydı, Will'le geleceğimiz için muhtemelen çok heyecanlı olurdum. İlk başta biraz yavaş ilerlemek istediğini söylemişti ama sonra, ilişkimizin iyi gittiğini ve ileride *bir gün* evlenip çocuk sahibi olmak istediğini söyledi."

"Bu tam da istediğin şey değil mi? Deli gibi hoşlandığın adamın doğru kadınla aile kurmak istemesi?"

"Öyle, ama..." Başımı salladım. "Bilmiyorum. Kafam çok karışık."

"Tamam, o zaman iki tarafın da artılarını ve eksilerini değerlendirelim. Bana Will'le alakalı neleri sevdiğini söyle."

"Pek çok ortak noktamız var. O bir kadın doğum uzmanı ve ben doğum hemşiresiyim. Yakışıklı ve soğukkanlı biri. Baskı altındayken sakin kalabilmesini ve işine tutkuyla bağlı oluşunu seviyorum. Akıllı biri ama diğer doktorların çoğu gibi kendini göstermek için çabalamıyor."

"Tamam. Bunların hepsi harika şeyler. Peki, eksileri neler?"

Aklıma pek bir şey gelmedi. "Eğer ciddi bir ilişki yaşar ve sonra ayrılırsak, işyerinde biraz zor duruma düşebilirim."

"Haklısın. Peki ya Declan? Onunla ilgili sevdiğin şeyler neler."

"Çok düşünceli biri olmasını seviyorum. Babamın hastalığını ilk öğrendiğimde, Declan henüz yeni taşınmıştı. Ama hep babamın nasıl olduğunu sorardı ve üzgün olabileceğimi ve konuşmaya ihtiyacım olabileceğini düşündüğü zamanlarda etrafta olurdu. Ne zaman desteğe ihtiyacım olduğunu anlıyor ve bana zaman ayırıyor, bana asla bir yük gibi hissettirmiyor. Çok komik biri ve beni sürekli güldürüyor. Ve..." önümdeki patlıcanlı *rollatini*"yi göstererek, "Harika bir aşçı. Tabii, aşırı derecede seksi olduğunu da unutmayalım."

"Peki ya eksileri?"

Will'in aksine, Declan ile ilgili bazı belirgin eksiler vardı. "Başlangıç olarak, üç bin kilometre uzakta, Kaliforniya'da yaşıyor. Ayrıca işi nedeniyle sürekli seyahat ediyor ve bunu genellikle Julia ile birlikte yapıyor. Şu an takıldığı ve neredeyse benim Will'i arzuladığım kadar uzun süredir karşılıksız hisler beslediği kadınla. Çok fazla ortak noktamız yok; o, *bulaşık makinesindeki temiz tabakları boşaltmamayı tercih eden biri çünkü nasılsa yeniden kullanılacaklar*, bense her şeyin olması gerektiği yere koyulmasını seven biriyim."

Emma başıyla onayladı. "Eh, ikisinin de birçok artısı var ama Declan'ın eksileri çok daha fazla. Ve bunlardan biri oldukça önemli görünüyor; Kaliforniya'da yaşıyor, Molly. Burada ne kadar daha kalacak?"

Kaşlarımı çattım. "Dört aydan biraz fazla."

"Peki ya ailesinin yaşadığı yer? Buradaki işi bitince çalışmaya nerede devam edecek?"

Başımla onayladım. "Orada dört kız kardeşi, anne-babası, ayrıca yeğenleri var. Şikago sadece geçici bir görevdi. Kaliforniya'daki ofisine döndüğünde terfi almayı umuyor."

"Diyelim ki Declan'ı seçtin. Buradaki vakti bitince ne olacak? Hayatını tamamen değiştirip buraya mı taşınacak? Yoksa sen anneni, kız kardeşini ve hasta babanı bırakıp oraya mı gideceksin?"

İç çektim. İkisi de kulağa ideal gelmiyordu. Ayrıca henüz öpüşmemiştik bile. Bu yüzden tüm bunları düşünmek, dereyi görmeden paçaları sıvamak gibiydi. "Ne demek istediğini anlıyorum." Seçim basit olmalıydı. Ama değildi.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Ne hissettiğini bildiğimi düşünüyordum. Ama yine de başımı onay için salladım.

"Declan'ı seçersen, dört ay içinde çok incineceksin. Ve Will'i kaybettiğin için kendine kızıp duracaksın."

Akşam yemeğinden sonra, ikimiz de işe geri döndük ama söylediklerini aklımdan çıkaramıyordum. Artı ve eksi listesi yapmak

tam benim tarzımdı; düşüncelerimi düzenlemek ve doğru bir karar vermek için ideal bir yoldu. Bu yüzden, etraf sakinleştiğinde bir not defteri çıkardım ve her ikisinin de artılarını ve eksilerini tekrar sıraladım. Declan'ın artı ve eksileri, Emma'ya anlattıklarımla hemen hemen aynıydı. Ama Will'in eksilerini tekrar listelediğimde, şu anda önümde duran en büyük engeli kabullenmekten kaçındığımı fark ettim.

O Declan değildi.

Cuma gecesi, Will ve ben randevumuza giderken bir taksinin arka koltuğundaydık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Gözleri parlayarak elini dizime koydu. "Sürpriz."

"Şimdi gerçekten meraklandım."

Yarım saat sonra, Will beni özel bir teras restoranına çıkardı; ama içeride kimse yoktu. Fenerlerle ve küçük beyaz ışıklarla süslenmiş muhteşem bir ambiyansta tek bir masa vardı.

"Will, ne yaptın böyle?"

Ellerini iki yana açtı. "Burası bütün gece bize ait."

Ağzım açık kaldı. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Şöyle diyelim, restoranın sahibi, ters doğumla dünyaya gelen kızını doğurttuğumdan beri bana borçlu hissediyordu."

"Vay canına. Kimdi o?"

"Richard Steinberg, Steinberg Finansal'ın ve bu restoranın sahibi. Bahsettiğim doğum birkaç yıl önceydi ama buraya getirmek istediğim özel biriyle tanışana kadar bu teklifini değerlendirmemiştim. Teras genelde özel partiler için ayrılıyor. Ve bu gece sadece bizim."

Kalbim hızlandı. "Vay be. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, güzelim. Sadece tadını çıkar."

Mum ışığıyla aydınlatılmış masamıza otururken yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Garsonumuz suları getirdikten sonra, Will peçetesini katlayıp kucağına yerleştirdi. "Baban nasıl oldu?"

Suratım düştü. "Daha iyi olabilirdi. Durumunu her gün takip ediyorum. Şu an için stabil. Ama duygusal olarak çok zorlanıyor. Sen de bir doktor olarak bunu anlayabilirsin. Her zaman başkalarına bakmayı kendi sorumluluğu gibi gördü ama şimdi gücü yetmiyor hatta kendine bile bakamıyor. Bunun ne kadar zor olduğunu tahmin edebilirsin."

Will bir an gözlerini kapattı ve başıyla onayladı. "Kesinlikle anlayabiliyorum, Molly. Ve şu anda herkesin ona destek olması çok önemli. Kendi düşüncelerinden uzaklaşmak onun için en iyi ilaç olacaktır. Kendini yetersiz hissetmemesi lazım. Elinden geldiğince güce ihtiyacı var."

"Kesinlikle katılıyorum."

Will masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Baban için yapabileceğim bir şey olursa, lütfen bana söyle. Eğer ihtiyacın olan cevapları alamıyorsan, birçok insan tanıyorum."

"Teşekkür ederim, Will. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Kısa bir süre sonra, garson masamıza şimdiye kadar kokladığım en iştah açıcı deniz mahsullerini getirdi: kral yengeç bacakları ve ıstakoz. Will, önceki konuşmalarımızdan deniz ürünlerini sevdiğimi biliyordu, bu yüzden menüyü önceden planlamış olmalıydı çünkü henüz sipariş bile vermemiştik.

"Bu, şimdiye kadar yediğim en romantik akşam yemeği," dedim, yemeğe başlarken. "Ne kadar teşekkür etsem az."

Cevabı oldukça doğrudandı. "Hâlâ Declan ile görüşüyor musun?"

Tamam, lafı dolandırmak yok. Anlık bir karar vermem gerekiyordu ve en doğrusu yarattığım yalandan kurtulmak gibi geldi. "Hayır. Aslında, görüşmüyorum."

Derin bir nefes verdi. "Duymayı umduğum cevap buydu."

"Gerçekten mi?" dedim, yengeç bacağını kırarken.

"Evet. Seni hastanede onunla görmek, beni beklemediğim

kadar etkiledi. Bana neden zamanımı boşa harcadığımı ve sana karşı gerçek hislerimi söylemediğimi sorgulattı."

Yengeç bacağını tabağa bırakıp ağzımı sildim. "Eh, zamanlaman çok iyi çünkü seninle ilgili ne yapmam gerektiği konusunda biraz rehberliğe ihtiyacım var."

Will açık konuştu. "Seninle öylesine *takılmak* istemiyorum artık, Molly. Sadece seninle olmak istiyorum."

Oo. Vay canına. "Bu da nereden çıktı birdenbire?"

"Pek de birdenbire değil. Senden uzun zamandır hoşlanıyorum, biz birlikte olmaya başlamadan çok öncesinden beri. Bağlanma konusundaki korkularımın yalnızca doğru kişiyi bulamamış olmamdan kaynaklandığını fark ettim. Seninle geçirdiğim her an, seni başkalarıyla paylaşmak istemediğimden daha da emin oluyorum."

Bir yudum su alıp uzun uzun düşündüm, sonra konuştum. "Açıkçası, böyle bir şeyi bu kadar çabuk istemene şaşırdım."

"Haklısın. İlk başta ciddi bir şey istemediğimi söylemiştim..."

"Evet, doğru. Sanırım fikrini neden değiştirdiğini hâlâ tam olarak anlamış değilim."

Başını aşağı yukarı salladı. "Gerçek hislerini anlayabilmek için birini kaybetme tehdidinden daha etkili bir şey yoktur. Eğer Declan olmazsa, başka biri olacak. İyi bir şeyi gördüğümde anlarım. El üstünde tutulmayı hak ediyorsun. Bunu yapan adam olmak istiyorum. Başkalarıyla takılmak istediğimi düşündüğün için benimle ilgili tereddütlerin olmasını istemiyorum. Başkalarıyla takılmak istemiyorum. Sadece seninle ilgileniyorum." Durdu. "Benimle, yalnızca benimle birlikte olur musun?"

Bir an durup nefes almak için yukarıdaki muhteşem fenerlere baktım. Bunu uzun zamandır beklesem de ona hemen söz vermeden önce düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Bu gerçekten sindirmesi zor bir şey. Senden çok hoşlanıyorum, Will. Bence pek çok ortak noktamız var ve senden fazlasıyla etkileniyorum. Sadece biraz şaşkınım."

"Anlıyorum."

"Bu muhtemelen duymayı umduğun cevap değil ama düşünmek için biraz zaman isteyebilir miyim?"

"Tabii ki. Bu konuda birkaç gün düşünme fırsatım oldu, bu yüzden senin de aynı şeyi hak ettiğini düşünüyorum."

Ayışığı Kitaplığı

18

Declan

Manastırdayken kız kardeşimi arayıp onunla dalga geçmeyi çok seviyordum. "Ee, seks, uyuşturucu ve rock'n'roll nasıl gidiyor?"

"Ah, bilirsin işte, her zamanki gibi..."

"Eve döndüğümde ilk yapacağım şey seni görmeye gelmek olacak," dedim.

"Yeter ki geçen seferki gibi rahibe Mary Jane'i yoldan çıkarmaya çalışma."

"Hadi ama. Bu çok eğlenceliydi, sen de biliyorsun."

İç çekti. "Neler oluyor? Bir sorun var. Normalde beni gün ortasında aramazsın."

"Beni çok iyi tanıyorsun, rahibe kardeşim."

"Anlat bakalım."

Kanepeye oturup ayaklarımı uzattım. "Tamam. Geçen konuşmamızda birlikte yaşadığım kızdan bahsetmiştim, değil mi?"

"Evet. Molly, değil mi? Hâlâ iyi anlaşıyor musunuz?"

Nereden başlasam? Sonraki birkaç dakikayı Catherine'e Molly ile olan karmaşık ilişkimi ve Will ve Julia ile oynadığımız oyunları anlatmakla geçirdim. Hikâyeyi, bir hafta önce yarı sarhoşken yaptığımız konuşma ile tamamladım.

"Yani hissettiklerinizi dürüstçe konuştunuz," dedi. "Bu neden kötü bir şey olsun ki?"

"Şey, sana Molly'nin bir hafta evde olmadığı zamandan bahsetmedim."

"Tamam..."

"Kısaca, babası hastaneden çıktıktan sonra bir hafta onunla kaldı. O yokken... biraz zorlandım."

"Yani onu özledin mi?"

"Hayır, demek istediğim... Sanırım yeni bir atak geçirdim."

"Ah olamaz, Declan. Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece birkaç günü yatakta geçirdim. İşe gidemedim falan. Ama sonunda Doktor Spellman'ı aradım."

"Tamam, güzel. Bu işe yaradı mı?"

"İlaçlarımı düzenledi ve sanırım işe yaradı."

"Peki, bu iyi bir şey. Bunun başına gelmesine üzüldüm ama bunu fark edip çözmene sevindim. Görünen o ki durumu iyi idare etmişsin. Molly seni bu hâlde görünce nasıl karşıladı?"

"O görmedi... Yani, tam olarak görmedi. Kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. Zaten biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım ve onun babası hakkında konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyordum, durumu çok iyi değildi. Ama kesinlikle bir şeylerin yolunda olmadığını anladı çünkü sürekli bana bir sorun olup olmadığını sorup durdu."

"Ona söylemekten korkuyor musun, Declan?"

"Bunu konuşmak için doğru zaman değildi. Biraz içtim ve bu ilaçların etkisini artırdı, bu da benim kontrolümü biraz kaybetmeme neden oldu. İşte o zaman seks hakkında konuşmaya başladık."

"Hay Allah." Güldü. "Alkol tüketmemen gerektiğini biliyorsun."

İç çektim. "Şey, Cat, doğru olanın Molly'ye karşı hislerimi görmezden gelmek olduğunu biliyorum. Aramızdaki mesafe –benim Kaliforniya'da, onun ise Şikago'da yaşıyor olması– kesinlikle bir engel. Ama beraber olamamamızın asıl sebebi aramızdaki mesafeymiş gibi davrandım. İçten içe, gerçek sebebin bu olmadığını biliyorum. Asıl sebep, arada akli dengemi kaybettiğimden ona hiç bahsetmemiş olmam."

Sesi daha da yükseldi. "Akli dengeni kaybetmiş falan değilsin, tamam mı? Bu cümleyi kafandan çıkar. Zaman zaman üstesinden gelmen gereken karanlık dönemlerin oluyor, hepsi bu. Ayrıca bunun gelecekte ne anlama gelebileceği ve annemizle nasıl ilişkilendirilebileceği konusunda çok endişeleniyorsun. Bu da seni zorluyor. Sen annemiz gibi değilsin. Eğer bu kızı gerçekten seviyorsan, lütfen korkularının işleri rayından çıkarmasına izin verme."

"Onunla konuştuktan sonra, odama döner dönmez tek yapmak istediğim korkularımı bastırmaya çalışmaktı. Yani, ya bir şekilde bunu başarmanın bir yolu varsa? Neden bu kadar zor olmak zorunda?"

"Bu işi başarmak *istediğin* açıkça belli. Ama sana bir şey soracağım, Declan. Birlikte çalıştığın kadından hoşlanıyordun ve son birkaç yılda başka kız arkadaşların da oldu. Onlarla ilişki kurmaktan sırf bu yüzden mi kaçındın?"

"Hayır, ama o farklı."

"Peki, neden farklı?"

"Çünkü... Bu Molly. Onun incinmesini istemiyorum."

"Aynen öyle. Bu, ona karşı hislerinle ilgili çok şey söylüyor bence. *Onun* iyiliğini kendinden daha çok önemsiyorsun."

"Evet, bu yüzden bana akıl vermene ihtiyacım var. Bana, 'Declan, bu kız zor bir dönemden geçiyor. Onun zaten karışık olan hayatına kendi zihinsel problemlerini ekleme. Ayrıca, bir yıldır peşinden koştuğun ve senden bağlılık beklemeyen şu kızla çıkıyorsun. Ev arkadaşınla bir şeyler yaşayarak herkesin hayatını altüst etme,' demen lazım."

Catherine iç çekti. "Ama o sadece bir ev arkadaşından daha fazlası, değil mi?"

Bir an düşündüm. "Her şeyden önce o çok iyi bir arkadaş. Bu da durumu bu kadar zorlaştıran şeylerden biri. Ona o kadar çok değer veriyorum ki, bu duyguların peşinden giderek onun hayatını karıştırmak istemiyorum. Ama sadece..."

"Hislerine engel olamıyorsun."

"Görünüşe göre öyle."

"Patronun şu anda senin hemen Kaliforniya'ya dönmen gerektiğini söylese; şu an, bu saniye. 'Şikago'daki her şeyi arkanda bırak ve bir daha oraya dönme' dese, nasıl hissederdin?"

Cevap basitti. "Gerçekten kötü olurdu. Yıkılırdım."

"Peki, birkaç ay içinde oradan ayrıldığında farklı hissedeceğini mi düşünüyorsun?"

Uzun bir nefes verdim. "Muhtemelen hayır."

"Öyleyse belki de yeniden değerlendirme yapman gerekiyor. Bu kıza karşı hislerin gerçekse, onları dinlemelisin. Ve korkularını, onun başa çıkamayacağını *düşündüğün* her şeyi ona anlatman gerekiyor."

Catherine hiç yardımcı olmuyordu. Genelde çok mantıklı bir insandı. Bu yüzden diğer ablalarım yerine onu aramıştım. Ama bugün tamamen *duygularını dinle* moduna geçmişti.

"Sanırım kendime güvenmiyorum, Cat. Belki o pislik doktorla daha mutlu olur. Ben sorumsuz ve pervasız biriyim ve ciddi ilişkilerde iyi değilim. Onun istediği şey bu."

"Hiç ciddi bir ilişkin olmadıysa bunda iyi olup olmadığını nasıl bilebilirsin?"

"Neden böyle zor sorular soruyorsun?"

"Benim işim bu! Kafanı kıçından çıkarıp seni düşünmeye itmek."

"Rahibeler *kıç* diyebiliyor muydu?"

"Her konuştuğumuzda beni buradan kovulmanın eşiğine getiriyorsun."

"Eh, Tanrı seni kabul etmezse, küçük kardeşin her zaman burada."

Güldü. "Hani o oyunu hatırlıyor musun? Sana bir kelime söylerdim, sen de aklına gelen ilk şeyi söylerdin?"

"Evet?"

"Gerçek hislerini ölçmenin iyi bir yoludur. Tek kelimelik çağrışımlar çok şey söyler. Hadi oynayalım. Hazır mısın?"

Bir oyunu asla geri çevirmezdim. "Tamam. Hazırım."

Catherine başladı. "Şikago."

"Pizza."

"Baba."

"Old Spice."

"Bu iki kelime," dedi.

"Öyleyse beni mahkemeye ver." Gülerek cevap verdim.

Catherine devam etti. "Reklam."

"Yalanlar."

"Bira."

"Çakırkeyif."

"Rahibe."

"Catherine."

"Declan."

"Mahvolmuş." Gülerek cevap verdim.

"Okyanus."

"Ev."

"Julia."

"Güzel."

"Anne."

"Kemer."

Catherine durakladı. "Kemer?"

"Bir keresinde evden kaçtığımda beni fena pataklamıştı. Asla unutmadım. Yani evet, kemer."

"Kahve."

"Hayat."

"Kız kardeş."

"Scooter."

"Çikolata."

"Yalamak."

"Bu çağrışımı tetikleyen şeyin ne olduğunu öğrenmek bile istemiyorum."

"Senin *yaşamadığın* bir şey, sevgili rahibem."

Güldü ve "Molly," dedi.

"Benimki."

Lanet olsun. Benimki mi? Molly için aklıma gelen ilk şey bu muydu?

"Hımmm..." Catherine kıkırdadı.

"Tamam, pekâlâ. Ne düşündüğünü biliyorum."

"Biliyorsun, öyle mi?"

"Bu konuyu tartışıyor olmamın ne kadar aptalca olduğunu düşünüyorsun."

"Bak," dedi, "romantik ilişkiler konusunda tavsiye verecek son kişi benim. Ama bence her şey çok açık ve net. Ona değer veriyorsun. Bu, her şeyden önce gelmeli."

Tabii bir de Julia vardı. İç çektim. "Julia'ya da değer veriyorum ama sanırım farklı bir şekilde. Onu da incitmek istemiyorum."

"Beni Julia hakkında konuşmak için aramadın," dedi Catherine. "Bu her şeyi anlatıyor, kardeşim."

Molly ve ben bir haftadan fazla süredir herhangi bir şey hakkında konuşmaktan kaçınıyorduk. Pazar gecesi çalışması gerektiğini biliyordum, bu yüzden vardiyasına gitmeden önce onu yakalamayı umuyordum. Böylece rahatsız edici bir şey söyler veya yaparsak on iki saat boyunca ortalarda olmayacaktı.

Pazar sabahı uyandığımda, Molly hâlâ uyuyordu. Gerginliğime rağmen, uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Beynimdeki sis dağılmıştı ve enerjim geri dönmüştü, bu yüzden günü spor salonunda ve işlerimi hallederek geçirdim.

Öğleden sonra eve döndüğümde, Molly orada değildi. Çalışmaya gitmeden önce eve dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum. Duş aldım ve sabırsızca beklemeye başladım.

Ona ne diyeceğimi hâlâ bilmiyordum ve onun ne düşündüğünden de emin değildim. O nasıl davranıyorsa ona göre tepki vermeye karar verdim. Belki bana bir işaret verirdi. Önce onun konuşmasına izin verecektim ve eğer herhangi bir şüphesi olursa, oyun biterdi.

Yalnız kaldığım zamanı değerlendirerek not defterine söylemek istediklerimden bazılarını yazmaya başladım. Belki yüz kez yazıp sildim.

Lanet olsun. Sadece deneyelim.

Sil.

Molly, seni becermek nasıl bir şey olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Ama mesele sadece bu değil. Bundan çok daha fazlası.

Sil.

Belki de her şeyi akışına bırakmalı ve nereye varacağını görmeliyiz.

Sil.

Molly, senin için deliriyorum. Hadi bunu yapalım.

Sil.

Kapı açılır açılmaz yazdığım notu hızla yatağımın altına ittim.

Az önce lise öğrencisi gibi tatlı sözler karalamamış gibi davranarak oturma odasına doğru yürüdüm.

"Hey! Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Evet. Sanki bir ömür geçmiş gibi," dedi Molly. "Beni mi bekliyordun?"

Görünüşe göre düşündüğüm kadar rahat görünmüyordum. Nerede kaldı o havalı adam?

"Evet. Geçen gün yarım kalan konuşmamızı bitirebiliriz diye düşündüm."

Etrafa bakındı, biraz gergin görünüyordu. "Tamam. Hızlıca bir duş alıp üniformamı giyeceğim, sonra konuşuruz olur mu?"

"Harika olur. Kahve yapmamı ister misin? İşe giderken içmeyi seversin."

"Bu harika olur."

Sonraki birkaç dakika boyunca mutfakta oturup taze demlenmiş kahvenin kokusunu içime çektim, bunun beni sakinleştireceğini umuyordum. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Molly koyu mor üniformasıyla dışarı çıktığında bu konuşma için hâlâ hazır değildim.

Cesaretimi topladım. "Sen mi başlamak istersin, yoksa ben mi?"

"Ben başlayabilirim," dedi, karşıma oturarak. "O gece söylediklerin gerçekten mantıklıydı."

Ah. O gece, neden birbirimize *uygun olmadığımızla* ilgili tüm nedenleri sıralamıştım. *Böyle bir şeyi neden yapmıştım ki?*

"Uzun vadeli bir şey sunamayacağını ve Will ile ilişkimde araya girmek istemediğini söylemiştin."

Derin, titrek bir nefes aldım. "Evet, bunu söylemiştim, değil mi?"

Sonraki sözleri beni yerle bir etti. "Geçen hafta akşam yemeğinde, Will özel bir ilişki istediğini söyledi."

Kalbim sanki durmuştu. "Bunu mu söyledi?"

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, bu beni oldukça şaşırttı."

Kelimelerim düğümlenirken her şey üzerime çöküyormuş gibi sessiz kaldım ve o konuşmaya devam etti.

"Düşünmek için zaman istedim. Ama senin söylediklerini düşündükçe gerçekçi olmam gerektiğini fark ettim. Will gerçekten iyi bir adam. Onun hakkında bazı endişelerin olduğunu biliyorum. Ama sadece bana değer verdiğin için öyle hissediyorsun."

"Evet," diye güçlükle yanıt verdim.

"Her neyse... Son birkaç gündür çok düşündüm. Ve... ona evet diyeceğim. Eğer seninle o konuşmayı yapmamış olsaydık, bu kararı veremezdim. Aramızda olan her neyse beni engelleyebilirdi. Bu yüzden bana hayatıma devam edebilmek için gereken cesareti verdiğin için teşekkür ederim."

Nutkum tutulmuştu.

Lanet olası bir şekilde nutkum tutulmuştu.

Söylemeyi düşündüğüm her şey boğazımda düğümlendi, beni boğacak gibiydi. Şimdi tüm bunları nasıl dile getirebilirdim? Tanrım, bu gerçekten dayanılmazdı.

Molly derin bir nefes verdi, sanki tüm bunları dile getirmek onu rahatlatmıştı. "Bana ne söyleyecektin?"

İğne düşse duyulacak bir sessizlik oldu ama kafamın içinde saat tik taklarının sesini duyuyordum. Şu an tamamen dürüst olup her şeyi altüst edebilirdim ya da ona hak ettiği huzuru vermek için yalan söyleyebilirdim. İkinciyi seçtim, hayatımın geri kalanında pişman olma ihtimalime rağmen.

"Seninle aynı noktada olmamıza ne kadar sevindiğimi anlatamam. Sana olan hislerimle ilgili söylediklerimi geri almayacağım ama bunu kabul edip devam etmemizin en doğrusu olduğunu düşünüyorum. Will ile ne kadar dalga geçsem de senin için mutluyum. Gerçekten mutluyum."

"Teşekkür ederim, Declan." Molly yerinden kalkıp bana sarıldı.

Ardından ortam yine sessizliğe büründü. Molly kahve makinesine gidip termosuna kahve doldurdu. Bana doğru dönüp baktı, her ne kadar aramızdakileri çözmüş gibi görünsek de hiçbir şey çözülmüş gibi hissettirmiyordu.

Tezgâha yaslanıp kayıtsız görünmeye çalıştım. "Peki, Will'e yalnızca onunla olmak istediğini henüz söylemedin mi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Hafta ortasında tekrar buluşacağız. Önümüzdeki birkaç gün vardiyalarımız çakışmıyor, bu yüzden onu çarşamba günü göreceğim. Yüz yüze görüşene kadar beklemenin daha iyi olacağını düşündüm." Göz kırptı. "Ayrıca, kararın çok kolay verilmiş gibi görünmesini istemem."

"Anladım."

Gözlerimin içine daha derinlemesine baktı. "İyi misin?"

"Evet." Bir an için başka tarafa baktım. "Gerçekten iyiyim. Bu konuşmayı aradan çıkardığımız için rahatladım."

Molly ile ertesi gece yeniden karşılaştığımızda, ben işten yeni gelmiştim ve o da vardiyasına gitmek için çoktan üniformasını giymişti.

"Hey, sevgili ev arkadaşım."

Gülümsedi. "Hey."

Onu bir dahaki görüşümde farklı hissedeceğimi ummuştum ama ona bakmak daha da zor geliyordu. Üstüne üstlük, üniformasının ince kumaşı garip bir şekilde vücudunu fazlasıyla belli ediyordu. Molly'nin üniformalı kalçasını görmek çoğu zaman beni sertleştiriyordu.

Kıskançlık ve öfke içindeydim ama öfkemin çoğu kendimeydi. Fakat doğru kararı verdiğimi biliyordum. Buna rağmen, doyumsuz bir istek içindeydim. Ayrılmadan önce bir tür veda hediyesini hak ettiğimi düşünüyordum.

Molly öğle yemeği çantasını hazırlıyordu, ben ise yanındaki dolabı açıp su için bir bardak alıyormuş gibi yaptım.

"Sanırım hâlâ Will ile teklifi hakkında konuşmadın, değil mi?"

"Hayır. Sana söylediğim gibi, çarşamba akşamı randevumuza kadar onu görmeyeceğim."

Kollarımı kavuşturdum. "Yani teknik olarak hâlâ bekârsın."

"Evet." Gülümsedi. "Sanırım birkaç günlüğüne daha." Benim ona nasıl baktığımı fark etmiş olmalı ki gergince güldü ve yanakları kızardı. "Ne oldu?"

"Hâlâ bekâr olduğuna göre..." Yutkundum ve kelimeleri zorla dışarı çıkardım. "Seni öpmek istiyorum. Sadece bir kez."

Molly'nin ağzı açık kaldı. Şokunu, geri çekilmem için bir ipucu olarak görmek yerine, dudaklarına bakmaya başladım. O kadar dolgun, davetkâr, pembe ve yumuşaktılar ki. Altdudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe ısırmak, sıkıca kendime çekmek için güçlü bir dürtü hissettim.

Nefesi hızlandı ve göğsünün inip kalkışına hayranlıkla bakakaldım. Onu gözlerimin önünde böyle heyecanlanırken izlemek hayatımda gördüğüm en çekici şeydi ve bu beni âdeta dünyanın zirvesindeymiş gibi hissettirdi.

Yavaşça tezgâhın yanından geçerek tam karşısına geçtim. Ellerimi kalçalarının iki yanındaki tezgâha koyarak onu köşeye sıkıştırdım. Her şeyden çok, onu dolaba yaslayıp, taşındığım günden beri aklımdan çıkmayan o öpücüğü almak istiyordum. Ama bu Molly'ydi, saygı duyduğum ve değer verdiğim biriydi, bu yüzden bana onun da bunu istediğini göstermesi, bir işaret vermesi gerekiyordu.

"Konuş benimle, Molly." Sesim gergin ve kısıktı. Yarım adım daha yaklaştım, iki parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü hafifçe kaldırarak gözlerimizin buluşmasını sağladım. "Bunu onayladığını söyle. Seni öpmemi istediğini söyle."

Yutkundu. "Evet, istiyorum."

Kalbim deli gibi atıyordu. Aramızdaki son küçük boşluğu da kapattım. Sıcak ve yumuşak göğüsleri göğsüme yaslandı. "Ne yapmamı istiyorsun, Molly? Söyle. Ne istediğini bana söyle."

"Ben... Beni öpmeni istiyorum."

Dudaklarım şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle mi?"

Molly'nin saçı, işe giderken sık sık yaptığı gibi atkuyruğuydu. Bir elimle uzanıp saçının tamamını yavaşça yumruğumun etrafına sardım. Burnumuz birbirine dokunacak kadar eğilip derinden inledim. "Tekrar söyle."

Şimdiye kadar biraz endişeli duruyordu ama sanırım o da benim kadar sabırsızlanıyordu. Dudaklarını ıslattı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. "Lanet olsun, Declan. Öp beni artık. Birkaç dakika içinde işe gitmeliyim ve bu bile yeterli olmayacak."

Kaşlarım havaya kalktı. Ama haklıydı, daha fazla zaman kaybetmemeliydim. Üstelik o kocaman mavi gözlerine bakıp kaybolabilirdim. Gülümsedim. "Emredersiniz, hanımefendi."

Eğilip yanağını avuçladım, saçını kavradığım elimle başını hafifçe yana yatırdım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Birbirimize dokunduğumuz an, tüm vücudum bir Noel ağacı gibi aydınlandı. *Aman Tanrım*! Bizim aramızdaki çekimin güçlü olacağını düşünmüştüm ama bu tamamen başka bir seviyedeydi. İlk öpüşmelerde genelde bir deneme süreci olur; birbirinizin tar-

zını anlamak için bir uyum yakalamaya çalışırsınız. Ama Molly ile öyle olmadı. İlk andan itibaren tam bir uyum içindeydik.

Ellerim kalçalarına kayarken, onu kaldırıp bacaklarını belime dolaması için hazırlıyordum. Ama daha oraya varamadan, Molly zaten kollarımı sımsıkı kavrayarak tırmanmaya başlamıştı. Tırnaklarını omuzlarıma geçirerek kendini yukarı çekti. Daha fazla destek alabilmek ve onu kendime daha da bastırmak için belime sarılmış hâlde taşıdım ve sırtını buzdolabına yasladım. Sırtı pat diye buzdolabına çarptığında dudaklarımız hiç ayrılmamıştı. Kalçamı bacaklarının arasına bastırırken ona, bana tam olarak neler hissettirdiğini göstermek niyetindeydim.

Molly, birleşen dudaklarımızın arasından bir nefesle inlediğinde neredeyse aklımı kaybetmek üzereydim.

İçimde biriken hayal kırıklığı, arzu ve öfke o kadar yoğundu ki nazik davranamadım. Saçını sımsıkı kavrayarak boynunu geriye doğru çektim ve dudaklarından başlayarak boynuna doğru emmeye başladım. Dişlerim çenesini hafifçe sıyırırken, dilimle nabzının çizgisini boynundan köprücük kemiğine kadar takip ettim.

"Declan..." diye inledi Molly. Tanrım, bunu kaydetme fırsatını düşünmüş olmayı dilerdim. İnleyerek adımı söylemesi, onu bir daha göremeyeceğim zamanlarda fazlasıyla işe yarardı.

Onu bir daha göremeyeceğim zamanlarda.

Onun yokluğu düşüncesi –yanımda değil de başka bir adamla olması– kalbimi bıçak gibi kesti. Bu düşünce içimde bir sahiplenme duygusu uyandırdı. Ama eğer bu an sahip olabileceğim her şeyse, Doktor Dickalicious'un bunu mahvetmesine izin vermeyecektim. Bu yüzden tüm olumsuz düşünceleri bir kenara itip, arzumu tüm yoğunluğuyla öpücüğümüze yansıttım.

Bu öpüşmenin ne kadar sürdüğünü bilmiyordum, âdeta zaman durmuş gibiydi. Sonunda nefes almak için birbirimizden ayrıldığımızda, ikimiz de soluk soluğaydık. Yanaklarını ellerimin arasında tutarak, başparmağımla dudaklarındaki nemi sildim.

"Vay..." diye fısıldadı, biraz şaşkın görünerek. "Bu... şeydi..."

Gülümsedim. "Evet, öyleydi."

Molly, sanki bir trans hâlinden çıkmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptı. "Bu... Bu özel bir şey miydi, yoksa sen hep böyle mi öpersin?"

Sonuçta bir erkektim ve tabii ki tüm krediyi almayı, bunun tamamen benim yeteneğim olduğunu düşünmesini isterdim. Ama bu koca bir yalan olurdu. "Kesinlikle özel bir şeydi. Sadece benden değil, *bizden* kaynaklanıyordu."

Yutkundu. "Evet."

Ama gerçeklik çok geçmeden geri döndü. Molly'nin gözleri omzumun üzerinden mikrodalganın saatine kaydı. "Aman Tanrım." Kaşlarını çattı. "Gitmem gerekiyor. İşe geç kalacağım. Bu... düşündüğümden uzun sürdü."

Bacakları hâlâ belime dolanmıştı ve onu bırakma fikri içimi korkunç bir boşlukla dolduruyordu. Özellikle de bunun bir veda olduğunu bildiğim için. Bu, onu pek çok anlamda bırakacağım andı.

"Seni işe bırakabilirim."

Molly başını iki yana salladı. "Hayır, gerek yok. Sanırım kafamı toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Onunla geçireceğim her saniyeyi sonuna kadar değerlendirmek istiyordum ama istemeye istemeye de olsa, onu yere bıraktım.

Molly yere baktı. "Peki... Öyleyse ben gidiyorum."

Son bir öpücüğe daha fazla dayanamadım. Çenesini avuçlayıp başını yukarı kaldırdım, gözlerimiz yeniden buluştu. Yavaşça eğilip dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve uzun süre onu öptüm. Geri çekildiğimde, kalbim boğazıma tırmanmış gibiydi. "Hoşça kal, Molly."

Molly garip bir ifadeyle yüzüme baktı. "Sanki sabah eve geldiğimde burada olmayacakmışsın gibi konuşuyorsun."

Zorla gülümsedim. "Hayır, burada olacağım." *Yaralarımı yalayıp kırık kalbimi onarmaya çalışacağım.*

"Tamam. Peki, iyi geceler."

"Sana da Mollz. Sana da."

19

Molly

"Doktor Daniels ile işlerin nasıl gittiğini soracaktım," dedi Daisy, çenesini kaldırıp boynumu işaret ederek "Ama oldukça iyi gittiği belli." Kıkırdadı.

Yeni bir hasta için yatak hazırlarken üniformamın üstü yana kaymıştı. Aşağı baktım ama neyi kastettiğini göremedim.

"Ne?"

Güldü. "Boynunda, hemen köprücük kemiğinin üzerinde bir morluk var."

Gözlerim kocaman açıldı ve odadaki banyoya koşup aynaya baktım. Gerçekten de bir morluk vardı. Bunu Declan yapmış olmalıydı ve benim hiçbir fikrim yoktu. Üniformamı düzelttim ve neyse ki izi saklayabildim. Ama sonra aklıma şu geldi: Bunu Daisy yerine Will fark edebilirdi ve bu düşünce midemi bulandırdı.

Ne yapıyordum ben? Uzun zamandır Will'e deli gibi âşıktım ama onunla özel bir ilişki yaşama kararını almakta zorlanmıştım. Ve sonunda bu kararı verdim. Ancak ona bağlanmadan kırk sekiz saatten kısa bir süre önce, Declan ile öpüşüp boynumu morartmasına izin verdim.

Eğer verdiğim karar doğruysa, neden böyle bir şey yapmıştım? Kafam her zamankinden daha da karışıktı.

Bunalmış bir hâldeydim, duygularım beni ele geçirdi ve göz-

lerim doldu. *Harika. Gerçekten harika. Şimdi şişmiş gözlerim, kırmızı burnum ve vücudumda başka bir adamın dudak izleri olacak.* Kendimi iğrenç biri gibi hissediyordum; henüz Will'e yalnızca onunla olmayı kabul ettiğimi söylememiş olsam da ona ihanet etmiş gibiydim. Gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım ama göğsüme ağır bir hüzün çökmüştü ve görünüşe göre ağlamak, bu hissi dışa vurmanın tek yoluydu. Ne kadar durdurmaya çalışsam da yüzümden kocaman yaşlar süzüldü.

Banyo kapısını kapatmadığım için Daisy, içeri girmekte hiçbir sakınca görmemişti.

"Molly, şunu nereye koyduğunu biliyor musu..."

Yüzüme baktı ve donakaldı. Belli ki ne yapacağını bilmiyordu. Aramız iyiydi ama ona dert yanacak kadar yakın değildim. Bana destek olmakla banyodan kaçıp olabildiğince uzaklaşmak arasında kararsız görünüyordu. "Sen... iyi misin?"

Burnumu çektim. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Tabii ki. Kalmamı ister misin? Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, özür dilerim. Sadece uzun bir gün oldu. Beş dakika içinde çıkacağım."

"Saçmalama. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa sorun değil. Ben bölümü idare ederim. Zaten şu an oldukça sakin."

"Teşekkürler, Daisy."

Ertesi sabah, vardiyam bittiğinde eve dönmeye hazır hissetmiyordum. Birkaç gündür babamı görmemiştim, bu yüzden Kayla'ya mesaj atarak uygun olup olmadıklarını sordum. Olumlu yanıt alınca birkaç *bagel* alıp onların yanına gittim.

"Merhaba, baba." Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum. Artık evde bir oksijen sistemi vardı ama plastik maskesi, oturduğu mutfak sandalyesinin arkasında asılı duruyordu. Maskeyi işaret ederek hafifçe dokundum. "Şey... İnanması zor olabilir ama bu şey taktığında daha iyi çalışıyor."

Babam başını salladı. "Ukala. Tıpkı Kayla gibi konuşuyorsun. Kahvemi içiyorum. Kendimi gayet iyi hissediyorum."

Her gelişimde biraz daha kötüleşmiş görünüyordu. Bir hemşire olarak, hasta insanların durumunun kötüye gitmesine alışkındım ama babamın durumu sıradan bir durum değildi. Küçük hücreli ve küçük hücreli olmayan kanserler arasındaki fark gerçekten şaşırtıcıydı. Sanki içerideki hızlı yayılmayı dışarıdan da izliyorduk.

Masaya *bagel* poşetini koydum. "Sana en sevdiğinden getirdim."

Gülümsedi. "Öyle mi? En sevdiğimi hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Tuzlu; ne kadar tuzlu o kadar iyi. Tansiyonunu düşünürsek muhtemelen sana getirebileceğim en kötü şeylerden biri."

Babam elini sallayarak beni geçiştirdi. "Şu an en küçük derdim bu."

Poşeti açtım. "Senin için hazırlayayım. Krem peynir mi, tereyağı mı?"

"Tereyağı, lütfen."

Babamın kahvaltısını hazırlarken Kayla üst kattan aşağı indi. Selamlaştık ve babamın yanına gidip alnına bir öpücük kondurdu. "Halletmem gereken işler var, çıkıyorum."

"Tamam, tatlım."

"Yaklaşık bir saat içinde dönerim. O kadar süre kalabilir misin, Molly?"

Babam homurdanarak benim yerime cevap verdi. "Benim bakıcıya ihtiyacım yok."

Kayla gözlerini devirdi. Belli ki bu konuda onu ilk zorlayışı değildi. "Tabii ki yok. Ama doktor kan değerlerin normale dönene kadar dinlenmen gerektiğini söyledi. Bu yüzden tekrar başının dönme ihtimaline karşı yanında birinin olduğunu bilmek beni rahatlatıyor."

"Doktorlar sadece kendilerini garantiye alıyor."

Kıkırdadım. "Bunu en iyi sen bilirsin."

Kayla gittikten sonra, babamla birlikte kahvaltı ettik. Havadan sudan konuştuk ve içimdeki karmaşayı saklamakta iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Ama babam yemeğini bitirdikten sonra sandalyeye yaslanıp gözlerini kısarak bana baktı.

"Benim için mi endişelisin, yoksa başka bir şey mi var?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Ellerime baktı. "Sinirliyken başparmaklarının etiyle oynarsın."

Bu doğruydu ama babamın bunu fark ettiğini hiç düşünmemiştim. Kendimi engellemek için başparmağımı yumruğumun içine gizledim ve iç çekerek, "Sadece yorucu bir geceydi," dedim.

"Zor bir doğum mu oldu?"

Başımı salladım. "Hayır, öyle bir şey değil."

"Peki..."

Babam bekledi. Sorunumun onunla ilgili olduğunu düşünmesini istemiyordum. Tabii ki bu her zaman aklımın bir köşesindeydi ama bugün yüzümde gördüğü şey bu değildi. Bu yüzden onun içini rahatlatmanın en iyisi olabileceğini düşündüm.

"Bu... bir erkek meselesi."

Babam kahvesinden bir yudum aldı. "Peki. Şaşırtıcı olabilir ama ben de onlardan biriyim, o yüzden anlat bakalım."

Durumu açıklamak zordu ve yaşadığım şeyi babamla konuşmak isteyip istemediğimden emin değildim. Daha önce hiç flört hayatımı ya da buna benzer şeyleri tartışmamıştık. "Sadece benim için doğru olduğunu düşündüğüm seçimi yapmakta zorlanıyorum."

Babam başını onaylarcasına salladı. "Bu, benim uzmanlık alanım."

Önce şaşırdım ama sonra annem ve Kayla'ya atıfta bulunduğunu fark ettim. Daha önce olanları hep terk edilmiş bir çocuğun gözünden görmüştüm, ilişki içindeki bir erkeğin bakış açısından değil.

"Annemle aranızda ne oldu, baba? Hikâyeyi hep onun tarafından dinledim."

Babam iç çekti. "Ne kadar vaktin var? Bu biraz zaman alabilir."

Gülümsedim. "Bana kısa bir özet geç."

"Tamam. Şey, bildiğin gibi, annenle birbirimize üniversitede âşık olduk. Yirmi bir yaşında evlendik. İnsanlar bize çok genç olduğumuzu söyledi ama onları dinlemedik." Bir an uzaklara bakıp hafifçe gülümsedi. "O, kampüsteki en güzel kızdı." Başını salladı. "Neyse, bunun kısaltılmış hâli olması gerekiyordu, o yüzden birkaç yıl ileri sarayım. Annen, ben tıp fakültesindeyken çok çalıştı. Sonra mezun olduğumda ve siz kızlar doğduğunuzda o, evde kaldı; ben çok çalıştım. Yıllar içinde birbirimizden uzaklaştık. İlk başta, bizi bir arada tutan sizdiniz. Eve gelirdim ve annen bana senin ve kız kardeşinin neler yaptığını anlatırdı. Ama yıllar geçtikçe konuştuğumuz tek şey bu olmaya başladı. Siz biraz büyüyüp arkadaşlarınızla pijama partileri yapmaya ve dışarıda vakit geçirmeye başladığınızda, biz kendimizi yabancı gibi hissettik. Bazen mutfak masasında akşam yemeği yerdik ve tüm günü ayrı geçirmiş olmamıza rağmen baş başa kaldığımızda konuşacak hiçbir şeyimiz olmazdı. Bu hayal kırıklığına yol açtı ve hayal kırıklığı da tartışmalara. Tartışmaları hatırladığınıza eminim. Sanki birlikte büyümüştük ama iletişim kurmayı hiç öğrenmemiştik."

"Peki ya Kayla?"

Babam bir kez daha içini çekti. "Kayla'nın annenle ayrılmamızın nedeni olduğunu düşündüğünü biliyorum ama aslında öyle değildi; en azından onun tarafından. Tanrı şahidim olsun, anneni asla aldatmadım; fiziksel olarak. Ama o zorlu yıllarda, fiziksel olmayan bir şekilde başka kadınlarla yakınlaştığımı inkâr edemem. Geriye dönüp baktığımda fark ediyorum ki annenle aramızda eksik olan duygusal bağı başka yerlerde arıyordum. Bunu annenle çözmeye çalışmak yerine başkalarında aramamalıydım. Bu benim hatam. Bir ilişkide aldatma sadece fiziksel değildir. Kayla'ya karşı bir şeyler hissetmeye başladım. O zamanlar, hislerimin karşılığı yoktu. Kayla'nın hiçbir fikri yoktu. İş yerinde onunla konuşmak o kadar kolaydı ki. Ve bu olduğunda, annenle aramızda bir şeylerin doğru olmadığını fark ettim. Çok

suçluluk duyuyordum ama aynı zamanda bencil bir aptaldım. Bu yüzden, annenle aramızdakileri düzeltmek için zaman harcamak yerine, kolay yolu seçtim."

Vay canına. Ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim şey bu değildi. Yine de doğruyu söylediği hissine kapıldım.

Babam başını salladı ve gözleri doldu. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Daha iyi bir baba/eş olmalıydım."

Elini tuttum. "Sen de bir insansın. Ve sen gittiğinde bunu anlayamamıştım. Benim gözümde sen babamdın, gerçek bir insan değil; umarım ne demek istediğimi anlatabiliyorumdur. On altı yaşındaydım ve erkekler hakkında hiçbir fikrim yoktu, dolayısıyla bir evliliği yürütmenin karmaşıklığını ya da kalbinin birinden soğumasını anlamam mümkün değildi. Sadece birini suçlamak istedim çünkü babam gitmişti ve annem üzgündü. Seni suçlamak en kolay yoldu."

Uzun bir süre sessiz kaldık ama sonunda sordum, "Kayla olmasaydı ne olurdu? Annemle kalır mıydın?"

Babam başını iki yana salladı. "Bu, cevaplaması basit bir soru değil, çünkü Kayla *var*. Ama cevabın *hayır* olduğundan oldukça eminim. O olmasaydı, eninde sonunda başka biri olurdu. Sorun, belirli bir kadına âşık olmam değildi, Molly. Sorun *bendim.* Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Bahsettiğin erkek meselesi Declan ve Will ile mi ilgili?"

Başımla onayladım.

"Muhtemelen ilişkiler konusunda tavsiye verecek son kişi benim, biliyorum. Ama bazen geriye dönüp bakınca her şey daha netleşir. Eğer bir tavsiye verecek olursam, emin olmadığın ve uğraşmaya hazır olmadığın bir taahhütte bulunmaman olurdu."

20
Declan

"Orada işler nasıl gidiyor?" Ken'in sesi hoparlörden yankılandı.

Julia ile düzenli olarak haftada bir kez patronumuzla telefon görüşmesi yapardık, genelde cuma günleri. Ama bugün salı olmasına rağmen erken saatlerde, ikimize birden e-posta gönderip, öğleden sonra saat dörtte konuşup konuşamayacağımızı sormuştu.

"İyi," dedim. "Hâlâ programın biraz ilerisindeyiz, bu yüzden medya planı üzerinde çalışmaya başladık."

"Harika. Bunu duymak güzel. Bu da işleri çok daha kolaylaştırıyor."

Julia'nın yüzüne baktım, Ken'in ne hakkında konuştuğunu anlayıp anlamadığını görmek için ama onun da alnı benimki kadar kırışmıştı.

Omuz silkti, bu yüzden ben söze girdim. "Neyi kolaylaştırıyor, Ken?"

"Jim Townsend'i tanıyor musunuz?"

İkimiz de başımızla onayladık. "Tabii. Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet ama bu sabah istifasını verdi. Sadece bir haftalık ihbar süresi var. Görünüşe göre seyahat gerektirmeyen, reddedemeyeceği bir teklif almış. Eşiyle yeni bebek sahibi olduğu için bu fırsatı kaçıramamış. Hemen işe başlaması gerekiyormuş."

"Ah, vay be," dedi Julia. "Süt ürünleri için olan büyük kampanyanın üzerinde çalışıyordu, değil mi?"

"Evet. Wisconsin'deki kampanya. Yanında iki ekip üyesi var ama ikisi de Border's Dairy gibi büyük bir müşterinin sorumluluğunu üstlenecek kadar deneyimli değil. Bu yüzden, birinizin bir süre oradaki ipleri eline alması gerekecek."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ne kadar süreyle?"

"Kampanyanın başlamasına dokuz haftadan az bir süre kaldı. Yani tahminen iki ya da üç ay kadar."

Lanet olsun.

"Peki ya burası?" diye sordum. "Bu işin tek bir kişi tarafından halledilmesi imkânsız."

"Şikago'ya bir yedek göndereceğim; gerekirse iki. Wisconsin bittiğinde, Şikago'da hâlâ yapılması gereken işler varsa, giden kişi geri dönüp yardımcı olabilir. İkinizin de kampanyanın vizyonunu yaratmak için çok çalıştığınızı biliyorum ve bunu hayata geçirmenin ne kadar tatmin edici olduğunu da biliyorum. Bu yüzden çok üzgünüm. Ama birinizin kalın kazaklarını hazırlayıp Wisconsin'e gitmesi gerekecek."

Gözlerim Julia'nınkilerle buluştu. İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk ama bunu soran o oldu. "Hangimiz gidiyor?"

"Pekâlâ, ikiniz de aynı unvana sahip olsanız da Declan daha kıdemli bir pazarlama direktörü. Bu yüzden, kim nereye gidecek, onun kararına bırakıyorum."

Kız kardeşim Catherine, tekrar aramama şaşırmış görünüyordu. "Bu kadar çabuk tekrar aramak mı? Bu şerefi neye borçluyum, sevgili kardeşim?"

"Rahibe kardeşim, yardımına çok ihtiyacım var."

"Ah, hayır, bu Molly meselesiyle mi ilgili?"

"Keşke sadece onunla ilgili olsaydı."

"Ne oldu?"

Bugün işyerinde patronumun patlattığı bombayı ona anlattım. Wisconsin işini kabul edip etmeme ya da Julia'yı ateşe atıp atmama konusunda hâlâ kararsızdım. Ama derinlerde, doğru kararın ne olduğunu biliyordum.

"Kararı size mi bıraktı?"

"Hayır," diye düzelttim. "Karar *bana* kaldı. Ve bu tam bir saçmalık. Keşke şu lanet kararı kendisi verseydi."

"Julia ne dedi?"

"Elinden geldiğince nazik davranmaya çalıştı, gitmeye istekli olduğunu söyledi ama onu tanıyorum. Şikago'ya geldiğimizden beri Newport Beach'i deli gibi özlüyor. Ancak şimdi burada yaşamaya biraz alıştı, sağlıklı yemeklerini bulabileceği yerleri falan yeni keşfediyor. Wisconsin'e iki aylığına gitmek, farkında olsa da olmasa da onun ruhunu mahveder."

"Yani gönüllü olacaksın?"

"Sanırım olmak zorundayım. İstemiyorum, hiç istemiyorum. Julia'nın aksine, burayı gerçekten seviyorum. Buradan ayrılmak istemem için hiçbir neden yok, sizi özlemek dışında."

Catherine derin bir nefes verdi. "Patronunun seni böyle bir duruma sokması gerçekten kötü bir davranış. Peki ya yazı tura atsan?"

"Bu hâlâ Julia'nın gitme ihtimalini içeriyor. Bana fazlasıyla içerler."

"Yani bu durumda tartışılacak pek bir şey yok gibi görünüyor. Kararını çoktan vermişsin. Julia'yı incitmek istemiyorsun, bu yüzden kendini incitiyorsun."

İç çektim. "Kız, benimle çıkmak için erkek arkadaşından ayrıldı, bense ona bağlanmadım, fakat o bana oldukça bağlı görünüyor. Ve şimdi onu Wisconsin'e mi göndereceğim? Bu sence de oldukça saçma olmaz mı?"

"Eğer Julia'nın duygularını göz önünde bulunduruyorsan, burada fazla seçeneğin olmadığı konusunda haklısın." Catherine bir an duraksadı. "Peki ya Molly? O ne düşünüyor?"

Bu soru içimi korkuyla doldurdu. "Ona henüz hiçbir şey söylemedim. Bu daha yeni yaşandı. Molly şu anda işte."

"Peki onunla yapman gereken konuşma ne oldu?"

Gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum. "Ters tepti. Uzun lafın kısası, ona ikimize bir şans tanımak istediğimi söylemek için cesaretimi toplamıştım ama bunu söylemeden önce o, doktorun kendisinden sadece onunla çıkmasını istediğini söyledi. Kabul edecekmiş."

"Tepkin ne oldu?"

"Onu öptüm."

Güldü. "Ne yaptın?"

"Onu öptüm. Ve hayatımdaki en harika öpüşmeydi."

"Üzgünüm ama kafam çok karıştı."

"Benim de Catherine."

"Tamam, baştan alalım."

"Molly, yarın akşam ona teklifini kabul ettiğini söyleyecek. Bunu söylediği anda, onun yoluna çıkmamaya karar verdim. Onun davranışlarına göre hareket etmemi kendin söyledin bana. Eh, o da bunu fazlasıyla kolaylaştırmış oldu. Ama... teknik olarak hâlâ bekârdı ve onu bir daha öpme şansım olmayabilirdi. Bu yüzden bir kez öpebilir miyim diye sordum. O da evet dedi. Muhteşemdi. Bu kadar. Bu dün geceydi."

"Yani kırk sekiz saat içinde harekete geçmeye karar verdin, kalbin kırıldı, kızı yine de öptün, sonra da iki aylığına Wisconsin'e taşınacağını öğrendin. Küçük kardeşim, bu gece bir içkiyi hak ediyorsun."

Buzdolabını açıp bir bira aldım. "Hemen açıyorum."

"Bu transferi reddetmek gibi bir seçeneğin var mı?" diye sordu.

Şişeyi açıp bir yudum alırken başımı iki yana salladım. "Eğer işimi korumak istiyorsam hayır. Ve deli gibi uğraştığım terfiyi almak istiyorsam asla."

"Peki." Ablam uzun bir nefes verdi. "Hadi bu duruma biraz daha geniş bir çerçeveden bakalım."

"Tamam."

"Molly kararını verdi. Doktorla çıkacak. Sen artık Julia'ya o kadar ilgi duymuyorsun. Bu geçici Wisconsin işi senin için iyi

bir şey olabilir mi? Molly'nin hayatına devam edişine tanık olmak zorunda kalmazsın ve Julia ile olan durumunu onu hayal kırıklığına uğratmadan çözmüş olursun. Belki Wisconsin sonrası Kaliforniya'ya geri döndüğünde, tüm bunlardan sıyrılıp hayatına devam edebilirsin?"

"Karman çorman hayatımı ne kadar basitmiş gibi gösteriyorsun."

"Neden karmaşık olmak zorunda ki?"

"Eh, küçük bir karmaşıklık var: zamanlama. Wisconsin işi bittiğinde muhtemelen buradaki görevi tamamlamak için Şikago'ya geri dönmem gerekecek. O zamana kadar neler olur, buraya döndüğümde neyle karşılaşacağım Tanrı bilir. Ama biliyor musun, ne kadar düşünürsem düşüneyim, şu an nasıl hissettiğimin bir önemi olmadığını fark ediyorum. Wisconsin'e gitmek zorundayım."

Biramdan uzun bir yudum alıp tekrar ettim, "Lanet olsun, gitmek zorundayım."

Babamın tavsiyesi, yanından ayrıldığımdan beri aklımdan çıkmıyordu. Will'e bu gece ona bir karar vereceğimi söylemiştim ama bu gerçekten gerekli miydi? Neden acele ediyorduk? Emin değilsem, babamın dediği gibi yapmam gerektiği açıktı; bir taahhütte bulunmadan önce daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Aynaya bakarak bluzumun üst düğmesini açtım ve kenara çektim. Declan'ın boynumda bıraktığı iz hâlâ oradaydı. Bu geceki randevumdan önce onu makyajla kapatmam gerekecekti. Bu morluk, bu akşam yüzleşmem gereken birçok şeyden biri olacaktı. Declan ile bir kez daha konuşmadan Will'in karşısına çıkmaya hazır hissetmiyordum.

Declan, işten eve döndüğünü ve beni görmeyi umduğunu mesaj atmıştı. Acaba pazartesi günü aramızda olanlarla ilgili mi konuşmak istiyordu?

Yüzeyde, o öpücük basit bir veda jesti, durumu fırsata çeviren lüzumsuz bir hareket gibi görünüyordu. Ama Declan'ın beni *öpüşü* bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Umutsuz, tutku dolu ve bugüne kadar yaşadığım hiçbir öpüşmeye benzemeyen bir şeydi. Ve beni kafası öncekinden daha fazla karışmış bir hâlde bırakmıştı.

Babamla yaptığım konuşmayı düşündüm. Birini incitmenin birden fazla yolu vardı. Bir adama bağlanacaksam, aklımın baş-

ka birine kaymayacağından emin olmam gerekiyordu. Bu noktada, Will'e "evet" demem Declan'a olan hislerimi otomatik olarak söndürmeyecekti. Roller tersine dönseydi ne hissederdim; Will benim erkek arkadaşım olmayı kabul etse ama başka bir kadına karşı karmaşık duyguları olsa? Bundan nefret ederdim.

Düşüncelerim, kapının açılma sesiyle bölündü. Odamda kalıp Declan'ın beni bulmak için geleceğini tahmin ederek bekledim.

Bir dakika sonra aynadan kapımın önünde durduğunu gördüm. Ama yüzündeki hüzünlü ifadeyi hiç beklemiyordum.

Yüzümü ona çevirdim. "Ne oldu, Declan?"

Yatağıma uzandı, sırtüstü yatarak elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Yatağın kenarına otururken kalbim sıkıştı. "Ne oluyor?"

Aklım hızla düşüncelerle doldu. Bana karşı hisleri olduğunu mu söyleyecek? Öpüşmemiz her şeyi değiştirdi mi? Julia ile bir şey mi oldu? Ama söylediği şey çok daha kötüydü.

"Şikago'dan ayrılmak zorundayım, Mollz."

"Ne? Bir şey mi oldu?"

"Wisconsin'de bir müşteriye atanıyorum. Orayı yöneten adam şirketten ayrıldı ve patronum orada hemen birinin göreve başlamasını istiyor. Bu kişi ya ben ya da Julia olmalıymış ve hangimizin gideceğine karar vermeyi bana bıraktı."

O mu, Julia mı?

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Peki neden *o* gitmiyor?"

Gözlerini kısa bir süre kapattı. "Julia, Şikago'ya bile zor katlanıyor. Sürekli Kaliforniya'yı ne kadar özlediğinden şikâyet ediyor. Bu görev, tam anlamıyla hiçbir şeyin olmadığı bir yerde. Eminim ki o iki ay onu mahveder."

"Yani sen gidiyorsun?"

Başını salladı. "Evet. Gitmek zorundayım, Mollz. Ama bu, en son istediğim şey."

"Buna inanamıyorum. Buradaki zamanının sınırlı olduğunu her zaman biliyordum ama sanki elimizden bir şeyler çalınmış gibi hissediyorum."

"Ben de. Tüm gün boyunca kendimi çok kötü hissettim. Ken'e bunu yapacağımı söyledikten sonra korkunç bir boşluğa düştüm." Doğrulup yanıma oturdu. "Belki küçük bir umut ışığı vardır. Oradaki işler ne zaman biter bilmiyorum ama Şikago'daki görevi tamamlamak için geri dönmem gerekebilir."

Bu bana bir umut verdi. "Yani geri dönebilirsin?"

"Nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ama bu kesinlikle bir ihtimal. Patronumla buradaki kiramın geri kalan kısmını şirketin karşılaması hakkında konuştum. Seni zor durumda bırakmak istemedim. O da bunu kabul etti." Declan, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına yerleştirdi. "Odamı açık tutabilir misin? Böylece geri döndüğümde kalacak bir yerim olacağını bilirim."

Hâlâ rüya gibi geliyordu. "Tabii ki, Declan. Tabii ki."

Yatak örtüme bakarken başını iki yana salladı. "Bu gerçekten kötü bir zamanlama; resmen öpüp kaçıyorum." Başını kaldırıp yamuk bir gülümseme takındı, bu kalbimi acıttı. Sonra elimi tuttu. Masum bir jestti ama tüm vücudum alevlendi.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım. "Ne kadar kafamız karışmış olursa olsun, Declan, sen hayatımdaki en iyi arkadaşlardan birisin. Bağımızın kopmasını istemiyorum, bunun düşüncesi bile beni gerçekten çok üzüyor."

Elimi sıktı. "İletişimde kalacağımıza söz veriyorum, Molly. Ben de bunu çok isterim."

"Hayatımın çok zor bir dönemini atlatmama yardımcı oldun. Arkadaşlığın, akşam yemeği niyetine yaptığın kahvaltılar, gülümsemen..." Gülümsedim. "Sen buraya taşındığından beri kendimi yıllardır olmadığım kadar canlı hissettim."

Yüzümü inceledi. Belki de bu, itiraf etmek için biraz fazlaydı.

"Bu çok kötü," diye mırıldandı.

Oda sessizliğe büründü.

"Ne zaman ayrılman gerekiyor?" diye sordum.

"Patronum haftanın başında orada olmamı istiyor."

Hesap yaptım. Önümüzdeki üç gün izinliydim ama cumartesiden pazartesiye kadar çalışmam gerekiyordu. Bu da o gitme-

den önce sadece birkaç günüm olduğu anlamına geliyordu.

Ağlamak istedim. "Çok yakın."

Kaşlarını çattı. "Biliyorum."

"Peki ya sen ve Julia? Bu durum ilişkinizi nasıl etkiliyor?"

Omuz silkti. "Sürüncemedeyiz, sanırım; ama zaten pek de farklı bir durumda değildik. Sanırım mesafe bizim için iyi olacak. Bu olaydan önce herhangi bir bağlayıcı karar almamış olmamıza şükrediyorum."

Declan'ın Wisconsin'de canı kiminle isterse onunla çıkabileceği çok açıktı. Bu düşünce içimi bulandırdı ve ona olan hislerimi bir kez daha acı bir şekilde fark ettim.

"Keşke 'lanet olsun işe' deyip burada kalabilseydim. Gerçekten isterdim. Burayı seviyorum ve hiçbir şekilde gitmeye hazır değilim." Derin bir nefes verdi. "Bu şirkette çok yol kat ettim ve bunu reddedersem ekip ruhundan yoksunmuş gibi görüneceğim. Bu da terfi ihtimalimi zedeler."

"Bunu anlıyorum. Şimdi çalışma zamanı, böylece ileride rahat edebilirsin."

Elimi bıraktı ve tavana bakarak tekrar yatağa uzandı. "Başarıya olan ihtiyacım köklü bir şey. Ailem çok eski kafalıdır, özellikle babam. Erkek olduğum için başarılı olmam gerektiği söylenerek büyüdüm, oysa kız kardeşlerimin evlenip hayat kurmaları onlar için yeterliydi. İronik olan şu ki, kız kardeşlerimin hepsi kariyerlerinde çok başarılı. Ama yine de tek erkek çocuk ben olduğum için babam, üzerimde her zaman fazladan bir baskı oluşturdu. İstediğini yapıp hukuk fakültesine gitmeyerek onu hayal kırıklığına uğrattım. Bu yüzden kendi seçtiğim bir sektörde iz bırakabileceğimi göstermek için çok çabaladım, *onun* benim için seçtiği bir sektörde değil."

"Baban avukat mı?"

"Evet. Sana bunu hiç söylemedim mi?"

"Hayır."

"Evet, avukat. Kendi izinden gitmemi istedi ama bu bana hiç doğru gelmedi. Nihayetinde pazarlamaya girmeye karar verdi-

ğimde, kendime söz verdim. Ona kendimi kanıtlayacağım, kendi yolumu çizdiğimi göstereceğim."

"Kız kardeşlerinden çok bahsediyorsun ama ebeveynlerinden pek bahsetmiyorsun."

"Bu biraz hassas bir konu. Ama aynı zamanda beni motive eden de bu."

"Anlıyorum."

Bana dönüp gülümsedi. "Senin öyle bir hâlin var ki, normalde konuşmadığım şeyleri seninle paylaşmak istiyorum. Seninle konuşmayı –yüz yüze konuşmayı– çok özleyeceğim. Söz veriyorum, konuşmaya devam edeceğiz."

"Bu sözünü unutmayacağım."

Başını salladı. "Bu akşam Will'le dışarı çıkıyorsun, değil mi?"

İç çektim. Declan'ın gideceğini öğrenmek, bu akşam onunla karışık hislerim hakkında konuşma planımı altüst etmişti. "Evet. Onun evinde buluşacağız."

"Ve onun küçük teklifine cevap vereceksin, öyle mi?"

Tereddüt ettim. "Bilmiyorum."

"Bir itirafta bulunacağım..." dedi.

"Peki..."

Tekrar bana dönmek için doğruldu. "O öpücük... Ondan bir an bile pişmanlık duymuyorum. Ama çok adiceydi. Bana iyi hissettiğin bir karar verdiğini söylemiştin ve ben, kıskandığım için biraz mağara adamına bağladım."

Gülümsedim ve devam etmesine izin verdim.

"Seninle böyle oynamaya hakkım yoktu. Bunun için üzgünüm."

"O öpücükten pişmanlık duymuyorum," dedim hemen. "Belki boynumu bu kadar sert emmene izin verdiğim için biraz pişmanım çünkü şimdi bu gömleğin yakasını tamamen kapalı tutmam gerekiyor. Bir rahibe gibi görünüyorum." Üstteki iki düğmeyi açtım ve morluğu ona göstermek için kumaşı geri çektim. "Rahibe yorumuna alınmadın, değil mi?"

"Hayır, alınmadım." Declan parmağını cildimin üzerinde gezdirdi. "Lanet olsun."

Parmağının dokunuşu beni ürpertti.

"Ama itiraf edeyim, bunu görmek hoşuma gitti. Üzgünüm ama pek de üzgün değilim. Doktor Dick'in bunu görmesini istemem yanlış mı?" dedi. "Sanki kendimi kandırıp onunla aramızdaki rekabetin *gerçek* olduğuna inanmış gibiyim."

Keşke benim için ne kadar gerçek olduğunun farkına varabilseydi. Bu gece istediğim tek şey Declan ile takılmaktı, çünkü birlikte geçireceğimiz zaman çok sınırlıydı.

Neredeyse randevumu iptal etmeyi önerecektim ki Declan, "Bu gece git ve eğlen. Gidecek olmam moralini bozmasın. Menüdeki en pahalı şeyi ısmarla. Biraz çakırkeyif ol ama çok değil. Ve içgüdülerinle hareket et, Molly. Eğer hazır hissetmiyorsan, bu gece ona hiçbir şey söyleme. Hiç kimseye herhangi bir zaman bir cevap borçlu değilsin," dedi.

"Babam da bana aynı tavsiyeyi verdi." Gülümsedim.

"Eh, aklın yolu bir."

Will ile yemeğe çıkmadım. Hastanede acil bir durum için çağrıldı ve son anda randevumuzu iptal etmek zorunda kaldı. Bu beni rahatlatmıştı ki bu da hislerimi yeniden sorgulamama neden olmuştu. Eve dönüp Declan'ın dışarıda olduğunu görünce sessizliği kullanarak biraz daha düşünme fırsatı buldum. Will ile ilerleme konusunda ne hissettiğimi gerçekten anlayabilmek için Declan'ın gitmiş olması gerektiğine karar verdim. Şu anda bir karar vermek adil değildi çünkü aklımda sadece onun gidecek olması vardı.

Neyse ki Will ile yemeği bu öğlen için yeniden planlamıştık. Buluşma yerimiz, daireme yakın bir mekândı, bu da ilk başta onun evinde planladığımız yemekten çok daha rahat hissettiriyordu. Şimdiye kadar, sadece birkaç kez gece çıktığımızda öpüşmüştük ama ilişkimizin fiziksel olarak ilerlemesi kaçınılmazdı ve kafamı toparlamadan önce üzerimde böyle bir baskı istemiyordum.

Bugün cumaydı. Declan işteydi ama bu akşam takılmayı planlamıştık, çünkü birkaç gün boyunca izinli olacağım son akşamdı. O, pazartesi günü gidecekti.

Mutfağa çıktığımda, tezgâhın üzerinde tek bir pembe *M&M's* ve bir not fark ettim.

Mollz,
Gitmeden önce sana pembe M&M's'lerini geri vermem gerektiğini fark ettim. Ama onları evin çeşitli yerlerine saklamaya karar verdim, böylece ben yokken onları bulduğunda beni hatırlayıp gülümsersin. Hâlâ buradaymışım gibi hissedersin. (Yani, olduğu kadar.) İşte bu ilki. Umarım güzel bir gün geçirirsin. Akşama görüşürüz.

22

Declan

"Bakın ne diyeceğim? Şunları da alayım." Rengârenk bir çiçek buketini işaret ettim. Molly için yapmayı planladığım tatlıya çilek almak için bir taze meyve standında durmuştum.

Orada çalışan yaşlı kadın gülümsedi. "İyi seçim. Bunlar yeni geldi. Renkleri ne kadar güzel, değil mi?"

"Gerçekten öyle. Normalde çiçeklerden pek anlamam aslında."

Kadın dilini şaklattı. "Ah, demek ki bir kabahat işlediniz? Ne yaptınız bakalım?"

Güldüm. "Hayır, başım dertte değil."

"Sebepsiz mi götürüyorsunuz?"

"Sanırım öyle. Arkadaşıma... yemek yapacağım, masaya koymak için güzel olacağını düşündüm."

Kadın çilekleri poşetledi ve parasını ödedim. Çiçekleri uzatırken göz kırptı. "Bu gece *arkadaşınla* bol şans."

Meyve standı, eve giderken uğradığım beş durağın sonuncusuydu. Bu gece Molly için yapacağım son akşam yemeği olacağı için işten erken çıkıp ona sürpriz yapmayı planlamıştım. Sevdiği tüm yemeklerin küçük porsiyonlarından oluşan bir menü hazırlayacaktım. Bunun onu gülümseteceğini böylece benim de modumu yükselteceğini biliyordum. İlk defa Şikago'dan ayrılma

düşüncesini aklımdan çıkarabilmiştim. O kadar neşeliydim ki eve yürürken farkında olmadan ıslık çalıyordum.

Apartmana bir blok kala, yaya geçidinde beklerken o eski "Don't Worry, Be Happy" şarkısını mırıldanıyordum. O sırada, Molly ile birkaç kez sipariş verdiğimiz İtalyan restoranına gözüm takıldı. Ve ıslığım aniden kesildi.

Molly.

Restoranın içinde, camın hemen önündeki bir masada oturuyordu. Ve yalnız değildi. Karşısında *Will* vardı. Beklediğim ışık yeşile döndü, etrafımdaki insanlar karşıdan karşıya geçmeye başladı. Ama ben hareket edemedim. Sadece orada durup bakakaldım. Molly gülümsüyordu; o kocaman, içten gülümsemesi yüzünü aydınlatmıştı. Karşısındaki pislik, bir şeyler söyledi ve Molly başını geriye atarak kahkaha attı.

Hiç yol kenarında bir araba kazası gördünüz mü? Bakmamanız gerektiğini bilirsiniz ama gözlerinizi alamazsınız, gördüğünüz şey göğsünüzde bir sızıya neden olsa bile. Ama bu *hiç* öyle hissettirmedi. Bu, sanki arabayı kendim bir ağaca yüz otuz kilometre hızla çarpmışım gibi hissettirdi. Göğsüm sıkıştı, boğazım düğümlendi ve nefes almakta zorlanmaya başladım.

Kahretsin.

Kahretsin.

Kahretsin!

Benim Molly'm. Will ile. Ve... mutlu görünüyordu.

Onun mutluluğunu ne kadar istesem de bunu başka bir adamın gerçekleştirdiğini görmek fiziksel olarak acı veriyordu. İki dakika önce eve çiçekler getirip ıslık çalarken şimdi tüm dünya üzerime yıkılmış gibiydi. Aptal değildim, Molly'ye karşı güçlü hislerim olduğunu biliyordum. Ama şimdi anladım ki, bundan çok daha fazlasını hissediyordum.

Ona âşık olmuştum.

Bir başka pantolonu bavuluma yerleştirirken bir mesaj geldi.

Molly: Saat 7:30 gibi evde olurum. Öğleden sonra babama uğradım, zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Dönüşte bir şey almamı ister misin?

Eve döndüğümde dört saat boyunca ne yapacağımı düşünerek, kendimi yiyip bitirerek oturdum. Aldığım karar biraz aceleci görünüyordu ama içten içe ikimiz için de doğru olanın bu olduğunu biliyordum.

Uçuşumu erkene aldığımı Molly'ye söylemek yerine onun eve dönmesini beklemeye karar verdim. Onu babasıyla zaman geçirmekten alıkoymak istemedim.

Declan: Hayır, her şey yolunda. Tadını çıkar.

Bir saat sonra, son bavulumu kapatırken kapının açıldığını duydum. Valizlerimi görmesine fırsat vermeden salona çıkıp onunla konuşmayı planlamıştım ama o, ben hazırlıklarımı bitirmeden odama geldi.

"Hey, ne dersin bu akşam..." Molly'nin sesi kesildi ve kaşları çatıldı, yatağımın üzerindeki bavulları görünce durakladı. "Şimdiden toplandın mı?"

"Evet."

Açık, boş bir çekmeceye yürüyüp kapattı, ardından altındaki çekmeceyi açtı.

Boş.

Sessizce kapattı ve bir altındakini açtı.

Yine boş.

"Neler oluyor, Declan? Hiç kıyafet bırakmamışsın."

Soruyu sormuştu ama yüzünden cevabı zaten bildiğini anlayabiliyordum.

Yatağa oturup yanımdaki yeri işaret ettim. "Gel, otur."

Burada yaşadığım aylarda, Molly'ye yalan söylemem gereken en az bir düzine an olmuştu; mesela Julia ile yakınlaştığımı itiraf ettiğimde ya da ona karşı hislerim olduğunu söylediğimde. Ama genelde dürüst olmuştum. Şimdiyse söylediğim bu saçma sapan

kelimeler ağzımdan çıkarken fazlasıyla acı bir tat bırakıyordu.

"Planlarda bir değişiklik oldu. Wisconsin'deki müşterimizle çalışan adamın bir acil durumu olmuş. Bu yüzden patronum oraya daha erken gitmem gerektiğini söyledi."

Molly'nin yüzünde panik belirdi. "Ne zaman?"

Yutkundum. "Bu gece. O'Hare'den kalkan son uçağa rezervasyon yaptırdım. Saat on birden birkaç dakika önce kalkıyor."

"Ama... ama... Bu demek oluyor ki, havaalanına sekiz buçuk gibi gitmen lazım?"

"Aslında sekiz on beş. Beni almaya bir araba geliyor."

"Tanrım, Declan. Hayır! Bu çok erken. Birlikte hiç zaman geçiremedik."

Başımı eğdim ve hafifçe salladım. "Biliyorum. Üzgünüm."

Molly saatine baktı. "Neden beni daha önce aramadın ya da mesaj atmadın? Bu akşam babamı görmeye gitmek yerine eve gelirdim."

"Babanla geçirdiğin zaman önemli. Acele etmeni istemedim."

"*Seninle* geçirdiğim zaman da önemli." Uzanıp elimi tuttu. Bu, o kadar doğru hissettirdi ki yaptığım şeyi daha da zorlaştırdı.

Boğazımı temizledim. "Hadi ama. Neden mutfağa geçmiyoruz? Sana akşam yemeği yaptım, su da kaynıyor. Gitmeden önce seni bir kez daha doyurmama izin ver."

Molly ve ben yatak odamdan mutfağa geçerken sessizdik. Planımı değiştirip taze *gnocchi* yapmıştım, bu yüzden sadece üç dört dakika kaynamaları yeterliydi. Su zaten hafif kaynıyordu, bu yüzden tamamen kaynamaya bırakmadan önce kremalı sosu ısıtmaya başladım.

"Beş dakikadan fazla sürmez. Sevdiğin şaraptan aldım. Bir kadeh ister misin?"

Molly masaya oturdu. Yüzü karamsardı ama başıyla onaylayıp zorla gülümsemeye çalıştı, pek başarılı olamasa da.

"Buyur." Sevdiği beyaz şarapla dolu kadehi önüne koydum.

Odadaki hava kasvetliydi, ben de yemeği hazırlarken bu ağırlığı hissediyordum. İki tabak hazırlayıp masaya koydum.

"Hadi ye," diye şaka yapmaya çalıştım. "Artık kendi yemeğini yapacağın için bir süre iyi bir yemek bulamayabilirsin."

Molly çatalını tabağında gezdiriyordu. Sonunda başını kaldırıp bana baktı. "Eve gelmeseydim ne yapacaktın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana yedi buçuk gibi evde olacağımı söylemiştim. Ama ya trenim yolda takılsaydı ya da bir şey olsaydı? Veda etmeden mi gidecektin?"

Kendime şarap koymamıştım ama bunu duyunca fikrimi değiştirdim ve bir kadeh doldurdum. "Bilmiyorum. Ama sen eve geldin. Yani bunun bir önemi yok, değil mi?"

Molly, sesini yükselterek beni şaşırttı. "Evet. Lanet olsun, çok önemli, Declan!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam...tamam. Sanırım öyle olsa vedalaşmak için arardım?"

Başını iki yana salladı. "Gerçekten mi? Son birkaç aydan sonra, sadece kapıdan çıkıp gider miydin, bana yüz yüze veda bile etmeden?"

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve başımı salladım. "Bilmiyorum, Molly. Bu şekilde olmadı, bu yüzden ne yapardım gerçekten kestiremiyorum."

Molly sandalyesini geri itti, o ayağa kalkarken sandalyenin ayakları fayansa sürtüp keskin bir ses çıkardı. "Hayır, kestirebilirsin. Çünkü bana biraz önce veda etmeden çıkıp gideceğini söyledin!" Dönüp odasına doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Yalnız kalmaya. Madem bana yüz yüze veda etmenin bir önemi yok, kalan vakti birlikte geçirmemize de gerek yok."

"Molly, bekle!"

Yanıtı bir kapı çarpması oldu. O kadar sert bir çarpış ki oturma odasının duvarları titredi. Gözlerimi kapadım. *Lanet olsun.*

Mutfakta birkaç dakika oturdum. Ama mikrodalganın üzerindeki saate bakınca bir panik dalgası beni sardı. *On dokuz dakika.* Molly ile sadece on dokuz lanet olası dakikam kalmıştı ve ne

kadar kızgın olursa olsun, bu vakti yalnız geçirmeye hiç niyetim yoktu. Yatak odasına doğru yürüyüp nazikçe kapıyı çaldım ve bekledim.

Hiçbir cevap yoktu.

Bu yüzden bir kez daha kapıyı çaldım ve aralayıp içeri seslendim. "Moll..."

"Git başımdan."

Sesindeki acı çok belirgindi.

"İçeri giriyorum."

Beni durdurması için ona on saniye verdim ama bir şey söylemeyince kapıyı sonuna kadar açtım.

Kahretsin. Ağlıyordu.

Gözlerimi kapayarak yutkundum. Sonra yatağa doğru yürüyüp yanına oturdum.

"Molly, çok üzgünüm. Seni üzmek istememiştim. Sadece... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sana nasıl veda edeceğimi bilmiyorum. Bu son birkaç ayda hayatımın çok önemli bir parçası oldun."

Ses çıkarmadan önce birkaç saniye boyunca omuzları titredi.

"Gel buraya..." Onu kendime çevirdim ve kollarıma aldım. Saçını okşayarak yumuşak bir sesle konuştum. "Ağlama, tatlım. Lütfen ağlama."

"Seni o kadar çok özleyeceğim ki."

"Biliyorum. Ve ben de seni çok özleyeceğim." Ellerimle yüzünü kavradım ve yanaklarındaki yaşları sildim. "Belki gidiyorum ama arkamda bir parçamı bırakıyorum, Molly." Gözlerinin içine baktım. "Ve senden bir parçayı da yanımda götürüyorum. Bunu hep taşıyacağız. Fiziksel olarak aynı yerde olmayacağız ama bu sana ne kadar değer verdiğimi değiştirmez."

Molly burnunu çekti. "Her gün konuşacak mıyız?"

Gülümsedim. "Doktor Pislik muhtemelen bundan nefret eder. Yani evet, kesinlikle konuşacağız."

Gözyaşlarının arasından güldü. Tek istediğim onun güzel, kızarmış ve şişmiş yüzünü öpmekti ama bunun işleri daha da

zorlaştıracağını biliyordum. "Cidden, Moll." Ellerini tuttum ve parmaklarını benimkilerle birleştirdim. "Son birkaç ay için teşekkür ederim. Nasıl yaptığını bilmiyorum ama beni değiştirdiğini hissediyorum."

Molly başını aşağı yukarı salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Başka bir şey söylemeden önce cep telefonum cebimde titredi. Görmezden gelmek istedim, ama bunun şoför olabileceğini düşündüm, bu yüzden istemeyerek de olsa bir elini bırakıp telefonu çıkardım.

Mesajı okuyunca kaşlarımı çattım. "Arabam burada. Birkaç dakika erken gelmiş. Park edecek yer bulamamış, bu yüzden ben inene kadar bloğun etrafında dolaşacakmış."

Molly'nin gözleri yeniden dolmaya başladı. Saçlarından bir tutamı kulağının arkasına ittim. "Artık ağlamak yok güzelim. Hatta veda bile etmiyoruz. Birkaç ay içinde geri geleceğim, hatırlıyor musun? Bu daha çok bir 'görüşmek üzere'."

Geri dönebileceğim doğruydu ama hiçbir şey aynı olmayacaktı. O zamana kadar Will ile daha fazla yakınlaşmış olacaktı ve... evet, bu bizim şu anda aramızda her ne varsa onun sonu olabilirdi.

Alnına bir öpücük kondurdum. "Yakında görüşürüz, Mollz."

Beni kapıya kadar uğurlarken tekrar ağlamadığı için onunla gurur duydum. Son bir kez ona sarıldım ve çantalarımı sürükleyerek dışarı çıktım. "Kendine iyi bak, tatlım."

Her adımımı atmak için içimdeki tüm gücü toplamak zorunda kaldım. Kalbim burada kalmayı öyle çok istiyordu ki. Ama bir şekilde kendimi, bekleyen arabaya atmayı başardım. İçerideyken, Molly'nin beni camdan izlediğini hissetsem de doğrudan ileriye baktım. Geri dönüp bakmamı beklediğini biliyordum. Ama bunu ona yapamazdım. Eğer yüzümdeki gözyaşlarını görürse, bu onun için daha da zor olurdu. Bu yüzden başımı öne eğdim.

Elveda, Molly.

23

Molly

Bir hafta sonra babam tarama için hastaneye gelmişti. O gün izinli olduğum için onunla birlikte gittim. Beraber olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordum, hem Kayla'nın işlerini halledebilmesi için ona biraz zaman vermiş de oluyordum. Teşhis konulduğundan beri neredeyse her an onun yanında olmuştu.

Birkaç dakika önce babamı içeri almışlardı, bu yüzden boş bekleme salonunda tek başıma oturuyordum. Bir dergiyi karıştırırken elinde iki kahveyle Will içeri girdi.

"Hey," dedim. "Bugün burada olduğunu bilmiyordum."

"Değilim. Sana eşlik etmeye geldim." Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve yanımdaki boş koltuğa oturdu.

"Gerçekten mi? Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin."

Elindeki köpük bardaklardan birini uzattı, sonra geri çekip diğerini verdi. "Aslında, bu senin. Sade kahve. Benimkinde krema ve şeker var."

Bu düşünceli davranışı beni suçlu hissettirdi. Geçen hafta boyunca, Declan gittiğinden beri Will'den uzaklaşmıştım.

Başka bir erkekle vakit geçirmeye hazır hissetmiyordum. Aslında, çoğu gün yataktan kalkmak bile büyük bir çaba gerektiriyordu, mutluymuş gibi davranmak ise gücümün çok ötesindeydi.

Will, kahvesinin üstündeki plastik tıpayı geriye doğru çekti. "Baban nasıl?"

İç geçirdim. "Çok kilo verdi ve cildi soldu. Ama neşesini korumak için elinden geleni yapıyor."

Will başını salladı ve elimi tuttu. Hareketi çok tatlıydı ama aynı zamanda Declan'ın gitmeden önceki son akşam elimi nasıl sıkıca tuttuğunu hatırlattı. Bu da beni daha da suçlu hissettirdi. Yanımda, bana destek olmak için böylesine çabalayan bir adam oturuyorken ben başka bir adamı düşünüyordum.

"Bunu söylememden rahatsız olmazsın umarım ama senin de biraz kilo verdiğini fark ettim," dedi. "Yeni babalara, birden fazla kez, bakıcılara iyi bakılması gerektiğini söylediğini duymuştum. Senin için bunu yapmak istiyorum, Molly. Tüm bu yükü tek başına taşımak zorunda değilsin."

Tanrım, ben ne berbat bir insanım. Sevgilim olması gereken adam, üzgün olduğum için bana destek olmaya çalışıyordu. Ve üzgün olmamın sebebi başka bir adamdı.

Will'in elini sıktım. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok değerli."

Sonraki yarım saatte konuşmamız daha hafif konulara yöneldi. İşten bahsettik, bu ay kim kiminle gizlice birlikte oluyordu diye konuştuk ve Will, yıllar boyunca kadınların özel bölgelerine tıraş ettirdiği tuhaf şekilleri anlatarak beni eğlendirdi.

"Biri gerçekten oraya Chanel logosunu mu tıraş ettirmiş?"

"Böyle bir şeyi nasıl uydurabilirim ki?"

Güldüm ve bir haftadır ilk kez güldüğümü fark ettim. Ama sonra telefonum çaldı ve gülümsemem soldu. Ekranda Declan'ın adı yanıp sönüyordu. Ve bunu fark eden sadece ben değildim.

Will bana bakıp kahvesinden bir yudum aldı. "Açmayacak mısın?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Sonra geri ararım. Babamın randevusu olduğunu biliyordu, muhtemelen nasıl geçtiğini sormak için arıyor."

Will başıyla onayladı ama bir şey demedi.

Ondan uzak durduğum için, Declan'ın taşındığını bilmiyordu. Ona söylemek için iyi bir zaman olabileceğini düşündüm.

"Wisconsin'e taşındı," dedim.

Will'in kaşları kalktı. "Declan taşındı mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "İşinde bir değişiklik oldu."

"Bu kalıcı bir taşınma mı?"

"Hayır. Ama Declan aslında Kaliforniya'da yaşıyor. Wisconsin işi bitince birkaç hafta geri gelebilir ama sonrasında kesin olarak Newport Beach'e dönecek."

"Burada yaşamadığını bilmiyordum."

Tabii ki, Declan'ı Will'i kıskandırmak için kullandığımdan, bu ayrıntıyı paylaşmamıştım.

"Evet. Burada kalıcı değildi."

Will sessizce kahvesini yudumladı. Tekrar konuştuğunda, koltuğunda hafifçe dönüp bana baktı. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Declan'ın gitmiş olması hakkında mı?"

Başıyla onayladı.

Will ile ilişkimiz bir yalanla başlamıştı; Declan ve benim berabermiş gibi davranmamızla. Eğer işler gerçekten yolunda gidecekse, dürüst olmam gerekiyordu. Öyle de yaptım, bu onun duymak istediği şey olmasa bile.

"Gittiği için üzgünüm. Aramızda bir bağ oluşmuştu. Ama o iyi bir arkadaş ve iletişimde kalmak istiyoruz." Duraksadım. "Bu seni rahatsız eder mi?"

Will gözlerimin içine baktı. "Artık sadece arkadaş mısınız?"

Kalbim daha fazlasını istese de şu anda olduğumuz şey buydu. Bu yüzden başımla onayladım.

Will başını iki yana salladı. "O zaman hayır, beni rahatsız etmez. Seninle olan ilişkisini biraz kıskanmadığımı söylesem yalan olurdu. Ama sadece arkadaş olduğunuzu söylüyorsan, bu benim için yeterli. Şu an her arkadaşının desteğine ihtiyacın var, biri benim hoşlanmayacağım kadar yakışıklı olsa bile."

Gülümsedim. "Anlayışın için teşekkür ederim, Will."

Elimi sıktı. "Sadece unutma, ben de sana destek olabilirim. Tek yapman gereken buna izin vermek."

Advil kutusunu açtım ve içinden pembe bir *M&M's* çıktı. Evde dolanırken kaç kez bu şekerlere rastladığımı anlatamam. Her seferinde Declan'ı düşünüp gülümsüyordum, bu konuda haklıydı.

Gidişinden bu yana bir ay geçmişti ama onu hâlâ çok özlüyordum. Gittiği zamandan beri değişen tek şey, şimdi kendimi toparlanmaya zorlamamdı. Will ile vakit geçiriyor ve onun bana her konuda destek olmasına izin veriyordum. Declan buradayken bunu yapamamıştım.

Pembe *M&M's*'i ağzıma attım, ardından iki gerçek hapı almak için biraz su doldurdum. Sonra telefonu elime alarak Declan'a mesaj attım.

Molly: Advil şişesine bıraktığını buldum. Yüzümü güldürdü :-)

O da bana, büyük bir peynir parçasını ısırmaya hazırlanırken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi.

Declan: 'Peynir' de.
Molly: Wisconsin'deyken tabii ki...
Declan: Kendini iyi hissediyor musun?
Molly: Evet. Neden sordun?

Declan: Advil?

Ah. Tabii ya.

Molly: Sadece bir baş ağrısı. Stresli bir gün geçirdim.

Birkaç saniye sonra telefonum çaldı.

Açtım. "Hey."

"Her şey yolunda mı?" Declan endişeli görünüyordu.

"Evet. Kötü bir şey yok. Sadece babamı ziyarete gittim. Kendini pek iyi hissetmiyordu ama en azından hastaneye yatırılmak zorunda kalmadı. Şimdi işe gitmem gerekiyor ama yapmak istediğim en son şey bu. Çok yorgunum ama duş alıp kendimi zorlayarak gideceğim."

"Hiç işe gitmemezlik yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. İş arkadaşlarımı son dakikada zor durumda bırakmaktan dolayı çok suçlu hissediyorum."

"Bahse girerim onlar sana bunu sık sık yapıyordur."

Bunu düşünmek için bir an duraksadım. "Haklısın. Gereğinden çok daha sık oluyor."

"Bence artık zamanı geldi. Bu gece arayıp işe gitmeyeceğini söyle ve dinlen."

Altdudağımı ısırdım. "Bilmiyorum. Bunu gerçekten yapabilir miyim?"

"Evet, yapabilirsin. Ve bu yüzden bugün *Ulusal Umursamama Günü* ilan ediyorum. Bence yılda bir kez kutlanmalı. Bugün senin için o gün. Gelecek yıl hatırlamak için takvime işaretle."

Güldüm. "Ve bu *tatil* neyle ilgili?"

"Ne istersen. Güzel olan tarafı da bu. O yüzden geceyi kendine ayır. Kendine bir mola ver. Cidden, en son ne zaman işe gitmemezlik yaptın?"

"Hiç."

"Şaka yapıyorsun. Hiç mi? Bir kere bile mi?"

"Gerçekten hiç. Hayatımda hiçbir zaman, ne hastalık ne de başka bir sebepten dolayı işe gitmemezlik yapmadım."

"Molly. Lanet olsun. Tam zamanı. Kendine bunu borçlusun. Yap bunu. Hastaneyi ara. Hemen şimdi ve sonra beni geri ara."

"Ciddi misin?"

"Evet. Çok ciddiyim. Biliyorum, senin için zor olacak ama bu, kendini ön plana koymak için iyi bir alıştırma. Bazen bu gerekli olur. O terapist sana daha rahat olmanı söylememiş miydi? Bu, tam da bunun için mükemmel bir alıştırma. Şimdi git telefon et, sonra güzel bir duş alıp rahatla. Sonra da beni ara. Gerçekten yaptığını bilmem gerek."

Derin bir nefes aldım ve verdim. Gerçekten bunu düşünüyordum. Eğer Declan beni zorlamasaydı, bunu hiç düşünmezdim.

"Tamam." Derin bir nefes verdim. "Tamam. Şimdi arayacağım."

"Aferin. Birazdan konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra, bir süre telefonuma bakarak kendimle mücadele ettim. Ama sonra düşündüm ki, ne kadar çok kararsız kalırsam iş arkadaşlarıma o kadar az zaman tanımış olacağım ve bu da kötü olur. Kendimi zorlayarak aramayı yaptım.

Elim titreyerek numarayı çevirdim. Telefonu açan iş arkadaşım Nancy'ye, kendimi iyi hissetmediğimi ve bu geceki vardiyama gelemeyeceğimi söyledim. Yalan söylemek göğsümü acıttı. Nancy, sesinde bir sempatiyle, eğer ben arayıp gelemeyeceğimi söylüyorsam *gerçekten* hasta olduğum anlamına geldiğini söyledi, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bu yoruma cevap veremedim çünkü zaten söylediğimden daha fazla yalan söyleyemezdim. Sadece teşekkür edip telefonu kapattım. Ama sonrasında... küçük bir rahatlama hissettim.

Declan'ın önerdiği gibi, uzun ve sıcak bir duş aldım. Artık işe gitmeyeceğim için duş almama gerek yoktu ama haklıydı. Beni gerçekten rahatlattı ve duş bittiğinde eskisi kadar suçlu hissetmiyordum.

Kendimi kuruladıktan sonra, Declan'ı geri aradım.

Telefonu açtığında, "Yeterince umursamaz mıyız?" diye sordu.

"Evet. Ya da en azından öyle olmaya çalışıyoruz. Bitti. Benim için çok rahatsız ediciydi ama duş aldıktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Vay canına! Karanlık tarafa hoş geldin."

Kıkırdadım ve ıslak saçlarımın bir tutamını çevirdim. "Peki, şimdi ne yapıyoruz?"

"Bütün gece boş. Olasılıklar sınırsız."

Will'in bu gece hastanede çalıştığını biliyordum. Büyük ihtimalle, işe gelmediğimi fark ettiğinde beni arayıp iyi olup olmadığımı soracaktı. Ona da mı yalan söyleyecektim? Belki de dürüst olup gerçekten hasta olmadığımı, sadece kafa iznine ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim. Bu, gerçekti.

Kapıdan tıklama sesi geldi.

"Bekle biraz. Kapıda biri var."

Kapıyı açtığımda bir kurye gördüm. "Molly için bir teslimat?"

Gözlerimi kıstım. "Ben bir şey sipariş etmedim."

"Ben ettim," dedi Declan kulağımda.

Ağzım açık kaldı. "Declan, ne yaptın sen?" Torbayı kuryeden aldım ve cüzdanımı almak için koşmaya başladım ama elini kaldırıp beni durdurdu. "Bahşiş halledildi." Başını salladı. "İyi akşamlar. Afiyet olsun."

Havaya marinara sosunun kokusu yayılıyordu. Bu kokuyu tanıyordum. Bu yemek, sokağın köşesindeki favori İtalyan restoranımdandı.

"Bunu nasıl yaptın? *Nonna's*'ın paket servisi yaptığını bile bilmiyordum."

"Sen duştayken aradım. Ve... şey, restoran sahibinin kızı senden hoşlanıyorsa paket servisi yapıyorlar."

"Ah." Hafif bir kıskançlık dalgası hissettim ve bunu savuşturmak için başımı salladım.

"Ne yiyeceğin konusunda saatlerce kararsız kalacağını biliyordum. O yüzden işi kolaylaştırdım. Benim yaptığım *gnocchi* gibi olmaz ama idare eder. Ayrıca akşam saatinde kahvaltı servisi yapan bir yer bulamadım."

"Senin Fransız tostundan sonra çok şımardım zaten. Kimse bundan daha iyisini yapamaz." Çantayı açıp alüminyum kapları çıkarırken iç çektim. *Gnocchi'nin* yanı sıra *cheesecake* de sipariş etmişti. "Declan, gerçekten, bu çok düşünceli bir hareket. Söyleyecek söz bulamıyorum..."

"Tamam, akşam yemeği halloldu. 'Umursamazlık Günü' tam anlamıyla devrede. Şimdi gecenin geri kalanını planlamamız lazım." Duraksadı. "Pek iyi hissetmiyorsan yalnız kalmak istediğini tahmin ediyorum."

Belki de *çıktığım* adamın gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Declan hiçbir zaman Will'le nasıl gittiğini sormuyordu, ben de bu konuda bilgi vermiyordum. Bu durum onu rahatsız ediyor muydu? Onunla ilgili sormadığım şeyler de vardı; mesela Wisconsin'e gittikten sonra biriyle tanışıp tanışmadığı ya da biriyle birlikte olup olmadığı. Belki de bana karşı mesafeli davranıyordu çünkü *kendi hayatında* neler olduğunu paylaşmak istemiyordu.

"Will bu gece çalışıyor," dedim.

"Ah. Güzel. Peki. Tabii ki ben de orada olup sana eşlik edemem ama hâlâ etkileyici bir akşam yemeği sohbeti sunabilirim."

Gülümsedim. "Bu harika olur."

Declan'ın benim için sipariş ettiği lezzetli yemeği yerken bir saatten fazla telefonda kaldık. O gittiğinden beri haftada birkaç kez kısaca konuşmuş olmamıza rağmen, bir süredir bu kadar uzun vakit geçirmemiştik. Ve bu, onu gerçekten ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı.

Telefonu kapattıktan sonra odama doğru giderken yolumu değiştirip Declan'ın odasına girdim ve boş yatağına uzandım. Şaşırtıcı bir şekilde, gitmesinin üzerinden bir ay geçmiş olmasına rağmen çarşafları hâlâ onun gibi kokuyordu. Yastığını kucakladım ve huzurlu, gerçekten değer verilmiş hissederek uyuyakaldım.

O haftanın ilerleyen günlerinde, Will ilk kez evime geldi. Haftalardır görüşüyor olmamıza rağmen daha önce hiç gelmemiş olması tuhaftı. Declan burada yaşarken onu hiç davet etmemiştim ve bundan büyük bir salgından kaçar gibi kaçınmıştım. O yüzden onun buraya gelişi fazlasıyla gecikmiş bir ziyaret oldu.

Kapıyı açtığımda çok yakışıklı görünüyordu ve elinde kocaman bir buket çiçek vardı. Çiçekleri uzatıp beni kucakladı.

"Merhaba, güzelim. Nasılsın?"

Lilyum ve ortancalardan oluşan buketi kokladım. "İyiyim. Çiçekler için çok teşekkür ederim."

"Ee, sonunda evini görüyorum bu kutlanmaya değer." Etrafa bakındı. "Güzel bir daire."

"Teşekkür ederim." Lavabonun altından bir vazo çıkardım.

Will, çiçekleri düzenlerken tezgâha yaslandı. "Ev arkadaşının kısa süre önce ayrıldığını söylemiştin, değil mi?"

Boğazımdaki düğümü yuttum. Will, gizemli erkek ev arkadaşımın aslında Declan olduğunu bilmiyordu. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama şimdi her şeyi itiraf etme riskine giremezdim.

"Evet... Ayrıldı ve şimdi yeni birini bulmam gerekiyor. Ama kira sözleşmesinin ödemesini yapmıştı, bu yüzden birini bulmak için hâlâ birkaç ayım var."

"Pekâlâ, bu, aynı alanı başkasıyla paylaşmak zorunda olmayacağın güzel bir mola olur," dedi Will, evi incelerken.

"Kesinlikle yalnız yaşamayı daha çok seviyorum ama mali durumlar beni bir ev arkadaşıyla yaşamaya zorluyor."

Will anlayışlı bir ifadeyle baktı. "Anlıyorum. Şehirde yaşamak masraflı ve burası harika bir muhitte, güzel bir daire. Öğrenim kredilerimi ödemeden önce ben de hep ev arkadaşlarıyla yaşamak zorunda kalmıştım." Gülümsedi. "Her halükârda bu gece tamamen bana ait olduğun için mutluyum."

Beni kendine çekmek için elini uzattı. "Gel buraya."

Önce öpeceğini sandım ama bunun yerine beni çevirip ellerini omuzlarıma koydu.

"Ne yapıyorsun?"

"Gergin görünüyorsun. Yardım etmek istiyorum." Masaj yapmaya başladı.

Gözlerimi kapadım ve güçlü ellerinin önce boynumda, ardından sırtımda gezinişini keyifle hissettim. Bu ellerin bana dokunmasının ne kadar büyük bir şans olduğunu düşündüm; her gün dünyaya yeni hayatlar getiriyorlardı ama şu an bu işi bir kenara bırakıp beni mutlu etmek için buradaydılar.

"Berbat olan ne, biliyor musun?" diye sordu, omuzlarımı ovmaya devam ederken.

"Ne?"

"Keşke yemek yapabilseydim. Bu akşam sana yemek hazırlamak, seninle ilgilenmek istiyorum ama yemek yapmayı hiç beceremem." Ellerini sırtımın alt kısmına indirip parmak eklemleriyle hafifçe bastırarak dairesel hareketlerle masaj yapmaya başladı.

Bu gerçekten çok iyi hissettirdi. Gözlerimi tekrar kapattım. "Zaten sahip olduğun onca şey varken, bir de harika bir aşçı olsaydın bu neredeyse seni gerçek olamayacak kadar mükemmel yapardı."

Güldü. "Bilmiyorum, o kadar da değil."

"Bence öyle."

"Bir fikrim var," dedi, beni döndürüp kollarına alarak. "Şu köşedeki harika İtalyan restoranından yemek sipariş edelim. Ben de yemekleri kendim yapmışım gibi servis edeyim."

Yüzüm bir an için ısındı. *Nonna*'s'tan gelecek yemek, Declan ile uzaktan yaptığımız akşam yemeğini hatırlatmıştı. Neden bu kadar suçluluk duyduğumu bilmiyordum ama duyuyordum. Bu tamamen saçmalıktı. Sadece bu güzel anın tadını çıkarmalıydım.

"Bence bu harika bir fikir," diye sonunda yanıt verdim.

Will yemeği almak için evden ayrıldığında banyoya gidip makyajımı tazeledim. Will'in sevdiği caz müziklerinden birkaçını açtım ve zaman geçtikçe dönüşünü dört gözle beklemeye başladım.

Will geri döndüğünde paket yemekleri tabaklara koydu ve

masada otururken bana servis yapmasına izin vermem konusunda ısrarcı oldu.

"Neden bu gece bana bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü stresli olduğunu biliyorum ve seni biraz rahatlatmak istiyorum," dedi, maşayla *linguini*'yi tabağa yerleştirirken. "Çok çalışıyorum ve programlarımız her zaman uyumlu olmuyor, bu yüzden sana ne kadar önemli olmaya başladığını gösterebilmek için her fırsatı değerlendirmem lazım."

Bu sözleri içimde sıcak bir his uyandırdı. "Sen de benim için çok şey ifade etmeye başlıyorsun," dedim.

Will tabaklarımızı masaya getirdi. "Akşam yemeğiyle şarap, değil mi?"

"Harika olur." Ayağa kalktım. "Ben açabilirim."

Elini uzattı. "Hayır, hatırladın mı? Bugün sana hizmet ediyorum. Bırak ben yapayım."

Tezgâha yürüyüp kâğıt torbadan iki şişe şarap çıkardı.

"Beyaz mı yoksa kırmızı mı içmek isteyeceğinden emin olamadım. O yüzden bir *sauvignon blanc* bir de *cabernet* aldım."

"Beyaz harika olur."

"Sen nasıl istersen." Göz kırptı.

İşaret ettim. "Tirbuşon sol taraftaki ikinci çekmecede."

Will açacağı aldı ve en güzel şarap kadehlerimden ikisini çıkardı. Bu kadehleri yalnızca misafirler için ayırırdım, bu yüzden bu gece kullanmak yerinde bir karardı.

"Hımm," dedi kadehlerden birini incelerken.

"Ne oldu?"

"Bu kadehlerden birinde pembe bir *M&M's* var."

Kalbim sıkıştı. Declan, ya merhaba demek ya da Will'e *defol* mesajı vermek için ortaya çıkmıştı. Bu akşam, muhtemelen onu düşünmeden geçirdiğim en uzun süreydi.

Will, *M&M's*'i ağzına atıp çiğnedi. Bu bir şekilde yanlış geliyordu, sanki başka bir adama karşı içimde kalan hislerimi sembolik olarak yok ediyormuş gibi.

Elinde iki şarap kadehiyle yaklaştı. "Buyurun, güzel bayan."

"Teşekkür ederim." Uzun bir yudum aldım.

Caz eşliğinde lezzetli yemeğimizi yedik. Her zamanki gibi akşam yemeği boyunca bol bol iş hakkında konuştuk.

Yemekten sonra Will, kadehlerimizi yeniden doldurdu ve kanepeye geçtik. Çok fazla konuşmak zorunda kalmadan onunla oturup müzik dinlemek gerçekten rahatlatıcıydı.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" diye sordum, onun muhteşem yüzüne bakarak.

Elimi tuttu. "Tabii ki."

"Seninle çıkmadan önce sana fena hâlde hayrandım."

Will gülümsedi ve elimi sıktı. "Bu çok hoşuma gitti."

"Bu hayranlık daha çok dış görünüşün ve hastalarına yaklaşımınla ilgiliydi. Ama senin hakkındaki o ilk izlenimim, gerçekliğin yanında hiçbir şeymiş. İyi bir doktorsun ama bundan da öte, harika bir adamsın Will."

"Ah, öyle mi? Şimdi seni öpmek zorundayım," dedi ve bana doğru eğilip dudaklarıma yapıştı.

Dillerimiz dans ederken şarabın tadını hemen fark ettim. Will çok iyi öpüşüyordu. Kendimi ondan zar zor ayırdığımda, şişmiş dudaklarımı ovuşturdum.

Will şarap kadehini masaya koydu ve beni kendine çekip başımı göğsüne yasladı. Saçlarımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Ne düşünüyorsun, söyle bakalım."

Sesim, yüzüm onun göğsüne yaslı olduğu için biraz boğuk çıktı. "Bilmiyorum... Heyecanlıyım. Gelecek için heyecanlıyım galiba, ama babamla ilgili konular önümüzdeki birkaç ay beni korkutuyor."

Kolumun üstünü okşadı. "Bence senin sabırsızlıkla bekleyeceğin bir şeye ihtiyacın var."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir anlaşma yapalım. Eğer altı ay içinde işler yolunda giderse, izinlerimizi aynı zamana denk getirip muhteşem bir yere gidelim."

Benimle tatile gitmek mi istiyor? "En son ne zaman tatil yaptığımı hatırlamıyorum," dedim.

"Benim de birkaç yıl oldu."

Heyecanlandım. "Nereye gitmek isterdin?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hawaii gibi bir yer düşünüyorum. Ne dersin?"

Hawaii mi? Will ile Hawaii bir rüya gibi geliyordu. Ama ortada küçük olmayan bir sorun vardı. Bunun masraflarını karşılayabileceğimden emin değildim.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Tabii ki ben ödeyeceğim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Buna gerek yok. Bunun için birikim yapabilirim. Ben..."

"Bunu yapmak istiyorum. Bu tartışmaya açık değil. Eğer paramı değer verdiğim biri için harcamayacaksam, kim için harcayacağım? Bu efsane bir tatil olacak ve maddiyatı düşünmeni istemiyorum. Sadece eğlenelim istiyorum."

Ağzım açık kaldı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Kaşını kaldırdı. "Geliyorum de."

"Evet!" Yerimden kalkıp ona sarıldım. "Evet, tabii ki gelirim; yani babamın durumu izin verirse."

"Bu konuda da endişelenmeni istemem. Biletleri alınca planlarımızı değiştirmek zorunda kalırsak diye sigorta yaptırırım."

Muhteşem. Will, bu gece tam anlamıyla bağlılık taraftarı gibi görünüyordu ve bu durum bana âdeta büyük ikramiyeyi kazanmışım hissi verdi.

25

Declan

Kendimle ne yapacağımı bilemiyordum.

Perşembe akşamıydı ve salı sabahına kadar işim yoktu. İşçi Bayramı genelde üç günlük bir tatil olurdu ancak Border's Dairy bu yıl rekor seviyede kâr elde ettikleri için işçilere bir jest olarak cuma gününü de tatil ilan etmişti. Elbette çoğu hafta sonu olduğu gibi çalışmaya devam edebilirdim ama son bir haftadır oldukça keyifsiz hissediyordum ve belki de ortam değişikliği iyi gelir diye düşündüm. Muhasebe departmanından bir kadın, arkadaşlarıyla birlikte gittikleri büyük bir göle beni de davet etmişti. Kadın nazikti ve oldukça hoş görünüyordu ama şu anda üçüncü bir kadınla uğraşmak isteyeceğim en son şeydi.

Julia ile hâlâ iletişim hâlindeydik ve beni uzun hafta sonu için Şikago'ya gelmem konusunda sıkıştırıp duruyordu. Hatta bana, *buna değeceğini* bile söylemişti ki bu, uzun zamandır biriyle birlikte olmadığım düşünülürse beni hemen harekete geçirmeliydi. Ama tam tersi oldu. Julia'dan uzaklaşmak, onunla uzun vadeli bir geleceğimizin olmadığını anlamamı sağlamıştı. Onu sürekli düşünmüyordum, oysa düşünmem gerekirdi. Aklımda *olmaması* gereken ama her gün düşüncelerimi ele geçiren *diğer* kadın gibi.

Molly.

Şikago'dan ayrılıp Molly'den altı hafta uzak kalmak, hisset-

tiklerimin şaka olmadığını anlamama yetmişti. Her zaman hedeflerine odaklı biriydim; altı ay, bir yıl, hatta beş yıl sonra nerede olacağımı bilirdim. Ama Şikago'dan ayrıldığımdan beri, lanet bir hafta sonunda bile nereye gideceğimi çözemiyordum. Altı ay sonra nerede olmak istediğimi hayal edemez hâle gelmiştim, çünkü neresi olursa olsun Molly'nin orada olmayacağını düşünmek acı veriyordu.

Otelde oturup kendime acımak yerine biraz yürüyüş yapmaya karar verdim.

Birkaç blok ötede bir bar vardı. Belki bir bira içmek için uğrarım, diye düşündüm. *The Spotted Cow*, dışarıdan yaşlı adamların takıldığı bir yer gibi görünüyordu ama içeri girdiğimde mekânın kadınlarla dolu olduğunu gördüm. Hatta köşedeki boş tabureye yürürken buradaki tek erkek olduğumu fark ettim.

Barmen kadın, altmışlarının başlarında olmalıydı. Alev kırmızısı saçlara ve şimdiye kadar gördüğüm en parlak yeşil gözlere sahipti. Önüme bir peçete bıraktı.

"Buralı değilsin, değil mi?"

Henüz tek kelime bile etmemiştim, bu yüzden bu değerlendirme aksanımdan kaynaklanmıyordu. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, değilim. Ama bunu nasıl anladın?"

Kıkırdayarak elini uzattı. "Şanslı bir tahmin diyelim. Benim adım Belinda. Sana ne verebilirim, kovboy?"

Elini sıktım. "Bir bira alayım; varsa Stella. Bu arada benim adım Declan."

"Tamam, Declan. Bana bir dakika ver."

Belinda, biramı getirip önüme koyduktan sonra dirseklerini bara dayadı ve hafifçe eğilerek konuştu. "Bu gece sana eşlik edecek birini mi arıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Beni *tavlamaya mı* çalışıyordu? Yoksa burası böyle bir yer miydi? Bu kadar çok kadının burada toplanmasının sebebi bu muydu? "Imm... hayır, pek değil. Bu civarda çalışıyorum. Otel odamdan çıkmam gerekiyordu. Sadece bir bira içerim diye düşündüm."

Belinda başıyla onayladı. "Peki. Sadece, birini bulmayı umuyorsan hayal kırıklığına uğramanı istemem." Çenesini kapıya doğru kaldırdı. "Yanlış anlama, buraya her zaman bekleriz. Ama karşıdaki bar, aradığın şeye daha uygun olabilir."

Etrafıma bakındım, kafam karışmıştı. Yakında duran iki kadın vardı, biri diğerinin kolunu sıvazlıyordu. Odayı biraz daha taradım ve kadınların birbirine oldukça yakın durduğunu fark ettim. Gözlerimi kısıp köşeye baktığımda, iki kadının öpüştüğünü gördüm. *Kahretsin.*

Belinda, her şeyi kavrayışımı izliyordu. Soğuk biramdan bir yudum alırken başımı sallayarak güldüm. "Ben de çöpçatanlık yapmaya çalışıyorsun sanmıştım."

"Nasıl yani?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle.

"Bana, eşlik edecek birini arayıp aramadığımı sordun ya."

Belinda kahkaha atarak başını arkaya attı. "Tatlım, dünyadaki tüm paraya sahip olsan bile bu kadınlardan birini eve götüremezsin."

Gülümsedim. "Bu benim için sorun değil. Zaten yeterince kadın problemim var."

Başını sallayıp dudak büktü. "Hangimizde yok ki, tatlım? Hangimizde yok?"

Birkaç tabure ötede oturan bir kadın elini kaldırınca Belinda izin isteyerek yanımdan ayrıldı. On beş dakika sonra geri döndüğünde, boşalan biramı taze bir Stella ile değiştirdi.

Tezgâha yaslanarak, "Peki," dedi. "Anlat bakalım."

"Neyi?"

"Kadın problemlerini."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim ama gerek yok."

"Dinle, tatlım. Hayatımı kadınlarla uğraşarak geçirdim, sevdiğim altı kadına evimi açtım ve otuz yıldır bu barı işletiyorum. Ayrıca senden yirmi yıl daha tecrübeliyim." Göz kırptı. "O yüzden şunu söyleyebilirim ki karşılaşmadığım bir sorun yok. Eğer burada şansını denemeye çalışıyor olsaydın, bunun olmayacağını anlayınca giderdin. Birkaç içki içip kafanı toparlamak istiyor-

sun, öyle değil mi? Ama alkol bunu sağlamaz." Göğsüne vurdu. "Onu sağlayabilecek olan bir barmendir."

"Gerçekten çok naziksin. Ama iyiyim... Cidden. Benim sorunumun bir çözümü yok, bu yüzden vaktini boşa harcamak istemem."

"Her sorunun bir çözümü vardır. Bazen sadece kafamızı kumdan çıkarmamız gerekir ki cevabı görebilelim."

Kahkaha attım. "Hiç lafı dolandırmıyorsun, değil mi, Belinda?"

"Kesinlikle hayır. Hadi bakalım, ne var kafanda?"

Belinda'yla konuşmakta bir zarar olmadığını düşündüm. Molly'yi ya da Julia'yı tanımıyordu. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve nereden başlayacağımı düşündüm.

"Birkaç ay önce, birlikte çalıştığım bir kadına karşı ilgim vardı. Adı Julia. İş için Şikago'da altı aylığına bulunuyorduk. Ben de Molly ile aynı evi paylaşıyordum, onun da işyerinden Will adında birine ilgisi vardı. Dahice bir fikirle geldim: Ben ve Molly, Julia ve Will'i kıskandırmak için sevgili gibi davranacaktık."

"Ah be, bu iş tam bir karmaşa gibi görünüyor," dedi Belinda.

Gülümsedim. "Uzun lafın kısası, istediğim kızı elde ettim. Molly de istediği adamı. Ama sonra şunu fark ettim. Elde ettiğim kızı istemiyordum. Molly'yi istiyordum."

"Demek sen onlardansın, ha? Sadece sahip olamayacağı şeyleri isteyenlerden."

Kaşlarımı çattım. "Açıkçası, keşke yanıldığını söyleyebilsem. Ama sanırım başlangıçta Julia'ya beni çeken şey biraz da buydu. O güzeldi ve ulaşılamazdı; belki de bu, benim için bir meydan okumaydı. Bu beni tam bir pislik mi yapıyor?"

Başıyla onayladı. "Aynen öyle."

Güldüm. "Teşekkürler. Her neyse, Molly ile durum böyle değil. Molly..." Onun benim için ne ifade ettiğini basitçe tarif etmenin bir yolu yoktu. Ama sonunda Belinda'ya bakıp dürüstçe söyledim, "... her şey. Molly benim her şeyim."

Belinda sıcak bir şekilde gülümsedi. "Evet, bir zamanlar benim de öyle hissettiğim birisi vardı."

Biramdan bir yudum aldım. "Ona ne oldu?"

"On iki yıl önce bir trafik kazasında öldü." Gözlerini bir an uzaklara dikti. "Hâlâ her gün onu düşünüyorum."

"Üzgünüm."

Belinda boğazını temizledi. "Teşekkür ederim. Peki, bu Molly denen kız, Will denen adamı seviyor mu?"

Omuz silktim. "Emin değilim."

"Peki senin yerine onu mu seçti?"

"Bu, birini diğerine seçmek gibi bir şey değildi. Benim ülkenin öbür ucunda yaşadığımı biliyor. Ama daha da önemlisi, ona seçme şansı bile vermedim çünkü ona gerçekten nasıl hissettiğimi hiç söylemedim. Ona hak ettiği şeyi veremeyeceğimi düşünüyorum."

Belinda alnını kırıştırdı. "Niye, penisin mi yok?"

Güldüm. "Hayır, o konuda iyiyim. Sadece... Molly özel biri. Ve ben..." Başımı iki yana salladım. "Ben Will gibi güvenilir biri değilim. O bir doktor, Molly ile aynı şehirde, Şikago'da yaşıyor ve her şeyi yoluna koymuş biri. Molly, istikrarlı birini hak ediyor."

"Sürekli iş mi değiştiriyorsun yoksa?" diye sordu.

"Hayır. Aynı şirkette beş yıldır çalışıyorum."

"O zaman neden bu Will denen adam kadar istikrarlı olamıyorsun?"

"Bu... karmaşık."

"Hiç şaşırmadım. Hayat hep öyle zaten. Ama sorunların üstesinden gelebilen insanlar ödülleri toplar. Kolaya kaçıp problemleriyle yüzleşmeyenler ne alır biliyor musun?"

"Ne alır?"

"Hak ettiklerini."

İç çektim. "Evet, haklısın."

"Peki, Declan. Gerçekten neler oluyor? Anladığım kadarıyla iyi bir işin var, penisinin iyi çalıştığını söylüyorsun, o zaman seni güvensiz yapan şey ne?"

Uzun bir süre sessiz kaldım. Belinda sabırla beni izleyerek bekledi. Bir yirmilik banknot bırakıp bardan çıkabilirdim. Ama

korkularımı birine itiraf etmek zorundaydım, neden bu kişi Belinda olmasındı ki? Kalan biramı hızlıca bitirip düzensiz bir nefes verdim.

"Annem bipolar."

"Tamam..."

Başka bir şey söylemeyince Belinda konuşmaya devam etti.

"Baban, anneni yalnız mı bıraktı, bu yüzden bağlılık sana kötü bir şey gibi mi geliyor?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır. Babam hep yanında oldu. Otuz beş yıldır evliler. Beş çocuğun en küçüğüyüm."

"Yani, kaçırdığım bir şey mi var?"

"Babam iyi bir adamdır. Annemi terk edecek biri değil. Ama bu, onun hayatını tamamen değiştirdi. Her gün ağır bir yükle yaşıyor. Küçükken, annem aylarca yataktan çıkamazdı ve herhangi bir işte tutunamazdı. Babam bu yüzden çok çalışırdı ve çalışmadığı zamanlarda ya beş çocuktan biriyle ilgilenir ya da annemin bakımını üstlenirdi."

Belinda başını salladı. "Bu zor bir durum gibi görünüyor. Ama baban hayatında fazladan yük taşımak zorunda kaldı diye, sen ömrün boyunca bağlanmaktan kaçamazsın. Bu, senin hayatınla ya da ilişkilerinle ilgili bir durum değil."

"Benim endişelendiğim şey bu değil."

"Öyleyse açıkça anlatmalısın. Otuz yıldır bardaki insanları dinliyorum, çoğu sarhoş yarı bilinciyle dert anlatır. Ama şu iki biradan sonra bile seni anlamakta zorlanıyorum. Seni sevdiğin kadını kovalamaktan alıkoyan şey ne?"

Bu kelimeleri daha önce hiç sesli söylememiştim. Ama ne fark ederdi ki... Gözlerimi Belinda'nın gözlerine dikerek, "Depresyonla mücadele ediyorum," dedim. "Lise yıllarında başladı. Ama çoğu sınıf arkadaşıma sorsanız, partilerin en neşeli kişisi olduğumu söylerlerdi. Fakat bazı zor zamanlardan geçtim ve sonunda kız kardeşlerimden biriyle konuşup yardım almaya karar verdim. Şu anda büyük ölçüde kontrol altında, ilaç kullanıyorum ve düzenli olarak terapiye gidiyorum."

"Tamam, kimse mükemmel değil. Ama durumu idare ediyormuşsun gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Annem de başlarda öyleydi. Doktoru, başlangıçta bunun sadece bir depresyon olduğunu düşünmüştü. Ancak hastalığın tüm belirtilerini göstermesi yıllar aldı."

"Yani, annenin durumu kötüleştiği için, senin de başına aynı şeyin geleceğinden mi korkuyorsun?"

Başımla onayladım. "Bipolar bozukluk kalıtımsaldır."

26
Declan

"Merhaba, Baba."

"Declan! Burada ne işin var?" Babam gözlüklerini çıkardı ve koltuğundan doğrularak beni sımsıkı kucakladı. "O sofistike işinle ülkenin dört bir yanında koşuşturuyor sanıyordum?"

Gülümsedim. "Hâlâ Wisconsin'de çalışıyorum; sadece hafta sonu için eve geldim. Aramadığım için kusura bakma. Son anda karar verdim." *Yani, bu sabah uyanıp uçak bileti almadan ya da uçuş saatlerine bakmadan havaalanına gittim.*

"Aramana hiç gerek yok, evlat. Ama annen az önce çıktı. Gloria teyzenin yanına gitti. Ayağından ameliyat oldu, bu yüzden annen neredeyse her gün ona yardım etmeye gidiyor."

Sırt çantamı yere bıraktım ve babamın favori koltuğunun karşısındaki kanepeye oturdum. "Haberim yoktu. Durumu nasıl?"

"Eh. Gloria teyzeni bilirsin... Her şeyi abartır ve ilgi odağı olmayı sever. Ama doktor, gayet iyi iyileştiğini söylüyor."

Bu kulağa doğru geliyordu. Gloria Teyze, insanların onun etrafında pervane olmasından hoşlanırdı. "Peki ya annem? O nasıl?"

"İyi, iyi. Son zamanlarda biraz artrit belirtileri başladı. Ama bizim yaşımızda bunlar normal."

Başımı salladım. "Peki... ruh sağlığı nasıl?"

Ne demek istediğimi anlamıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Annen gayet iyi."

Babam, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmayı tercih ederdi. Bu yüzden annemin durumu hakkında onunla konuşmazdık; en azından ben konuşmazdım çünkü ailenin en küçüğüydüm. Sekiz ya da dokuz yaşlarındayken diğer annelerin iki ay yataktan çıkmayıp sonraki üç ay şarkı söyleyerek, el işi yaparak, yemek pişirerek ve gece boyu aralıksız temizlik yaparak geçirmediğini fark ettiğimde ablalarım bana durumu ilk kez açıklamışlardı.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Biliyorum, bu konuda konuşmuyoruz ama annemin ruh sağlığı için endişeleniyorum."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Hayır, gerek var, baba."

Babam beni sert bir bakışla süzdü. "Hayır, yok."

İç geçirdim. Babam iyi bir babaydı; hatta harika bir babaydı. Çocukken, on altı saatlik bir iş gününden sonra bile arka bahçede benimle top oynardı. Beni hiçbir zaman yalnız bırakmaz, her beyzbol, hokey ve yüzme etkinliğime katılır, acı dolu flüt konserlerimi dahi kaçırmazdı. Annem yataktayken bile, her akşam yemeğimizi hazırlar ve sessizce eksik olan her şeyi üstlenirdi.

Ama bu durum hakkında konuşmazdı. Ve bugün bile, kimi korumaya çalıştığından emin değildim; annemi mi, yoksa beni ve kız kardeşlerimi mi?

"Baba... Bu konuda biraz konuşabilir miyiz?"

Babam ayağa kalktı. "Konuşacak bir şey yok. Bize çay demleyeyim."

Onu mutfağa kadar takip ettim. Tezgâha yaslanıp, su kaynatarak ve kupalara poşet çay yerleştirerek kendini meşgul etmesini izledim. Üstüne gitmezsem bu konuşmayı hiç yapmayacaktık. Hatta üstüne gitsem bile yapmayabilirdik. Ama denemeliydim. Bunu yapmak için geç bile kalmıştım.

"Evlenmeden önce annemin durumunu biliyor muydun?"

"Bu konuyu konuşmayacağım."

"Ama benim konuşmaya ihtiyacım var."

"Hayır. Yok." Su ısıtıcısı ötmeye başlayınca hemen kaldırıp kupalara su doldurdu. Çayları demledikten sonra masaya şeker koyup sandalyeye oturdu.

"Baba..."

"Bütün bunların sana ne katkısı olacak? Benim neleri bilip bilmediğim, senin hayatını değiştirdi mi? Bence her şeye rağmen sana gayet güzel bir çocukluk verdik."

"Evet, verdiniz. Harika bir çocukluk geçirdim."

"O zaman neden bu konuları kurcalıyorsun? Hiçbir şey değişmeyecek. Bırak geçmiş, geçmişte kalsın, evlat."

Karşısındaki sandalyeye oturdum ve gözlerini kaldırıp tüm dikkatini bana verene kadar bekledim. Ardından derin bir nefes aldım. "Ben... Bazen depresyonumun daha ciddi bir şeye dönüşmesinden endişe ediyorum veya belki de henüz tüm belirtiler ortaya çıkmadı. Bipolar bozukluk kalıtımsal bir durum. Bunu bildiğinin farkındayım."

Babam gözlerini kapattı. "*Lanet olsun.*" Bir süre sessiz kaldı, ardından başını aşağı yukarı salladı. "Durumun kötüleşiyor mu?"

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Zaman zaman bazı düşüşler yaşıyorum ama doktorum harika bir iş çıkarıyor. İlaçlarımı ayarladığında toparlanabiliyorum. Aylarca süren depresyon sonrası manik yükselişler yaşamıyorum... henüz."

"Uyku düzenin nasıl?"

"İyi. O konuda bir sorun yok."

Babam kupasına bakarak bir süre sessiz kaldı. Sonunda derin bir nefes verdi. "Annenle çok genç yaşta evlendik. Ben yirmi bir, o yirmi yaşındaydı. Bazen çok enerjik olurdu, günü birkaç saatlik uykuyla geçirirdi ama sonra bir noktada tamamen çökerdi."

"Yani evlenmeden önce onun bipolar olduğunu biliyor muydun?"

Babam kaşlarını çattı. "Hayır. Onun farklı bir yapıya sahip olduğunu anlamıştım ama durumun ciddiyetini kavrayamamıştım. Bunun sadece ruh hâli dalgalanmaları olmadığını anlamamız yaklaşık beş yılımızı aldı."

Bu konuda yaptığım araştırmalardan başlangıç yaşının ortalama yirmi beş olduğunu biliyordum, bu yüzden annemin bu normlara tam olarak uyduğunu fark ettim.

"Bunu bilseydin... bir şeyler değişir miydi?"

Babamın alnı kırıştı. "Bana tam olarak neyi soruyorsun?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum, baba."

Babam gözlerini benden ayırmadan bir süre duraksadı. "Gerçeği söylemek gerekirse, bipolar bozukluğu olan biriyle bir hayat paylaşmak oldukça zor. Ama annene evlenme teklifi ettiğim için tek bir gün bile pişman olmadım."

Başımı eğdim. "Catherine doğduğunda yirmi beş yaşından genç olduğunu biliyorum, bu yüzden belki de *pişmanlık* doğru kelime değildir."

"Hayır, kesinlikle doğru kelime değil. Ama neyi kastettiğini anlıyorum. Annenin durumunu en baştan bilseydim onu bırakır mıydım? Kesinlikle bırakmazdım."

Başımı salladım. "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü annenle bir iyi gün geçirebilmek için yılda üç yüz altmış dört kötü güne razı olurdum, Declan. Annen beni mutlu ediyor. İniş çıkışlarımız oluyor, belki diğerlerinden daha fazla, ama o benim hayatımın ışığı. Ne kadar çok çocuğumuz olduğunu düşünürsek bunu anlamış olduğunu sanıyordum."

Kıkırdadım. "Evet... Sanırım öyle."

Babam koluma dokundu. "Bu endişelerini doktorunla paylaştın mı?"

"Hayır."

Babam başını iki yana salladı. "Bunu yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes verdim. "Evet, biliyorum."

"İyi. Hayatta kontrol edemeyeceğimiz pek çok şey var. Ama belki de hiç olmayacak bir şeyi bekleyerek yaşayamazsın. Çünkü o zaman gerçekten yaşamıyorsun, yerinde sayıyorsun."

İç çektim. "Biliyorum."

Babam beni inceledi. "Demek öyle. O zaman bana bir şey için söz vermeni istiyorum."

"Neymiş o?"

"Kendini hafife almayacaksın. Bugün bu konuşmayı yapmak istemenin bir sebebi olduğunu varsayıyorum. Ve o sebep, belli ki eteğin içinde oldukça iyi görünüyor."

Gülümsedim. "Adı Molly."

"Eh, Molly sana sahip olduğu için çok şanslı biri olurdu. Tıpkı senin olduğun gibi, oğlum. Hayat seni hangi yola götürürse götürsün. Bana güven, bunu bizzat tecrübe ettim. Bazen en engebeli yollar seni en güzel yerlere götürür."

Her ne kadar onunla tamamen aynı fikirde olmasam da babamın iyi niyetli olduğunu biliyordum. Bu yüzden, meseleyi çözmeme yardımcı olmuş gibi davrandım. "Teşekkürler, baba."

Kaliforniya'daki vaktim kısıtlıydı. Ama bu kadar yol gelip de en sevdiğim ablamı görmeden dönemezdim. Pazar günü bir arabaya atlayıp Catherine'i görmek için manastıra gittim. San Luis Obispo'dan dört saat uzaklıktaydı.

Oraya vardığımda rahibelerden birkaçı, manastırın önündeki sahada basketbol oynuyordu. Çoğunu diz boyu ya da daha uzun eteklerle top sektirirken görmek inanılmaz eğlenceliydi. Eğer rahibelerin sadece dua ettiğini düşünen biri varsa, bu görüntü kesinlikle onun fikrini değiştirirdi. Bu kadınlardan bazıları sahada beni bile geride bırakabilirdi. Catherine, onların dışarıda yaptıkları aktiviteleri sık sık anlatırdı. Spor derslerine birlikte katılır, okullarda konuşmalar yapar ve birçok yerde gönüllü olurlardı. Oldukça aktif bir yaşam sürüyorlardı. Bu da kesinlikle iyi bir şeydi çünkü bekârlığa yemin etseydim, benim de dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım olurdu. Ama dürüst olalım, ben bunu *asla* yapamazdım. Kız kardeşimin bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Ama onun seçtiği hayat buydu.

Catherine beni almaya gelene kadar dışarıda beklemek zorun-

daydım. Cep telefonu olmadığı için, santrali arayıp birinden burada olduğumu ona haber vermesini istemem gerekiyordu.

Basamakların dibinde beklerken Catherine sonunda dışarı çıktı ve kollarını açarak beni karşıladı.

Bana sarıldı. "Yolculuk nasıldı, küçük kardeşim?"

"Uzun ama seni görmek için değer, rahibe kardeşim."

Üzerinde sade, gri bir elbise ve boynunda küçük bir haç vardı. Catherine'in bağlı olduğu tarikat, diğerlerine göre daha az katıydı. Geleneksel rahibe kıyafetlerini giymeleri gerekmiyordu. Şöyle söyleyeyim: Bir rahibe ne kadar 'tarz' olabilirse, o kadar 'tarz' olmuşlardı.

Basketbol sahasına doğru işaret ettim. "Neden orada oynamıyorsun?"

"Bu akşam yemek hazırlama sırası bende. Hazırlığa başlamam gerekiyordu." Omuzlarını silkti. "Dün oynadım."

Her ziyarete geldiğimde sorduğum soruyu yineledim: "Araba dışarıda çalışır durumda seni bekliyor. Ne dersin, arkana bile bakmadan buradan gitmek istemez misin?

Gözlerini devirdi. "İmkânı yok."

Tabii ki şaka yapıyordum. Bunu artık biliyordu. Gerçi birkaç yıl önce ciddi olarak soruyordum.

Catherine, arkadaşlarını ve ailesini görmesine izin veren bir tarikat seçmek konusunda çok dikkatli davranmıştı. Diğer manastırlardaki rahibelerden bazıları sevdiklerinden uzak tutuluyordu. Buraya gelebilmek için randevu almam gerekse bile, burada hoş karşılandığım için minnettardım. Onu görememeyi hayal bile edemezdim.

Manastırın çevresindeki çimenlik alanda yürüdük.

"Buraya bu kadar kısa süreliğine gelmene şaşırdım," dedi.

"Evet. Wisconsin'den biraz uzaklaşmam gerekiyordu."

Başını yana eğdi. "Çok fazla... süt ürünü mü?"

"Hayır. Peynir, orada olmanın en iyi kısmı zaten." Gülerek ekledim: "Ama geri kalan şeyler *eksik*, mesela ailem."

"Ne zaman dönüyorsun?"

"Yarın." İç çektim. "Keşke Kaliforniya'da birkaç gün daha kalabilsem."

"Evi o kadar mı özledin? Sırf bunun için mi buradasın? Birkaç gün için bu kadar yolu gelmek epey zahmetli görünüyor."

"Eh, içsel bir yolculuğa çıkmam gerekiyordu. Özellikle babamla konuşmalıydım ve tabii ki de seni görmeliydim."

Yıllar boyunca depresyon nöbetlerim hakkında uzun uzun konuştuğum tek kişi Catherine'di. Ama ona bile en derin korkumu hiç söylememiştim. Annemize dönüşmekten duyduğum korkuyu. Catherine bunun beni ne kadar derinden etkilediğinin farkında değildi.

Yüzüne bir endişe ifadesi yayıldı ve kutsal Meryem anıtının yanındaki bir bankı işaret etti. "Hadi oturalım."

Kutsal Meryem'in başında bir araya gelmiş iki kuşa gözümü diktim ve sonunda, "Doktor Spellman ile konuşacağım," dedim. "Sürekli her şeyin kötüleşeceği ânı bekliyorum."

Başını yana eğdi. "Kötüye gitmek derken?"

Catherine'in gözlerine baktım. "Biliyorsun işte..."

Catherine, boynundaki altın haçı düzeltti. "Hayır, bilmiyorum. Ne demeye çalışıyorsun?"

Duraksadım. "Banyoyu sabahın ikisinde diş fırçasıyla temizleyeceğim günler çok uzakta değilmiş gibi hissediyorum, Cat. Ya annemiz gibi bipolar olursam?" Yutkundum.

Yüzü ciddileşti. "Depresyonla uğraşıyor olman, annemle aynı rahatsızlığa sahip olacağın anlamına gelmez."

"Geçen ay ilaçlarımı yeniden ayarlamaları gerekti. Birkaç gün işe gidemedim ve kendimi çok kötü hissediyordum."

"Pekâlâ... Bu hâlâ depresyon gibi görünüyor. Biliyorsun ki ilaçların zaman zaman ayarlanması gerekiyor. Bu, neredeyse her rahatsızlık için geçerli bir durum."

"Ya da hastalığım ilerliyor olabilir. Babamla konuştum, annem bir gecede değişmemiş."

Catherine derin bir nefes verdi. "Sırf ilaçlarının yeniden ayarlanması gerektiği için böyle bir sonuca varamazsın. Ama hadi bu

olasılık üzerine düşünelim. En kötü senaryoyu yaşasak ve sana bipolar teşhisi konulursa ne olur? Seni asıl endişelendiren şey ne?"

"Hasta olmak istemiyorum, Cat."

Gözlerini kısarak, "Depresyonda olmak ya da bipolar bozukluğa sahip olmak hasta olduğun anlamına gelmez. Sadece bununla yaşamayı öğrenmen gerektiği anlamına gelir," dedi. Kısa bir süre durakladı. "Ama hasta olmakta ne var ki? Hepimiz bir noktada ister zihinsel ister fiziksel olarak hastalanırız. Kimse bu hayattan yara almadan çıkamaz."

"Evet," diye mırıldandım, tekrar kuşlara bakarak. Onların ötüşünü dinliyordum.

Kız kardeşim elini koluma koydu. "Kimse senin içeride acı çektiğini bilmez. Çoğu insan seni kaygısız, neşeli biri sanıyordur. Bir gülümsemenin arkasına çok şey gizleyebilirsin."

"Evet, deniyorum."

"Başkalarını memnun etmek ya da olduğundan farklı görünmek için bu kadar uğraşmana gerek yok. Ama yalnız değilsin. Birçok insan, depresyonunu büyük, gösterişli kişiliklerinin arkasına gizler. Birinin iç dünyasında neler yaşadığını asla bilemezsin."

Bu bana Molly'yi hatırlattı. O, benim hakkımda çok şey biliyordu. Ama depresyonla mücadelem hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu benim hatamdı. O, her zaman kaygıları ve terapiye gitmesi hakkında açık sözlü olmuşken, ben kendi mücadelelerimden bir kez bile bahsetmemiştim. Sadece bu konuda ona dürüst olmamakla kalmamış, aynı zamanda bu yönümü ondan saklamanın ilişkimizi ne kadar derinden etkilediğini ancak şimdi fark etmiştim.

"Wisconsin'de bir lezbiyen barında bir şey fark ettim..."

Catherine'in gözleri büyüdü. "Lezbiyen barında ne yaptığını sormayacağım." Gülerek ekledi, "Ama devam et."

Annem gibi olma korkum, birçok davranışımı etkiledi; özellikle de Molly meselesinde. Sanırım bu yüzden onu kaybetmeme

bu kadar kolay izin verdim; duygularımı itiraf etmedim ya da onun için daha fazla mücadele etmedim. Kendimi sabote ettim çünkü en karanlık korkularımı onunla paylaşmak zorunda kalmak istemedim.

"Annemiz gibi olmaktan korkuyorsun ama bu ihtimalin çok düşük olduğunu biliyorsun, değil mi? Sadece onun oğlu olman, aynı deneyimi yaşayacağın anlamına gelmez. Herkes farklıdır."

"Bunu anlıyorum. Ama çocukken babamın bununla mücadele ederken ne kadar zorlandığını görmek, birine yük olma fikrinden korkmama neden oldu. Lanet olsun, *yarısı* kadar kötü bile olsam, bu yine de oldukça berbat olurdu. Henüz gencim. Her şey olabilir."

"Babam annemi seviyor. Onu asla bir yük olarak görmedi."

"Evet, biliyorum. Ama bunu ancak dün onunla konuştuğumda tam anlamıyla fark edebildim. Babam annemle sonsuza kadar birlikte olmayı seçtiğinde annemin hasta olduğunu bilmiyordu. İşler kötüleştiğinde çoktan ona bağlanmıştı."

"Ne demek istiyorsun? Âşık olmaktan tamamen vazgeçip, sırf annemiz gibi olabilme ihtimaline karşı insanları kendinden uzak mı tutacaksın?"

"Yani... evet. Sanırım demek istediğim bu."

"Aptallık etme, Declan. Sanırım bir de hastalık kaygısı için tedavi olman gerekiyor. Hayatını tamamen korkuya teslim edemezsin. Emin ol ki annemiz gibi olma korkusu, onun yerinde olmanın ya da babamızın yaşadığı zorlukların gerçeğinden çok daha ağır. Evet, annemizin sıkıntılı dönemleri oldu. Ve büyürken bu hepimiz için zordu; özellikle arkadaşlarımızın önünde olduğunda, utandırıcı ve küçük düşürücüydü. Ama o, uzun bir süre tedavi görmedi. Sen ise durumu iyi bir şekilde kontrol altında tutuyorsun. Annemizin tüm zor anlarına rağmen, onunla yaşadığımız birçok güzel an da oldu. Hayat iniş çıkışlarla dolu. Ve birini seviyorsan, tüm bunlarla başa çıkarsın."

Ayağımla çimleri tekmeledim. "Ne demek istediğini anlıyorum ama bazen kendimi normal hissetmekte bile zorlanırken,

birini hayatıma almanın suçluluğunu taşımaktan kurtulamıyorum. Bunu bir başkasının omuzlarına yüklemek ya da onların benim mutluluğumu sağlayacak kadar yeterli olmadığını düşünmelerine sebep olmak istemem. Çünkü gerçek şu ki, o karanlık döneme girdiğimde *hiçbir şey* beni mutlu etmiyor; değer verdiğim insanlar bile."

Kaşını kaldırdı. "Ama bu hisler hep geçiyor, değil mi?"

"Evet, geçiyor." Başımı sallayıp derin bir nefes verdim. "Evet, şu âna kadar hep geçti."

"Gördün mü? Bu sadece gelip geçici bir durum, senin kalıcı bir özelliğin değil."

"Sanırım öyle." Bu söz, beni bir nebze de olsa rahatlattı. Depresyonumu, bana sımsıkı yapışsa da sürekli benimle olmayan, benden bağımsız bir şey olarak görmemi sağladı. *Benim bir parçam değildi.*

Kız kardeşim başını yana eğdi. "Az önce normal hissetmekte zorlandığını söyledin. Peki normal ne? *Normal*, hepimizin mükemmel olması gerektiğine dair toplumsal bir beklenti mi? Mutlu? Başarılı? Ben, kusurlu olmanın daha *normal* olduğunu düşünüyorum." Bir anlığına uzaklara daldı. "Büyürken bana hep kadınların evlenip çocuk sahibi olması gerektiği öğretildi, değil mi? Farklı bir şey istemek pek kabul gören bir şey değildi. Ve tüm maddi varlıklarımdan vazgeçip kendimi Tanrı'ya adamak istediğimi açıkladığımda, herkes –sen de dahil– aklımı kaçırdığımı ya da bunun geçici bir heves olduğunu düşündü. Herkesin *normal* anlayışı farklıdır. Bu beni mutlu eden şeydi. Ve istediğim şeye ulaşmak için başkalarını incitmem konusundaki suçluluk duygumu bir kenara bırakmam gerekti."

"Senin, olduğun yere ait olduğunu kabul etmem biraz zaman aldı," dedim.

"Demek istediğim şu, Declan: Suçluluk duygun veya korkuların, kararlarını belirlememeli. Tanrı, tek gerçek yargıçtır. Ve seni hayatında karşılaşman gereken insanlara ve yerlere yönlendiren de O'dur. Molly gibi insanlara. Ama aynı zamanda, taşı-

yacağın yükleri de O seçer ve sana asla taşıyabileceğinden fazla yük vermez." Gözlerimin içine baktı. "Bununla başa çıkabilirsin. O'na inandığın sürece her şeyin üstesinden gelebilirsin."

Kız kardeşim kadar güçlü bir inanca sahip olmayı dilerdim. Ama somut bir kanıt olmadan her şeyin yoluna gireceğine inanmak, benim için her zaman zor olmuştu.

Pazartesi gecesi, Wisconsin'e indikten sonra doğruca yeni favori barıma gittim. Zaten burada yapacak pek bir şeyim yoktu.

Belinda, geldiğimi fark ettiğinde bar tezgâhını siliyordu. "Vay canına, burayı gerçekten sevmiş olmalısın. Senden bir türlü kurtulamıyorum."

"Evet, sanırım müziği ve sohbeti seviyorum."

Göz kırptı. "Ve birilerinin sana yazmasından endişelenmek zorunda kalmıyorsun."

"Bu da doğru tabii."

"Bu gece sana ne verebilirim?" diye sordu Belinda, kızıl saçları bir önceki seferden daha parlak görünüyordu.

"Bir zaman makinesi?" diye kıkırdadım.

"Vay be. O kadar kötü demek, ha?"

Bugün, uçak beklerken hata yapıp Molly'nin *Facebook* sayfasına bakmıştım. Yeni bir güncelleme vardı: *Will Daniels ile ilişkisi var*. Artık resmiydi. Ayrıca bir caz konserinde birlikte çektirdikleri yeni fotoğraflar da vardı.

Molly ile telefonlaştığımızda, Will ile durumunun ne olduğunu sormaktan kaçınmıştım çünkü bunu duymak istemiyordum. Ama şimdi biliyordum. Artık yalnızca Will vardı. *O gemiyi kaçırdın, Declan*. Gemi artık kıyıdan öyle bir uzaklaşmıştı ki, yetişmek mümkün bile değildi.

Sonraki birkaç dakikayı Belinda'ya içimi dökerek geçirdim. Eve ziyaretimden ve Molly'nin yeni ilişki durumundan bahsettim.

Yüzünü buruşturdu. "Vay canına. Peki. Ama her zaman bir umut vardır, değil mi? Bu, her zaman böyle kalacağı anlamına

gelmez. İlişkiler zordur, dostum. Bu adam kolayca bir hata yapabilir. Belki bir gün hâlâ bir şansın olur."

Bardağıma bakarken başımı iki yana salladım. "Artık ne umduğumu bilmiyorum, Belinda. Belki de onun için en iyisi Will'dir. Ama..."

"Ama hâlâ geriye dönebilmek istiyorsun." Bana anlayışla gülümsedi. "Tamam, hadi bunu konuşalım. Geri dönüp bir şeyleri değiştirebilecek olsan neyi farklı yapardın?"

Alaycı bir gülüşle nefesimi verdim. "Bir ton şey."

"Mesela..."

"Duygularımı ona açıklamak için pek çok fırsatım oldu, hepsini kaçırdım. O anlardan birini geri alırdım. Sarınım, kafamdaki o lanet olası seslerin hepsi 'Hayır, söyleme' dese de bu riski göze alırdım."

"Peki şimdi bunu yapma şansın yok mu? Ona nasıl hissettiğini söyleyemez misin?"

"Şimdi söylesem, yalnızca artık o ulaşılamaz olduğu için yaptığımı düşünecek. Julia ile çıktığımda ne olduğunu gördü zaten. O yalnızca bir oyundu; belki de o sırada çoktan Molly'ye âşık olmaya başlamıştım. Ama Molly'ye olan hislerim farklı. Yine de onun bunu bu şekilde göreceğinden emin değilim. Bu benim hatam. Çok uzun süre bekledim." İç geçirdim. "Ayrıca, şimdi bu adamla ciddi bir ilişkiye başlıyor. Eğer gerçekten mutluysa, onun mutluluğunu bozmak istemem." İçkimi bitirip bardağa sertçe bıraktım. "Gerçekten berbat bir durum."

Belinda bana bir içki daha doldurdu. "Pekâlâ. Şu anda sana verebileceğim en iyi tavsiyeyi duymak ister misin?"

Bir yudum alıp küçük bir geğirtiyle cevap verdim. "Evet."

"Hiçbir zaman çok uzaklara gitme. Eğer onu önemsiyorsan, hayatında kalmaya devam et. Böylece, eğer bir fırsat doğarsa, bunu kaçırmazsın. Evdeki temelin çatlaklarını görmek istiyorsan, evden çok uzaklaşmamalısın. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu adamla ilişkisinin nasıl gittiğini sormaktan korkma çünkü en büyük ipuçları direkt ondan gelecek. Rotanı koru, dostum. Eğer olması gerekiyorsa, olur."

Belinda, sağımda oturan kadınlarla ilgilenmek için bardan uzaklaşırken başımı sallayarak hak verdim.

Wisconsin'de sıkışıp kalmaktan nefret etsem de bunun bazı faydaları vardı. Bu durum, tarafsız bir yerde kendi meselelerimle yüzleşmek, doktora gitmek ve dikkat dağıtıcı şeyler olmadan takıntılarımla başa çıkmak için bana zaman tanıyordu. Ama Belinda haklıydı. Molly ile bir şansım olsun istiyorsam, başka bir adamla olması beni rahatsız ediyor diye ondan uzaklaşamazdım. Bu korkakça bir şey olurdu. Öğrenmem gereken tüm bilgileri toplamalıydım.

Barın otelime sadece kısa bir yürüme mesafesinde olması iyi bir şeydi çünkü fazla içmiştim. Bu da eve dönerken Molly'ye attığım mesajı pek de iyi bir kafayla atmadığımı gösteriyordu.

Declan: Lanet olsun seni çok özlüyorum.

Saat geç olmuştu. O sırada bir nöbetin ortasında mıydı, hiçbir fikrim yoktu. Ama sadece birkaç dakika sonra yanıt geldi.

Molly: Babam hastaneye kaldırıldı ve yaşam destek ünitesine bağlanması gerekiyor.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var."

Will başıyla onaylayarak ayağa kalktı. "Hadi kahve alıp hastane etrafında biraz yürüyüş yapalım."

"Şey... Burada kalsan olur mu?"

"Ah. Tabii, elbette. Bir değişiklik olursa ya da Sam, vizite erken gelirse sana mesaj atarım."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim, Will. Minnettarım."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm, Molly. Keşke elimden bir şey gelse. Burada oturup hiçbir şey yapamamak beni mahvediyor. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum."

Will'in her kelimesini içtenlikle söylediğini biliyordum. O, son derece şefkatli bir doktordu; en çok takdir ettiğim özelliklerinden biri de buydu. Pek çok doktor, hastalarını birer insan olarak görmeyi bırakıp sadece hastalığın klinik belirtilerine odaklanıyordu. Ama Will öyle değildi. Hastalarını ve ailelerini tanır, onlara derin bir empatiyle yaklaşırdı.

"Burada olduğun için teşekkür ederim. Evde olup uyuman gerektiğini biliyorum, çünkü bu gece çalışacaksın."

Kaşları çatıldı. "Hayır, evde olup uyumam gerekmiyor. Olmam gereken yerdeyim, Molly."

Hastanenin koridorlarında âdeta bir trans hâlinde yürüdüm, ta ki erken sabahın serin havasını hissedene kadar. Yoğun Bakım Ünitesi'nin ikili kapısından birkaç dakika önce çıkmış olmama rağmen o andan sonrasını hiç hatırlamıyordum. Dördüncü kattaki yürüyüşüm, asansör yolculuğum ve lobiye çıkışım zihnimde kaybolmuştu. Derin bir nefes aldım ve molalarımda diğer hemşirelerle yürüdüğüm hastane çevresindeki patikayı izlemeye karar verdim.

Dün gece, Kayla saat on biri biraz geçe aramıştı. Hastaneye giderken bir ambulansın arka koltuğunda olduğunu söyledi. Babamla birlikte bir film izlerken kanepede uyuyakalmışlar ve üst kata yatmaya gitmesi için onu uyandırmaya çalıştığında babam tepki vermemiş. Sağlık ekipleri geldiklerinde kalp masajı yapmış ve zayıf bir nabız elde edebilmişlerdi ancak altı saat geçmesine rağmen durum pek de iyiye gitmedi.

Kayla yaklaşık yarım saat önce eve dönüp üvey kız kardeşimle durumu paylaşmış ve ardından onu buraya getirmek için tekrar yola çıkmıştı... Ama bu düşünceyi kafamda tamamlayamıyordum. Onu nereye getirecek? Veda etmeye mi? Bu, hâlâ kabul edemeyeceğim bir ihtimaldi.

Kayla aradığında, Will'in dairesindeydim. Birkaç aydır çıktığım adamla sonunda sevişeceğimiz için biraz endişeliydim. O anda bu, hayatımda aldığım en büyük karar gibi görünmüştü. Ama şimdi, sadece birkaç saat sonra, babamın eşi onun sağlığına dair yol göstermem için bana bakıyordu ve cinsel hayatının bu kadar önemli olduğunu düşünüp boşuna endişelendiğime inanamıyordum.

Kafam karmakarışık bir hâlde, hastanenin arka köşesini dönerken telefonum elimde titredi. Nefesimi tuttum. Declan'ın adını görünce, rahat bir nefes verdim. Bu, kötü haberlerle hastaneden ya da Will'den bir arama değildi. Mesajı okumak için kaydırdım.

Declan: Sadece seni kontrol etmek istedim.

Yarım bir gülümseme yerleştirdim yüzüme. Daha önce hastaneye giderken ona attığım şok edici tek satırlık mesajın ardından

ona haber vermiş ve bir değişiklik olursa arayacağıma söz vermiştim. Ama şu anda onunla konuşmak istiyordum, bu yüzden mesaj yazmak yerine arama tuşuna bastım.

İlk çalışta açtı.

"Hey, nasılsın?"

Sesi, sıcak bir battaniye gibi sarıp sarmaladı beni ve omuzlarım biraz olsun gevşedi. "Daha iyi olduğum zamanlar oldu," dedim. "Sesini duymak iyi geldi. Bu kadar erken aradığım için üzgünüm. Umarım seni uyandırmadım."

"Şaka mı yapıyorsun? Uyuyamadım, koridorda volta atıyordum. Baban nasıl?"

"Pek iyi değil." Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Sanırım çok uzun dayanamayacak. Bir DNR emri imzalamış; yani, kalbi durduğunda veya solunumu kesildiğinde geri döndürülmeyecek. Yardım olmadan nabzı zayıf ve nefesi yavaş."

"Tanrım, Mollz. Çok üzgünüm. Hasta olduğunu biliyordum ama bu kadar hızlı olacağını bilmiyordum. Eğer bilseydim, gitmezdim. Gitmemeliydim. Kahretsin, kalmalıydım."

Gülümsedim. Onu görmesem de Declan'ın saçlarını karıştırdığını biliyordum. "Çalışman gerekiyordu. Kimse bu kadar hızlı bu raddeye geleceğini bilemezdi."

"Rahat mı bari?"

"Sanırım öyle. Bize söyleyebilecek durumda değil ama yüzü rahat görünüyor. Şu anda gerçekten huzur içinde görünüyor."

"İyi, iyi. Hâlâ hastanede misin?"

"Evet. Biraz temiz hava almak istedim o yüzden yürüyüşe çıktım, bina etrafında bir iki tur atıyorum."

"Kayla seninle mi?"

"Hayır, şu an değil. Üvey kız kardeşimle konuşmak için eve gitti."

"Lanet olsun. Dün gece mesajını aldığımda hemen arabaya atlayıp gelmeyi isterdim ama alkollüydüm, yapamazdım. Yalnız kalmamalısın."

"Yalnız değilim. Will burada benimle."

Uzun bir sessizlik oldu, ardından Declan konuştu.

"Tabii, elbette. Yalnız olmamana sevindim."

Biraz olsun kaçmak istiyordum. "Bana Wisconsin'den bahset."

"Konuyu değiştirdiğine göre biraz kafa dağıtmaya mı ihtiyacın var?"

Gülümsedim. Beni ne kadar iyi tanıyordu. "Evet, aynen öyle."

"Tamam, peki... Bakalım, nereden başlasam? Ah, biliyorum: Bir kadınla tanıştım."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Öyle mi?"

"Evet, adı Belinda. Altmış bir yaşında ve lezbiyen."

Bir anda rahatladım ve kıkırdadım. "Süt ürünleri şirketinde mi çalışıyorsun onunla?"

"Hayır. Otelimin yakınındaki barın sahibi. Orayı gerçekten çok sevdim. İnsanlar harika. Neden daha önce hiç eşcinsel barına gitmediğimi bilmiyorum."

"Muhtemelen eşcinsel olmadığın içindir."

"Ah, evet, ondan olabilir."

Declan sonraki on dakikayı Wisconsin'de tanıştığı rastgele insanlardan bahsederek geçirdi. Fiziksel betimlemeleri çok komikti çünkü herkesi farklı bir çizgi film karakterine benzetiyordu. Anlattıklarından, Wisconsin'i sanki Narnia'ya benzer bir diyar gibi gözümde canlandırdım; yalnızca bir dolaptan geçmek yerine, eyalet sınırını aşar aşmaz her şeyin çizgi film gibi canlandığı bir yer.

Şu anda beni sadece Declan güldürebilirdi. İç çekerek, "Tanrım, buna ihtiyacım vardı," dedim.

"Neye? Sıkıcı Wisconsin hayatımı duymaya mı?"

"Sadece birkaç dakikalığına her şeyi unutmaya."

O da iç çekti. "Keşke orada seninle olsaydım."

Hastanenin ön tarafına ilerlerken köşeyi döndüğümde kalbim neredeyse duracaktı; Will bana doğru yürüyordu. Yüzümün renginin nasıl solduğunu fark etmiş olmalıydı ki ellerini kaldırdı.

"Her şey yolunda. Her şey yolunda. Kayla geri geldi, ben de ona ve kız kardeşine babanla yalnız kalmaları için biraz zaman verdim. Bir değişiklik olursa bana mesaj atacağına söz verdi."

"Ah..." Düzensiz bir nefes verdim. "Tamam, teşekkür ederim."

Hâlâ telefonda olduğumu hatırlayarak konuşmama döndüm. "Üzgünüm. Bir an panikledim, babamla ilgili bir şey oldu sandım."

"Evet, duydum. O Will miydi?"

"Evet."

Garip bir sessizlik oluştu. "Kapatmamı ister misin?"

"Sanırım kapatsam iyi olacak."

"Tamam. Ama haberleşelim. Söz mü, Mollz?"

"Söz."

"Güle güle, tatlım."

"Hoşça kal."

Telefonu kapattıktan sonra Will elindeki kahvelerden birini uzattı. Elinde iki kahve olduğunu bile fark etmemiştim.

"O kimdi?"

"Declan."

Will kaşlarını çattı ama bunu örtbas etmeye çalıştı. "Nasılmış?"

"İyi. Dün gece, hastaneye vardığımızda bana mesaj atıp durumu sordu, bu yüzden endişelenmiş olmalı."

Will başını onaylarcasına salladı. Hava almaya çıkarken ondan içeride kalmasını istemiştim. Muhtemelen bunu Declan ile konuşmak için bir bahane olarak kullandığımı düşünüyordu. Oysa niyetim bu değildi. Ama Declan ile konuşmak, dün geceden bu yana ilk kez kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuştu ve bu da içimde hafif bir suçluluk duygusu uyandırdı. Will, babam söz konusu olduğunda harika biriydi. Hatta son birkaç aydır genel anlamda gerçekten harikaydı.

"Yoğun bakımın kapısından çıkarken Declan ile konuşmayı planlamamıştım. İçeride kalmanı istememin sebebi bu değildi."

Will bakışlarını gözlerime dikti, bir an duraksadı, sonra başını hafifçe salladı. "Peki."

Ben de başımı salladım. "Kayla şimdi nasıl?"

"Önceki hâline göre daha toparlanmış görünüyor. Eminim Siobhan için güçlü bir duruş sergilemeye çalışıyordur."

"Evet, elbette."

"Babanla biraz daha zaman geçirmeleri için onlara fırsat vermek ister misin? Bir tur daha atalım mı?"

"Evet. Bu iyi bir fikir olabilir. Kız kardeşimin bu duruma hazırlanması lazım."

Robert Emerson Corrigan, saat 18.38'de hayata gözlerini yumdu. Will ve ben bunun gerçekleşmek üzere olduğunu biliyorduk, bu yüzden küçük kız kardeşimi aşağıdaki kafeteryaya götürdü ve Kayla ile beni babamın son nefeslerini alırken yanında kalmamız için yalnız bıraktı.

Bir hemşire olarak, birinin hayata veda edişine tanıklık ettiğim ilk sefer değildi; ama sevdiğiniz biri –kendi babanız ya da eşiniz– için bunu yapmak, Kayla ve benim için bir ilkti. Hayati fonksiyonlarının istikrarlı düşüşü bana bunun yakında olacağını söylüyordu ama doktorun *"Ölüm zamanı 18.38,"* dediği an için hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Kayla ve ben, o anları birbirimize sarılarak geçirdik. Güçlü durmayı başarmıştım, ta ki Kayla'dan bir çığlık kopana kadar; o an ikimiz de yıkıldık. İlk veda etmek isteyen o oldu çünkü Siobhan'a bu haberi vermesi gerekiyordu. Ona yalnız kalması için zaman tanımak adına hemşirelerin masasının yanında bekledim. Kayla işini bitirdiğinde ise ben içeri girdim.

Babamın elini tutup artık cansız olan bedenine baktım. Onun gittiğini kabullenmek gerçeküstü bir duyguydu. Daha yeni iletişime geçmiştik ve artık bir daha ne gülüşünü görebilecek ne de kahkahasını duyabilecektim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

"Merhaba, Baba. Beni hâlâ duyabiliyor musun bilmiyorum ama sana söyleyemediğim o kadar çok şey var ki." Sesim titredi, kendimi toparlamaya çalışarak başımı salladım. "Sen iyi bir insandın. Belki bunu sana her zaman hissettiremedim ama hep öyleydin. Nazik, sabırlı, affedici ve onurlu bir adamdın. Seni

hayatımdan uzak tuttuğum yıllar için gerçekten çok pişmanım. Ama seni tekrar tanıma şansı bulduğum şu son birkaç ay için o kadar mutluyum ki. Yanağımdaki yaşları sildim. "Geçmişi değiştiremem ama hatalarımdan ders aldım. Zaman çok değerli ve sevdiklerinle geçirdiğin her an çok kıymetli. Seni tüm kalbimle seviyorum, Baba. Kayla'yı ve Siobhan'ı da seviyorum. Onlara ne kadar derinden bağlı olduğunu biliyorum, bu yüzden artık ben de onların hayatlarının bir parçası olacağım. Sen de bunu isterdin. Onlar benim seninle olan bağım. Onları hayatıma kattığın için teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve eğilerek alnına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum, Baba. Bir gün tekrar görüşeceğiz."

Will beni perdenin dışında bekliyordu. Kayla ve Siobhan ile biraz zaman geçirdikten sonra beni eve bıraktı. Yolda annemi aradım ve babamın vefat ettiğini bildirmek için Declan da dahil en yakın arkadaşlarıma mesaj attım. Eve nihayet girdiğimizde, sanki dün sabah çıkmamdan bu yana koca bir yıl geçmişti. Çantamı mutfak tezgâhına bırakıp saate göz attım.

"Tanrım, Will. Saat neredeyse on bir olmuş. Mesain sekizde başlamadı mı?"

"Kurt Addison bu gece görevdeydi. Bana bir iyilik borcu vardı o yüzden ben gidene kadar yerime bakıyor. Birazdan gidip yerini alacağım. Sonra da birkaç günlüğüne vardiyalarımı devralacak birilerini bulmaya çalışacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "Yapmak istiyorum. Bu hafta senin için zor geçecek."

Göğsüne yaslandım, bir anda üzerime büyük bir yorgunluk çökmüştü.

"Yemek yemeyeli yirmi dört saatten fazla oldu," dedi. "Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Çiğneyecek gücüm bile yok. Ama sanırım hızlı bir duş alacağım."

"Tamam. Sen duş alırken ben de sana çorba yaparım." Göz kırptı. "Merak etme çiğnemen gerekmeyecek."

Uzun, buharlı bir duş aldıktan sonra yumuşacık bir bornoza sarındım. Ağlamaktan yüzüm şişmişti ve saçlarımı taramaya üşendiğim için havluyla sardım. Kısacası, berbat görünüyordum ama umursayacak hâlim bile yoktu.

Mutfağa girdiğimde Will, masaya iki kâse sıcak çorba koymuştu. Odaya girerken sandalyemi çekti.

"Tavuklu erişte çorbası ve domates çorbası buldum. Domates çorbası çiğnemesi daha az zahmetli diye düşündüm ama son kullanma tarihinin bir buçuk yıl geçtiğini görünce birkaç erişte daha iyi olur dedim.

Gülümsedim ve sandalyeye oturdum. "Teşekkür ederim."

"Ah, neredeyse unutuyordum..." Döndü ve tezgâhtan bir şey aldı. "Bunları da konservelerin arkasına gizlemişsin." Masaya *M&M's* dolu bir shot bardağı koydu. "Acil durumlar için şeker mi saklıyorsun?"

Kalbim sıkıştı. Declan yine bir şekilde kendini hatırlatmayı başarmıştı, sanki aklımdan çıkabilirmiş gibi.

"Sanırım oraya koyduğumu unutmuşum," dedim.

Çorbalarımızı içtikten sonra yatağıma kıvrılıp uyumak için sabırsızlanıyordum. Will yanıma uzanıp bir süre sarıldı ama bir noktada kalkıp hastaneye gitmesi gerekti. Uyuduğumu düşünmüş olmalı ki odadan sessizce çıktı. Onu durdurmadım, gözlerimi kapalı tutup sessiz kaldım.

Bir buçuk gündür uyumamıştım, hem fiziksel hem duygusal olarak bitkindim ama yine de bir türlü uyuyamıyordum. Sürekli ne kadar çok zamanı boşa harcadığımı, babamdan uzak geçirdiğim yılları düşünüyordum ve artık geri dönüşü yoktu. Bu, bana hayatın ne kadar hızlı geçtiğini ve sevdiğimiz insanlarla zaman geçirmenin ne kadar önemli olduğunu hatırlattı. Geçmişi değiştiremezdim ama gelecekte bunu bir öncelik hâline getirebilirdim.

28

Molly

Babam, inanılmaz geniş bir çevreye sahipti.

Üç gün sonra, Londra'dan gelen kız kardeşim Lauren ile birlikte cenaze evinin ön sırasına oturduk. Sanki bitmek bilmeyen bir insan seli, ikinci gün üst üste taziyelerini sunmaya geliyordu. Şunu söylemeliyim ki, bugün biri kalp krizi geçirecek olsa şansı pek yaver gitmezdi çünkü ilçedeki tüm doktorlar ve hemşireler bu törendeydi. Babam ve ben farklı hastanelerde çalışmıştık ama katılım beklediğimden yine de çok daha büyüktü. Annem bile gelmişti ve bu beni mutlu etmişti.

Taziye iki ile dört arasında başlamış, ardından üç saat ara verilmiş ve akşam yediden dokuza kadar devam etmişti. Kayla, bu ara sırasında yakınlardaki bir İtalyan restoranında özel bir odada akşam yemeği organize etmişti. Babam tek çocuktu ve ebeveynleri çoktan vefat etmişti, dolayısıyla oradaki akrabaların büyük kısmı Kayla'nın tarafındandı. Will ise her zamanki gibi tüm süre boyunca yanımdan bir an olsun ayrılmamıştı.

"Nasıl gidiyor?" Yemekten sonra yanıma eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu.

"İyiyim. Ama bu gece bir kez daha aynı şeyleri yaşamak zorunda olduğuma inanamıyorum."

Neyse ki bu akşamki oturum sonuncusuydu. Yarın cenaze vardı.

"Keşke yanında kalabilseydim," dedi. "Ama yarın bütün gün burada seninle olacağım."

"Abartma, Will. Şimdiye kadar her an yanımdaydın. En son ne zaman uyuduğunu bile bilmiyorum. Bu gece çalışmak zorunda olduğun için özür dilemek zorunda değilsin. Ayrıca, yarın gelip bana eşlik etmek zorunda da değilsin. Zaten fazlasıyla destek oldun."

Will parmaklarını benimkilere geçirdi ve elimi dudaklarına götürdü. "Sadece senin yanında olmak istiyorum."

Elimi yanağına koydum. "Zaten hep yanımdaydın. Gerçekten çok teşekkür ederim, Will."

Akşam oturumu da aynı şekilde geçti. Gelenlerin yarısından fazlasını önceden tanımıyordum ve bu durum, babamın hayatını ne kadar süre kendimden uzak tuttuğumu bana sürekli hatırlatıyordu. Bir ara kız kardeşim Lauren ve babamın eşi Kayla'nın arasında duruyordum. Kayla'ya, çocukken babamızla çalışmış bir hemşireyi tanıtmak için döndüm ve geri baktığımda, başka bir sağlık çalışanı yerine kız kardeşimin bir adamla tokalaştığını gördüm.

"Declan? Aman Tanrım! Burada ne işin var?" Hızla kollarına atıldım.

Declan, coşkulu selamlamama hazırlıksız yakalanarak gülümserken geri sendeledi. "Elbette geldim. Böyle bir karşılama varken nasıl gelmezdim ki?"

Biraz aşırı tepki verdiğimi fark edip kendimi toparlamaya çalıştım. "Geleceğinden haberim yoktu."

"Uçağım rötar yaptı. Aslında öğleden sonraki oturumda burada olacaktım."

"Bu gerçekten harika bir sürpriz. Buraya kadar geldiğin için çok teşekkür ederim." Bir süre sohbet ettik, ta ki Declan kuyruğu tıkadığını fark edene kadar. "Saygılarımı sunup arkada bir yere oturacağım," dedi. "Boş bir ânında beni bulur musun?"

"Evet, tabii ki."

Ne yazık ki, ancak akşamın bitimine doğru, yaklaşık bir buçuk saat sonra *boş* bir ânım oldu. Ama Declan'ın gelişi moralimi ciddi anlamda düzeltmişti. O geldiğinden beri kendimi çok daha iyi hissediyordum. Arada sırada dönüp hâlâ orada olup olmadığını kontrol ediyordum ve her seferinde bana gülümseyerek karşılık veriyordu. O gülüş, sanki ilerleyebilmem için gerekli enerjiyi veriyordu.

Sıra nihayet azaldığında Kayla kolumu okşadı. "Declan'ın gelmesi ne kadar ince bir davranış. Baban onu çok severdi."

"O da babamı çok severdi."

"Umarım bunu söylememden rahatsız olmazsın ama sizin yemeğe geldiğiniz gece baban bana gelecekteki damadıyla tanışmış gibi hissettiğini hissettiğini söylemişti."

"Bunu gerçekten söyledi mi?"

Kayla başıyla onayladı. "Evet, söyledi. Ben de aranızda özel bir şeyler olduğunu düşünmüştüm."

Declan'a doğru göz attım. Hâlâ arka sıralarda oturuyordu ama bu kez gülümseyip bir paket *M&M's*'i salladı. Bu beni güldürdü. Kayla'ya döndüğümde yüzünde sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu gece beraber eğlenin. Biraz kafanı dağıtman lazım."

Başımı Declan'ın kiralık arabasının koltuğuna yaslayıp derin bir nefes aldım. "Ne uzun bir gündü."

Elini uzatıp nazikçe elimi sıktı. "Çok yorgunsun, değil mi?"

Esnedim. "Evet, öyleyim."

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Sadece eve gitmek istiyorum."

Declan sıcacık, rahatlatıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "O zaman öyle yapalım."

Aracı çalıştırdı ve yola koyuldu.

"Bugün bir şeyler yedin mi?" diye sordu.

"Şu an kahvaltı gibi bir şey yemeyi çok isterdim."

Kaşlarını kaldırdı. "Yumurtan ve ekmeğin var mı?"

"Buzdolabım tamamen boş."

"Marketin önünden geçeriz, hemen bir şeyler alırım."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Sen gerçekten harikasın."

Yol boyunca camdan dışarı bakakaldım. Aniden içime bir hüzün dalgası çöktü. Bugün babamın artık burada olmadığını bir şekilde yok saymayı başarmıştım, hatta cenaze evindeyken bile. Ama bu sessiz arabada her şey bir anda üzerime yığıldı. Yağmur yağmaya başladı ve bu da duygularımı daha da ağırlaştırdı.

Eve vardığımızda uzun ve sıcak bir duş aldım. Oturma odasına geçtiğimde Declan'ın Wisconsin'e gitmek için ayrılmasından bu yana hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Ben kanepeye yığılırken, o da meşhur Fransız tostunu hazırlıyordu. Havaya tarçın kokusu yayılmıştı. Bu berbat günde, sonunda küçük de olsa bir mutluluk hissettim.

Derin bir nefes alıp kokuyu içime çektim. "Hâlâ buraya kadar geldiğine inanamıyorum," dedim.

"Buraya gelmemek bir seçenek bile değildi, Mollz."

Onun tostu çevirmesini izlerken yüzümde bir gülümseme belirdi. "Tam da doktorun reçete ettiği şey bu: akşam yemeği niyetine kahvaltı ve seninle takılmak."

Arkasını döndü. "Hangi *doktor* olduğunu bilmiyorum ama Doktor Will'in *beni* buraya, senin yanına yollayacağını sanmıyorum."

Suçluluk hissiyle yüzüm hafifçe kızardı. "Evet, büyük ihtimalle."

"Bu arada," dedi, "burada kalmam sorun yaratacaksa bir otelde de kalabilirim."

Doğruldum. "Şaka mı yapıyorsun? Burası senin evin. Kiranı ödedin. O oda hâlâ senin. Üstelik bu gece yalnız kalmak istemiyorum."

"Anlıyorum, ama buraya gelir mi? Sonuçta Will'e o dönem ev arkadaşın olduğumu hiç söylememiştin. Yani burada olmam ona pek mantıklı gelmez. Seni zor durumda bırakmak istemem."

Will'in bundan hoşlanmayacağını biliyordum ama Declan'a gitmesini asla söyleyemezdim. Omuz silktim. "Tüm gece çalışıyor. Buraya gelmez. Diyelim ki bir şekilde geldi, o zaman da ona gerçeği söylerim; şehre geldiğini ve burada kaldığını. Bunu kabul etmek zorunda çünkü seninle hâlâ arkadaş olduğumuzu biliyor."

Declan başını salladı. "Tamam, tatlım. Sadece işleri zorlaştırmak istemiyorum."

Bu hafta Declan'ın bana ikinci *tatlım* deyişiydi. Belki de erkek arkadaşım olmayan bir erkeğin bana *tatlım* demesinin neden bu kadar hoşuma gittiğini sorgulamam gerekiyordu. Ama şu an bunu kafaya takamayacak kadar yorgundum.

"Hiçbir şeyi zorlaştırmıyorsun, Declan. Hatta bu gece yalnız kalmak zorunda olmadığım için her şeyi çok daha kolaylaştırıyorsun."

Gülümsedi. "Eve dönmek gibisi yok."

Ev. Az önce söylediğinin farkında olmadığından emindim.

"Ev, ha?"

Bir an durdu. "Ne komik, ağzımdan öyle çıkıverdi. Ama sanırım burayı gerçekten evim gibi görüyorum. En azından ikinci evim gibi."

Declan, tarçınlı Fransız tostu ve bolca pastırmayla dolu iki tabağı masaya getirdi. Kaybettiğim iştahım geri gelmişti, hem de güçlü bir şekilde. Karşılıklı oturuyorduk, o ise beni izlerken gülümseyip duruyordu. "Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek güzel."

Kısa sürede tabağımdaki her şeyi silip süpürdüm. Ama yine de karşılıklı oturup sessizliğin keyfini çıkardık. Portakal suyunun son yudumunu bitirdim.

"Julia'ya burada olduğunu söyledin mi?" diye sordum, onun adını anarken içimde bir kıskançlık kıpırtısı hissederek.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Burada olduğumu bilmesine gerek yok; onunla yeniden bir şey başlatmak gibi bir niyetim yok. Olduğu gibi bırakmak daha iyi. Buraya sadece senin için geldim."

Göğsüm sıkıştı. "Ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Maalesef uçuşum yarın gece. Cenazede burada olacağım ama hemen ardından Wisconsin'e dönmem gerekiyor. Ertesi sabah önemli bir sunumum var. Keşke daha uzun kalabilseydim."

Kaşlarımı çattım. "Keşke."

Aramızda bir sessizlik oldu ve yaşadığım o güzel his yavaş yavaş yerini boşluğa bıraktı.

Declan bunu hissetti. "Bugün hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Belki de konuşmam gerekiyor ama şu an hiç istemiyorum. Bugünü tekrar yaşamak kâbus gibi olur. Çok yorucuydu ve yarını düşünmek bile istemiyorum."

Masanın altında ayağına hafifçe dokundum, onu biraz neşelendirmeye çalışarak. "Haydi ölümden başka bir şeyden bahsedelim, olur mu? Mesela peynirden ve lezbiyen barlarından bahset bana."

Declan, Wisconsin'deki hayatıyla ilgili birkaç komik hikâye anlattı, ben de onun esprileri içinde kayboldum. Onun bu gece burada olması, bana her dakika daha fazla huzur veriyordu.

"Burada olmandan memnun olan tek kişi ben değilim," dedim. "Babamın eşi, senin gelmene çok memnun oldu ve babamın sana ne kadar değer verdiğini söyledi."

Declan masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Ben de onu gerçekten çok sevmiştim. Keşke onu daha iyi tanıma fırsatım olsaydı."

"Biliyor musun, babam seni fazla tanımamış olabilir ama senin iyi bir insan olduğunu hemen anlamıştı. Tıpkı benim seni ilk gördüğümde anladığım gibi. Senin o dışa dönük ve sıcak hâline bayıldı. Cidden, Declan, ne zaman bir yere girsen, ortamı aydınlatıyorsun."

Sözlerimden sonra yüz ifadesi değişti, karardı; sanki iltifatım onu rahatsız etmişti. Bu oldukça tuhaftı. Gözlerimi açarak "Yanlış bir şey mi söyledim? Bu bir iltifattı, biliyorsun," dedim.

"Hayır." Declan sandalyesine yaslandı ve derin bir nefes verdi. "Elbette öyleydi. Söylediğin çok güzel bir şeydi." Alnını sildi,

yüzü kızarmıştı. Bir şeyler ters gidiyordu. Ona yaklaştım. "İyi misin?"

Nasıl cevap vereceğini bilmiyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptı, sonra konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Şu an benimle ilgili konuşmanın sırası değil. Ben bunun için buraya gelmedim."

"Declan, bir şey canını mı sıkıyor? Söyle bana, lütfen." Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ayrıca, şu anda *kendim* hakkında konuşmak, isteyeceğim en son şey. Lütfen, bana neler olduğunu anlat."

Eline bakarak başparmaklarını birbirine sürttü. "Hiçbir şey yok."

Ama ne kadar geçiştirmeye çalışırsa, o kadar endişeleniyordum.

"'Bulunduğun her yeri aydınlatıyorsun' dediğim anda yüzünün düştüğünü gördüm. Seni tetikleyen şey neydi? Lütfen söyle."

Yutkundu. "Tamam... Evet, benimle ilgili bir şeyler var. Ama bu gece bu konuyu konuşmak doğru gelmiyor." Derin bir nefes vererek devam etti, "Belki her şey biraz sakinleştiğinde telefonda konuşabiliriz. Seni zorlamak istem..."

"Benim için ne kadar önemli olduğunun farkında mısın bilmiyorum," diye araya girdim, söylediklerim beni bile şaşırtmıştı. "Eğer bir şey seni rahatsız ediyorsa bunu bilmem gerek, Declan. Şimdi. Lütfen? Merak etme, bu gece hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerimin içine, bana fazlasıyla uzun gelen bir süre boyunca baktı. Sonunda başını onaylarcasına salladı. "Hadi kanepeye geçelim."

Kalbim sıkıştı. Kafamda bin bir senaryo dönüp duruyordu. Wisconsin'de kötü bir şey mi olmuştu? Yoksa birini hamile mi bırakmıştı? Sonuncusu tamamen alakasız bir düşünceydi ama yine de imkânsız değildi. Tabakları lavaboya götürdü ve ardından kanepede yanıma oturdu.

Yan yana oturduk ve birbirimize döndük.

"Sana anlatmadığım bir şey var," diye başladı. "Kendimle ilgili, son zamanlara kadar tam olarak fark etmediğim bir şey."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Tamam..."

Declan otuz saniye boyunca tek kelime etmedi.

"Bunları dile getirmek, düşündüğümden daha zor." Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Tamam. Doğrudan söyleyeceğim." Gözlerini kapattı. "Bazen kendimi iyi hissetmiyorum, kötüleşiyorum." Bir an duraksadı. "Depresyonla mücadele ediyorum, Molly. Liseden beri tedavi görüyorum. Annem de... bipolar bozuklukla mücadele ediyor."

Vay be. Tamam. Bunu hiç beklemiyordum.

"Hep depresyonumun, bipolar bozukluğun ilk belirtileri olabileceği korkusuyla yaşadım," diye devam etti. "Bu hastalığı teşhis etmek kolay değil çünkü yıllar içinde ilerliyor. Bu endişemi ancak yakın zamanda doktorumla uzun uzun konuşabildim. O, benim kadar endişeli görünmüyor ama aynı zamanda korkularımın tamamen yersiz olduğunu da söyleyemedi. Depresyon için ilaç kullanıyorum ve çoğu zaman faydasını görüyorum. Ama bazen öyle kötü dönemler geçiriyorum ki kendi kendime aşmakta zorlanıyorum, o zamanlarda doktorum genelde ilacımı yeniden ayarlıyor. Babanda kaldığın haftadan sonra döndüğün gece, o zor dönemlerden birindeydim. En zoru da bunu yaşadığımda hemen kendimi toparlayamamam."

Anlattıklarını sindirmeye çalıştım. Sessiz sedasız bu acıyı yaşaması ve bunu benimle paylaşamamış olması içimi acıttı. Dahası, kendi dertlerime o kadar kapılmıştım ki, belirtileri görmeme rağmen fark edememiştim bile. Babamın yanından döndüğümde bir şeylerin onu rahatsız ettiğini hissetmiştim ama bunun onun *iç dünyasından* kaynaklandığını hiç tahmin etmemiştim.

"Şu an kendini iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Evet, iyiyim. Sorunlarımın daha ciddi bir hâle gelebileceği düşüncesi hep aklımın bir köşesinde vardı ama son zamanlarda annem gibi olmaktan ciddi ciddi endişe etmeye başlamıştım. Bu endişe başlı başına bir sorun hâline geldi ve bunu hem kendime hem de doktoruma itiraf etmem gerekti."

"Yani doktorunla konuştun, öyle mi?"

"Evet. Kaliforniya'daki doktorumla konuştum. *Zoom* üzerinden terapi seanslarına başladık ve birçok korkumu yatıştırdı. Eğer bipolar olsaydım, bunun farklı şekillerde kendini göstereceğini düşünüyor. Sadece depresyonda olduğumu düşünüyor. Ama tabii, yüzde yüz emin olması imkânsız."

"Annen hakkında pek konuşmazdın. Bunun ne kadar hassas bir konu olduğunu şimdi anlıyorum."

"Onun ani ruh değişimleri ve yaşadığı krizlerle büyümek çok zordu. Bu konuda konuşmak benim için hiçbir zaman kolay olmadı. Ve inan bana bunlar, *bu gece* gündeme getirmek istediğim en son şeydi."

Elini tuttum. "Bunu yaptığın için çok mutluyum." Sonunda eksik bir yapboz parçasını bulmuş gibi hissediyordum. Declan ile ne kadar yakın olursak olalım, hep bir şeylerin eksik olduğunu düşünürdüm. Şimdi artık biliyordum.

"Declan, şu an bunları benimle paylaşıyor olman o kadar değerli ki. Hep bana göstermediğin, sakladığın bir yanın varmış gibi hissetmiştim; sanki fazla iyi, gerçek olamayacak kadar mükemmeldin." Hafifçe güldüm.

O da gülümsedi. "Evet, anlıyorum. Gülümsememin ardına gizlenmeyi iyi öğrendim. Hatta bazen bunu telafi etmek için insanları güldürmeye çalışıyorum ki içimi görmeye çalışmasınlar. Çoğu insan, duygularımı sakladığımı anlamaz ama o gece babandan döndüğünde senin bunu fark ettiğini hissetmiştim. Destek olacağını bilsem de seni bu yükle uğraştırmak istemedim."

"Bu tür şeyler hakkında konuşmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Başını salladı. "Sen her zaman kendi kaygıların konusunda dürüst oldun. Benim bunu yapabilmem biraz zaman aldı."

Derin bir nefes verdim. "Keşke daha önce bilseydim, sana yardım edebilirdim."

"Artık bildiğin ve saklamak zorunda olmadığım için kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Sonraki yarım saatte Declan, annesiyle ve ruhsal rahatsızlığı olan bir ebeveynle büyümenin zorlukları hakkında daha fazla konuştu.

"Tekrar söylüyorum, bunları paylaştığın için çok mutluyum."

"Ben de," dedi hafifçe gülümseyerek. "Son haftalarda kendi meselelerimi çözmek için zaman ayırdım; aslında bunu daha önce yapmam gerekiyordu. Hatta birkaç günlüğüne Kaliforniya'ya bile gittim."

"Vay be, bunu bilmiyordum." Gülümsedim. "Bu gece gerçekten iyi hissediyor musun? Bütün gün yolculuk yaptın ve ardından saatlerce taziye evindeydin."

Elimi nazikçe tuttu. "Bu gece iyi hissediyorum çünkü yanındayım, beni buraya getiren üzücü nedenlere rağmen. Seni gerçekten çok özlemişim. Sanırım bunu seni görene kadar anlamamışım."

Söyledikleri âdeta kalbimi eritti. *Neler oluyordu böyle?* Declan'ı artık geride bırakmaya başladığımı sanıyordum. Will ile her şey gayet iyi gidiyordu. Ama şu an, tek görebildiğim, tek hissettiğim Declan'dı.

Ona söylemek istediğim çok fazla şey vardı ama ağzımdan çıkan tek şey oldu.

"Ben de seni özledim."

Declan derin bir nefes aldı ve bacağıma hafifçe vurdu. "Tamam, artık yeter. Bu konuları bir kenara bırakalım, olur mu? Hadi, bu gece sadece güzel şeylerden bahsedelim, ne dersin?"

"Şunu bil ki, zor konuları konuşmak beni rahatsız etmiyor. Seni daha çok tanımak hoşuma gidiyor, acı verse bile." Gözlerime baktı. "Sana anlatmamamın nedeni senin anlamayacağını düşünmem değil. Ben kendimden kaçıyordum, yüzleşmek istemiyordum. Doktorum, annem ile yaşadıklarım yüzünden çocuklukta bir tür travma sonrası stres bozukluğu geliştirmiş olabileceğimi düşünüyor. Ve her ne kadar klinik depresyon benim asıl sorunum olsa da, anneme dönüşme korkum, ilişkilerimi ve aldığım kararları etkiliyor..." Gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Bizden mi bahsediyordu? Benimle bir şey yaşamamaya karar vermesinden mi? Yoksa Julia'dan mı söz ediyordu?

Bunu sormak yerine, "Bana bir söz verir misin?" dedim.

"Tabii, nedir?"

"Artık bildiğime göre, bana güveneceğine söz ver. Kendini kötü hissettiğinde beni arayacağına söz ver."

Declan gülümsedi. "Tamam, söz veriyorum."

Declan'a önceden de değer verdiğimi düşünüyordum ama bu gece onun bu kadar açık ve savunmasız bir hâlini görünce daha önce hiç olmadığımız kadar yakınlaştığımızı hissettim. Ona karşı duyduğum karmaşık hisler, içimde yeniden alevlenen bir ateş gibi parladı.

Ayışığı Kitaplığı

29
Declan

Ertesi sabah tamamen dağılmış olarak uyandım.

Dağılmıştım çünkü Molly'ye tüm hislerimi açmıştım.

Dağılmıştım çünkü ona olan hislerim zirve yapmıştı.

Ve dağılmıştım çünkü onun yatağında uyanmıştım.

Aramızda hiçbir şey yaşanmamıştı, en azından fiziksel olarak.

Dün geceki konuşmamızdan sonra kalbim neredeyse patlayacak gibiydi. Molly beni öylesine kabullenmiş, öylesine önemsemişti ki ona daha önce açılmadığım için pişman olmuştum.

Onun için güzel bir şeyler yapmak istemiştim ama ikimiz de çok yorgunduk. Bir ara kanepede otururken bana yaslandı ve sonunda ona sarılarak uyuyakaldım. Gözlerimi açtığımda hâlâ kanepede olduğumuzu fark ettim ve onu uyandırarak kendi yataklarımıza gitmeyi önerdim. Ama o yalnız kalmak istemediğini söyledi. Tereddüt etmeden odasına geçtim ve yatağında yine birbirimize sarılarak uykuya daldık.

Ertesi sabah, Molly'ye arkadaşlık sınırlarını aşan hisler beslediğim için kendimi perişan hissederek uyandım. Ama bu sefer işler *daha da* karışıktı çünkü Molly'nin bir erkek arkadaşı vardı.

Uyurken telefonuna sürekli mesajlar geliyordu; Will, Molly'nin nasıl olduğunu soruyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bu gece

gidiyordum ve kalbimin bir parçasını burada bırakıyordum. Aramızda bir şeyler değişmişti. Molly'ye olan hislerim her zaman güçlüydü ama hiçbir zaman *bu kadar derin* olmamıştı.

Plan, herkesin kilisede toplanıp Molly'nin babasına son kez veda etmesi ve ardından mezarlığa geçmesiydi.

Molly, tüm sabah boyunca tamamen hissiz gibiydi. Onu suçlayamazdım. Bugün ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, onun acısını dindiremezdim.

Kiliseye erken geldik ve kız kardeşiyle ilgilenmesi için ona biraz zaman tanıdım ama bir ihtiyacı olduğunda yanında olabilmek için çok uzaklaşmadım. Havaalanına gidene kadar onun yanında olmayı planlamıştım.

Tören başlamadan birkaç dakika önce Molly yanıma geldi. Gözleri cam gibiydi, boş ve uzak bakıyordu. Hâlâ hiçbir şey hissetmemeye çalıştığını biliyordum. Yanıma oturdu ve başını omzuma yasladı. Kolumu ona doladım ve onu sıkıca sardım. O kadar bitkindi ki sanki onu ayakta tutan tek şey bendim.

Eğer omzumda sert bir dokunuş hissetmeseydim, onu asla bırakmazdım. Döndüğümde, Will Daniels'ın öfkeli bakışlarıyla karşı karşıya geldim.

"Bundan sonrasını ben hallederim."

Bir kilisede tartışmaya girecek değildim. Ayrıca kabul etmek gerekirse, hatalı olan bendim. Sonuçta sevgilisinin omzuna kolumu dolamıştım. Molly paniklemiş gibiydi, durumla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu, bu yüzden işi onun için kolaylaştırdım. Bu, yapmak istediğim son şeydi ama ayağa kalktım ve elimi uzattım.

"Merhaba, Will. Seni görmek güzel."

Bir an tereddüt etti ama elimi sıktı. "Buraya geleceğini bilmiyordum, Declan. Şehirdışında yaşıyorsun sanıyordum."

"Cenaze töreni için dün gece geldim."

Will kaşlarını çattı ve bakışlarını Molly'ye çevirdi. Bariz şekilde huzursuzdu ama Molly'nin yüzüne baktığında, şükür ki,

bu küçük ego savaşını bir kenara bırakıp çömelerek onun göz hizasında konuşmaya başladı.

Ellerini Molly'nin yanaklarına koydu ve yaşlarla dolmuş yüzüne baktı. "Ah, Molly... Geçecek. Şu an değil, bir saat sonra değil, belki birkaç gün içinde bile değil... Ama zamanla daha kolay olacak, söz veriyorum. Bugün en zor gün ve her ânını hissetmeye hakkın var. İçinde tutmana gerek yok. Bırak aksın, tatlım."

Molly'nin tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından süzüldü. Will ona doğru eğilip sıkıca sarıldı. Orada öylece dururken kendimi fazlalık gibi hissettim. Bu yüzden doğru olanı yaparak onları yalnız bıraktım. Birkaç sıra arkaya oturdum ve Will'in Molly'nin gözyaşlarını silmesine yardım edişini izledim. Molly ardından ona yaslanarak ön sıraya doğru yürüdü.

Tören boyunca çoğunlukla ikisinin arkasından baktım. Başka bir adamın, benim olmam gereken yerde, Molly'ye destek olduğunu görmek canımı yakıyordu. Ama en nihayetinde Molly'nin mutluluğu benim bencilce arzularımdan daha önemliydi.

Törenin ardından tabut taşıyıcıları cenazeyi kiliseden dışarı çıkarırken Molly ve ailesi onları hemen arkalarından takip etti. Molly ve Will yanımdan geçerken ortamı daha da garipleştirmemek için başımı öne eğdim. Dışarıda bir cenaze aracı ve uzun bir limuzin hazır bekliyordu. Will ve Molly'nin aileyle birlikte limuzine bineceklerini düşünmüştüm. Ama Will'in Molly'nin alnına bir öpücük kondurup anahtarlarını cebinden çıkararak otoparka doğru yürüdüğünü görünce şaşırdım. Molly etrafına bakındı, göz göze geldiğimizde hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. Yanına yürüdüm, vedalaşmanın zamanı gelmişti.

Kollarını hafifçe ovuşturdum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bunun sona ermesine gerçekten sevindim."

"Eminim öyledir."

Molly'nin omzunun üzerinden Kayla'nın, kızına ve iki yaşlı kadına limuzine binmeleri için yardım ettiğini gördüm. İşini bitirince kalabalığa doğru bakındı.

"Kayla seni arıyor olabilir."

"Sence onlarla limuzine binmek istemediğimi söylesem üzülür mü?"

"Bence senin için en kolay olacak şey neyse onu yapmalısın. Yanında ailesi var gibi görünüyor, yalnız kalmaz."

Molly işaretparmağını kaldırdı. "Bana bir dakika verir misin lütfen?"

"Tabii ki."

Onu Kayla'ya doğru yürürken izledim. Molly bana doğru işaret etti ve Kayla'nın bakışları benimkilerle buluştu. Gülümsedi. Birbirlerine sarıldılar, ardından Molly yanıma geri döndü.

"Mezarlığa gidiyor musun?" diye sordu.

"Öyle planlıyordum."

"Seninle gelebilir miyim?"

Şaşırmıştım ama onunla birkaç dakika daha yalnız kalma fırsatını geri çevirecek değildim.

"Elbette."

Limuzinin arkasında farları açık şekilde sıralanmış arabalar vardı. İkinci sıradaki arabada Will oturuyordu ve gözlerini bizden ayırmıyordu.

"Will benimle geleceğini biliyor mu?" Çenemi kaldırarak onun arabasını işaret ettim. "Çünkü şu an bize bakıyor."

Molly derin bir iç çekti. "Hayır, sanırım gidip ona haber vermem lazım."

Başımla onayladım. "Ben de otoparktan arabayı getireyim, olur mu?"

"Tamam, teşekkür ederim."

Arabayı getirdiğimde Molly içeri bindi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Sorun olmadığını söyledi."

Uzun araba konvoyunun başındaki cenaze arabası kaldırımdan uzaklaştı ve diğer arabalar onu takip etti. Molly, yol boyunca dışarıya dalgın bir şekilde bakıyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette. Her şeyi sorabilirsin."

"Ölmekle ilgili seni en çok korkutan şey nedir?"

Bir an ona baktım, sonra tekrar yola döndüm. "Bilmiyorum. Kalbin durduktan sonra fiziksel bir acı hissettiğini sanmıyorum ve bir şekilde ölümden sonra hayat olduğuna inanmayı seviyorum. Bu yüzden, ölümün fiziksel tarafı beni pek korkutmuyor. Sanırım beni asıl korkutan şey, geride pişmanlıklar bırakarak ölmek."

"Mesela ne gibi pişmanlıklar?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum... Sanırım eğer geriye dönüp baktığımda çok çalıştığımı ama bunun sevdiklerimi ihmal etme pahasına olduğunu fark edersem. Ya da bir eşim ve ailem olmadığını görürsem." Duraksadım ve Molly'ye doğru bir bakış attım. "Belki de risk almaktan korktuğum için önemli fırsatları kaçırdıysam."

Molly başını salladı ve tekrar camdan dışarı dalgınca bakmaya devam etti. Sanırım babamın çok fazla pişmanlığı yoktu... Belki bizi terk ettikten sonra yaptığı bazı şeylerle ilgili vardır ama son zamanlarda bununla barıştığını düşünüyorum."

Elimi uzatıp onun elini tuttum. "Bence bu huzuru ona sen verdin, Molly."

Derin bir nefes aldı. "Babamla bu son birkaç ayını birlikte geçirdiğim için çok mutluyum."

Başımla onayladım. "Eminim bu onun için de çok değerliydi."

Bir süre sessizlikten sonra, "Will bana birkaç gün önce beni sevdiğini söyledi. Babam ölmeden bir gün önceydi," dedi.

Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi hissettim, ciğerlerimden tüm hava çekilmişti. Bir şey söylemeden önce toparlanmam gerekti. "Bu... seni mutlu etti mi?"

"Bütün bu süreçte gerçekten harika davrandı. Onunla ilgili başlangıçta şüphelerin vardı, biliyorum. Benim de vardı. Ama onun gerçekten bana değer verdiğini düşünüyorum."

"Ona... âşık mısın?" Nefesimi tutarak sordum.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum." Gözleri kucağındaki ellerine kaydı. "Ama karşılık veremedim. Henüz değil. Ona değer

veriyorum, birlikteyken güzel vakit geçiriyoruz. Çok fazla ortak noktamız var." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki de babamla ilgili durumlar yüzünden duygularım karmakarışık ve ne hissettiğimden emin olamıyorum."

Hayatta birçok şeyden emin olmayabilirdim ama artık bir şeyi kesinlikle biliyordum. *Gerçekten âşıksan, bunu bilirsin.* Ve Molly benimle olmayacaksa bile, onun asla hak ettiğinden daha azıyla yetinmesini istemezdim.

"Bence âşık olduğunda bunu anlarsın, Molly."

"Peki nasıl? Nasıl anlıyorsun?"

Tam o sırada mezarlığın demirden yapılmış giriş kapılarına ulaştık. Cenaze konvoyu yavaşladı, biz de Molly'nin babasının mezar yerine doğru cenaze arabasını takip ettik.

Önümdeki arabayı takip ederek gitmek işimi kolaylaştırdı çünkü Molly'nin sorusuna nasıl yanıt vereceğim konusunda kafam allak bullaktı. Fazla zaman geçmeden cenaze arabası yavaşladı ve yolun kenarına çekti. Molly ile geçirdiğimiz vaktin sonuna yaklaştığımızı fark edince içimde bir sıkıntı oluştu.

Arabayı durdurduğumda Molly bana döndü. Başını iki yana salladı. "Yolda sana hayatın anlamını sormam biraz garipti, biliyorum," dedi. "Sanırım babamın vedasına tanıklık etmek, artık kendi başlangıcımı bulma zamanımın geldiğini fark etmemi sağladı."

Önümüzdeki arabalardan insanlar kapılarını açarak inmeye başladılar. Molly kapı koluna uzandı. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim, Declan." Kapıyı açmak üzereyken, aceleyle seslendim. "Bekle!"

Bana döndü.

"Âşık olduğunu, eskiden seni korkutan her şeyin, o kişiyle bir ömür geçirememe düşüncesi kadar ürkütücü gelmediği zaman anlarsın."

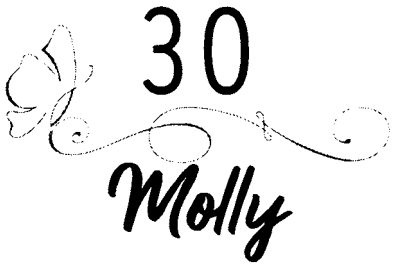
Molly'nin gözleri doldu, bakışlarımız âdeta büyülenmiş gibi kilitlendi. Hayatımın aşkı olduğunu ve aşkın anlamını onun sayesinde bildiğimi söylemek için yanıp tutuşuyordum. Ama o an, yolcu camına vurulan bir tıklama sesiyle aniden bölündü.

Will.

Gözlerimi kapattım. *Lanet olsun.*

Molly'nin yüzü kederle doluydu. "Buraya geldiğin için tekrar çok teşekkür ederim, Declan."

Elini dudaklarıma götürüp üstüne hafifçe bir öpücük kondurdum. "Tabii ki. Her zaman yanında olacağım, tatlım."

"Aramızda bir sorun mu var?"

Bardağımın üstündeki buğuda şekiller çizmeyi kesip Will'e döndüm. "Ne dedin, anlayamadım?"

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Gel buraya," dedi. Yan yana oturduğumuz kanepede beni nazikçe kolumdan tutup kucağına çekti. Yüzümdeki saçları usulca geriye itti ve gözlerimin içine baktı. "Aramızda her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii. Niye olmasın ki?"

Başını hafifçe iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sanki bana biraz mesafelisin. Babanı kaybetmenden bu yana yalnızca bir buçuk hafta geçti, üzgün olman çok normal ama nedense bundan daha fazlası var gibi geliyor."

Son zamanlarda kendimi biraz garip hissediyordum. Evet, bu çoğunlukla babamla ilgiliydi, ama bir kısmı da Declan'dan dolayıydı. Cenazeden sonra ondan hiç haber alamamıştım, nihayet ona mesaj attığımda ise normalde olduğu gibi değildi. Mesajları kibar ve nazikti ama bir şekilde mesafeliydi. Bu da bana, Declan için duyduğum endişenin, Will'in benim için hissettiği endişeye oldukça benzediğini fark ettirdi.

Will'e yalan söylemekten nefret ediyordum ama başka bir adamla, özellikle de Declan'la ilgili endişelerimi paylaşmam

gerektiğini de düşünmüyordum. Bu yüzden durumu yarım bir dürüstlükle geçiştirdim. "Sana mesafeli davrandıysam özür dilerim. Babamı kaybetmek beni derin düşüncelere itti ve kafamın içinde sıkışıp kalmış gibiyim; umarım ne demek istediğimi anlatabiliyorumdur."

"Elbette anlıyorum. Ama şunu bil ki aklındakileri çözmek istersen buradayım; konu ne olursa olsun."

"Bunu biliyorum, Will. Tüm süreç boyunca inanılmazdın, hem sabırlı hem de destekleyici."

Yanaklarımı avuçlarının içine aldı. "Çünkü seni seviyorum."

Bu, Will'in bana üçüncü kez *seni seviyorum* deyişiydi ve hâlâ aynı duygularla karşılık verememiştim. Giderek bu sözleri geri söylemek için üzerimde daha fazla baskı hissediyordum, ama emin olmadan bunu yapamazdım.

Yüzümü eline çevirdim ve avucuna bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Will, bir süre sonra vardiyası için hastaneye gitmek zorunda kaldı, bu yüzden birbirimize iyi geceler diledik. Kapıyı kapatınca yalnız kaldığım için bir nebze rahatladığımı hissettim. Dilediğim gibi boş boş dalıp gidebilirdim, kendimi iyi gibi göstermeye ya da hislerimi açıklamaya çalışmam gerekmeyecekti. Belki gevşememe yardımcı olur diye bir kadeh şarap aldım ve oturma odasında babamın cenazesinden önce sehpanın üstünde duran fotoğraf albümünü elime aldım. Küçük kız kardeşim, törenlerde sergilenmek üzere fotoğraf kolajları hazırlamıştı, bu yüzden annemden, babamla fotoğraflarının olduğu eski bir aile albümünü ödünç almıştım.

Sayfaları çevirirken derin bir iç çektim: babamla balık tutarken; babam bana *softbol* oynamayı öğretmeye çalışırken; ben dört yaşındayken ona manikür yapmama izin verdiği için yarısına kadar ojeli tırnaklarıyla babam; annem, babam, ablam ve ben balkabağı toplarken... Çocukluğumdan, aklımda kalmamış hatıralarla dolu sayfalar. Albümün sonlarına doğru geldiğimde, sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülmeye başladı. Ve son sayfayı çevirdiğimde hiç beklemediğim bir fotoğrafla karşılaştım.

Sonraki sayfada daha fazla aile fotoğrafı beklerken, Declan'ın komik bir *selfie*'sinin basılı olduğu bir kâğıt buldum. Gözlerini şaşı yapmış, yanaklarını içine çekmiş ve dudaklarını büzmüştü. Elinde bir buçuk kiloluk bir *M&M's* torbası tutuyordu. Yanına karalanmış notu okurken kahkahalarla güldüm.

"Gözyaşlarını sil, güzel kadınım. O sayfalara bakmak senin için kolay değildi, farkındayım. Ama başardın ve bir ödülü hak ettin. Şimdi tembel poponu kaldır ve kanepenin altına bir bak."

Keyiflenerek hemen koltuğumdan fırladım ve yere çömeldim. Beklediğim gibi, kanepenin altında açılmamış bir buçuk kiloluk bir *M&M's* paketi buldum. Paketi kaptığım gibi tekrar koltuğa oturdum ve telefonumu çıkarıp Declan'a mesaj attım.

Molly: M&M's'leri yeni buldum! Onlara ihtiyacım olacağını nasıl bildin ve ne zaman kanepenin altına koydun?

Birkaç dakika sonra telefonda noktalar belirdi, Declan'ın mesaj yazdığını gördüm ve haftalardır olmadığım kadar heyecanlandım.

Declan: Geçen hafta cenaze için eve geldiğimde, sen uyanmadan önce sakladım.
Şimdiye kadar sadece onları mı buldun?

Ev. Yine burayı evi olarak adlandırmıştı. Acaba bunun farkında mıydı?

Molly: Üstünkörü sakladıklarını buldum. Ama senin fotoğrafın olan sadece bu var. Başka var mı?
Declan: Belki zamanla hepsini keşfedersin...

Kahkaha attım ve yanıt yazmaya başladım. Ama mesajı göndermek yerine arama tuşuna bastım.

"Yeşil olanların insanları azdırdığını biliyor muydun?" diye açtı telefonu.

Kıkırdadım. "Hayır, ama Twinkie'lerin kıyameti bile atlatacağına inanıyorum."

"İlginç. Kıyamet koptuğunda evden yalnızca bir şey alabilsen, ne alırdın?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki bir el feneri ya da çakmak? Ya sen?"

Kendinden emin bir şekilde cevap verdi. "Ketçap. Kocaman bir şişe."

"Niye ketçap götürmek isteyesin ki?"

"Niye götürmek istemeyesin ki? Ketçap her şeyle iyi gider."

Güldüm. "Aman Tanrım, Declan. Bu konuşma tam bir saçmalık ama tam da ihtiyacım olan şey."

"Ne yazık ki bir kadın tarafından ilk defa böyle tarif edilmiyorum."

Arka planda bir uğultu vardı ama bir anda kesildi. "Televizyonu mu kapattın?"

"Hayır, otelin köşesindeki barda oturuyorum."

"Lezbiyen bar mı?"

"Evet. Orada harika arkadaşlar edindim."

Bu beni gülümsetti. Declan her yerde arkadaş edinebilirdi.

"O zaman seni fazla tutmayayım."

"Boş ver, sorun değil. Seni daha iyi duyabilmek için dışarı çıktım."

"Albümün son sayfasına kadar geleceğimi ve biraz neşeye ihtiyacım olacağını önceden düşündüğün için teşekkür etmek istedim."

"Her zaman, tatlım. Her zaman."

Böyle dediğinde, mideme doğru sıcacık bir his yayıldı.

Kanepeye uzanıp *M&M's* paketini göğsüme bastırdım, telefon hâlâ kulağımdaydı. "Peki, Peynir Diyarı'nda durumlar nasıl?"

"Biraz garipleşmeye başladı."

"Garip mi? Neden?"

"Sanırım artık elimde epey geniş bir peynir şakası cephaneliği var.."

"Peynir şakası mı?"

"Evet, *bildiğin* peynir şakaları. Peynir aynaya bakınca ne der?"

"Bilmiyorum, ne der?"

"Harika görünüyorsun, *seni kaşar.*"

Gülmeye başladım, bu da onu daha çok cesaretlendirdi.

"Peki çalınmış dil peynirine ne denir?"

"Ne?"

"Senin diil peynir."

"Umarım bunlar, üzerinde çalıştığın büyük pazarlama planının bir parçası değildir."

"Eğer buradan yakında çıkmazsam, olabilirler."

"Bu arada, işin ne zaman bitiyor?"

"Bu ayın sonunda."

"Vay. Yani sadece birkaç hafta içinde Şikago'ya döneceksin?" Declan bir an sessiz kaldı. "Aslında, belki Kaliforniya'ya dönebilirim."

"Ne? Neden? Buradaki projeyi bitirmek için geri döneceğini sanıyordum?"

"Öyleydi ama... galiba Kaliforniya'ya geçmem daha iyi olur."

"Patronun mu seni buna zorluyor?"

"Hayır... Düşünüyordum da... Bilmiyorum. Henüz kesin karar vermedim."

Bir anda içimi bir panik kapladı. "Ama Şikago'ya dönmezsen, seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Declan iç çekti. "Bilmiyorum, Mollz."

Uzunca bir sessizlik oldu. "En iyisi gideyim. Belinda hesabı ödemeden kaçtım zannetmesin."

"Oh... tamam."

"Kendine iyi bak, tamam mı?"

"Sen de, Declan."

Telefonu kapattıktan sonra göğsümde bir ağırlık hissettim. Ya Declan, Şikago'ya geri dönmezse?

31

Declan

Alnımdan ter damlaları süzülürken, müziğin beni alıp götürmesine izin verdim. *The Spotted Cow*'da yine etraftaki tek erkek bendim. Salt-N-Pepa'nın 'Whatta Man' şarkısı çalarken kadınlarla dolu bir kalabalığın içinde dans ediyordum ve kıpır kıpırdım. Bu şarkıyı özellikle benim için çalmışlardı ve bu benim için büyük bir onurdu. Wisconsin'den ayrılmamdan önceki hafta sonuydu. Belinda, benim için bir DJ getirmiş ve ufak bir veda partisi düzenlemişti. Hayal edebileceğim en iyi veda gecesi buydu. İçkilerin de bedava olması cabasıydı. Şikago'dan döndüğümden beri geçen zor günlerin ardından bu gece, kesinlikle ihtiyacım olan şeydi.

Molly'ye geri dönmeyeceğimi söylediğimde sesindeki hayal kırıklığı beni mahvetmişti. Onun böyle tepki vermesi, doğru bir karar verip vermediğimi düşündürmüştü. Ama Molly ve Will'i bir arada görmeye dayanamazdım. Molly'nin Will'e her geçen gün daha da yakınlaştığını bilmek bile zordu, ama bunu görüp yaşamak çok daha zor olurdu. Ayrıca bu kadar çabuk yeniden ortaya çıkmam dikkat çekerdi. Will kesin Molly'ye bu konuda bir şeyler söylerdi ve onun canını sıkmak istemezdim. Molly bunu fark etse de etmese de Kaliforniya'ya geri dönmek en mantıklı karardı. Yine de her fırsatta bu kararımı sorgulamadan edemiyordum.

Yavaş bir şarkıya geçince dans pistinden çıkıp bara yöneldim.

Belinda'nın yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Vay be, oğlum. Seni böyle dans ederken hiç görmemiştim."

Bir peçeteyle alnımı sildim. "Evet, şey... Biraz kafamı dağıtmaya çalışıyorum. Dans ederek dertlerimi unutuyorum."

"Uçağın ne zamandı?"

"Perşembe gecesi. O zamana kadar beni görmeye devam edeceksin."

Belinda dudak bükerek iç çekti. "Seni kesinlikle özleyeceğim."

"Bir tatil ayarla ve Kaliforniya'ya gel."

"Söz, geleceğim." Bulaşık bezini kafama hafifçe vurdu. "Neler oluyor, Dec? Wisconsin'i bıraktığın için üzülmediğini biliyorum. Demek ki unutmaya çalıştığın başka bir şey var. Şikago'dan döndüğünden beri keyfin pek yerinde değil."

Molly'nin babasının cenazesinden döndüğümden beri pek bir şey anlatmamıştım. Ama artık kaybedecek bir şey yoktu. "Sana bugüne kadar kimseye anlatmadığım bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki. Ama bunu sadece kafan güzel olduğu için söylüyor olmayasın?"

Güldüm. "Hayır. Yemin ederim."

"Tamam. Sadece sonra pişman olmanı istemedim." Yaklaşıp kıkırdadı. "Hadi bakalım, neymiş bu büyük sır?"

"Sanırım âşık oldum."

"Bana mı?" dedi gözünü bile kırpmadan.

Bu cevaba kahkaha attım. "Evet, sana da. O zaten sabit. Ama şu an başka birinden bahsediyorum."

Belinda anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Molly..."

Uzun bir nefes verdim ve başımla onayladım. "Evet."

"Bunu yeni mi fark ettin?"

Derin bir iç çekerek cevap verdim. "Onu her zaman çok önemsediğimi biliyordum. Ama Şikago'daki son ziyaretimden sonra artık yüzde yüz eminim ki ona gerçekten *âşığım*. Ve bu konuda ne halt edeceğimi bilmiyorum."

"Yani Molly'ye âşık olduğunu fark ettin ama Şikago'ya dönmeyeceksin." Abartılı bir şekilde kafasını kaşıdı. "Evet... Harika bir plan."

"Biliyorum, mantıklı görünmüyor. Ama durum o kadar basit değil."

"Birini seviyorsan, bunu ona söylemelisin."

"Eğer onun için en doğru kişi olmadığımı düşünüyorsam söylemek zorunda değilim. Birini seviyorsan, *onun için* en iyisini istersin." Duraksadım. "Sana depresyonumdan bahsetmiştim. Ya baş edemezsem ya da durumum kötüleşirse?"

"Ona bunu anlattın mı?"

İç çekerek cevapladım. "Bunu son ziyaretimde söyledim. Harika ve destekleyiciydi."

"Öyleyse sorun ne?"

"Sorun şu ki, kabul etse bile kendini nasıl bir şeyin içine soktuğunu tam olarak anlamıyor olabilir."

Belinda başını salladı. "Kimse uzun vadede neyle karşılaşacağını ya da gelecekte neler olacağını bilemez. Aşk için göze alınan bir risk bu. Molly'nin, düşündüğünden daha güçlü olduğuna eminim. Ve seni seviyorsa, kötü günlerinle de başa çıkacaktır."

Düşüncelerim hâlâ beni rahat bırakmıyordu. "Tamam... Haklı olsan bile şu anda başka biriyle birlikte."

"Peki, o adam için ne hissediyor?"

"En son konuşmamızda, ona âşık olduğunu *söylememişti*, oysa adam ona 'seni seviyorum' demişti. Ama bu, bir gün âşık olmayacağı anlamına gelmiyor."

Belinda gözlerini kocaman açtı. "Uh... Farkında mısın? Bu, âşık *olmadığının* çok net bir göstergesi."

"Bu şimdiye kadar değişmiş olabilir." Başımı ellerime yasladım. "Ona karşı hissettiklerimden bağımsız olarak, benimle aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyorum. Bana önem veriyor. Harika arkadaşız. Benden etkilendiğini biliyorum; en azından bir ara öyleydi. Ama bu, benim kadar güçlü duygular hissettiği anlamına gelmez."

"O zaman sor. En kötü ne olabilir ki?"

İç çektim. "Onun hayatını altüst etmekten korkuyorum. Son zamanlarda çok zor şeyler yaşadı. Eğer şu anda mutlu ve istikrarlı bir ilişkisi varsa, ona sorun yaratmak ya da kafasını karıştırmak istemem."

Belinda omuz silkti. "Ama o adamı sevdiğini tam olarak söyleyememiş ki..."

"O sıralar çok duygusal bir dönemden geçiyordu. Babası yeni ölmüştü. Böyle bir durumda hiçbir şey hissetmemesi gayet normal."

Belinda ellerini çenesine dayadı ve gülümsedi. "Bu, âşık olduğun ilk kız mı?"

Cevap kesindi. "Evet. Hiç şüphesiz."

"Ona âşık olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

İç çektim. "Kilisedeyken bir ara onun ve erkek arkadaşının arkasında oturmak zorunda kaldım." Başımı salladım. "Bu o kadar tuhaf... o kadar acı vericiydi ki. Sanki kalbimin bir parçası onun içinde atıyordu ama o parçaya ulaşamıyordum. Ona sarılmak ve teselli etmek için her şeyimi vermek istedim. Ve bu, kelimenin tam anlamıyla canımı yaktı. Ama bu acının aslında ne olduğunu, buraya dönerken uçaktayken anladım. O acı... aslında aşktı."

Belinda, gözünden bir damla yaş silerek beni şaşırttı. "Declan, ona söylemek zorundasın."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Aman Tanrım. Şu an seni ağlattığıma inanamıyorum."

"Ağlıyorum çünkü çok güzel şeyler söylüyorsun. Ve ağlıyorum çünkü birazdan seni pataklayacak olmama çok üzülüyorum." Gözyaşları yerini kahkahalara bıraktı. "Dec, onun için savaşmadan pes edersen yazık olur."

"Zaten sahip olmadığım birini nasıl kaybedebilirim ki?"

Belinda gözlerini devirdi ve beni yine o meşhur beziyle dürttü. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Neymiş?"

"Bana kalırsa, korkuyorsun. Kafasını karıştırmak istemediğini söyledin ama bu bile bir şeylerin farkında olduğunu gösteriyor. İçten içe, onun sana karşı hisleri olduğunu biliyorsun ve o hisler onun bir karar vermesini gerektiriyor."

Sözleri çok mantıklıydı. "Belki..."

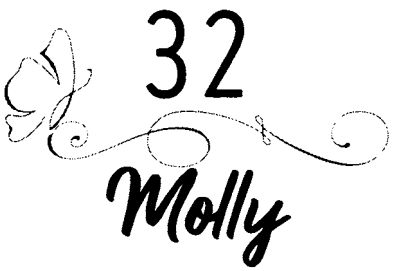
"Hiçbir şey söylemeyerek onun hayatında kalıyorsun ama istediğin şekilde değil. Korkunun senin yerine tüm kararları vermesine izin veriyorsun. Kendine gel ve neyin ne olduğunu gör."

Kıkırdadım. "Vay be. Dobra terapistimi birkaç güne kaybediyorum, değil mi?"

Belinda işaretparmağını kaldırıp DJ'in yanına gitti. Döndüğünde, Melissa Etheridge'in "I'm The Only One" şarkısı çalıyordu.

Müziğin sesine rağmen konuştu. "Şarkının sözlerine kulak ver. Molly'ye karşı alman gereken tavır tam da bu. Hayat her zaman mükemmel değil, evet, ama onu senin sevdiğin gibi kimse sevemez, Declan, bunu içten içe biliyorsun. Onun için sen *o kişisin*. İlk adım olarak kalbinin kırılma riskini göze alman gerekiyor. Sessizlik pişmanlıktır. Bir şey yapmazsan her zaman pişman olursun. Eğer hiçbir şey söylemezsen, neler olacağını asla bilemezsin."

Şakaklarımı ovuşturdum. Belinda bu gece düşünmem gereken o kadar çok şey söyledi ki. O da farkındaydı, çünkü konuşmayı bırakıp bana bir içki daha koydu.

Son zamanlarda şahit olduğum en zorlu doğal doğumlardan biriydi. Aynı zamanda Will Daniels'ın ne kadar inanılmaz bir doğum uzmanı olduğunun bir başka kanıtıydı.

"Bir oğlan!" dedi Will, cerrahi maskesinin altından gururla, hastamız Karma'nın rahminden bebeği çıkarırken. Karma, yirmi dört saati aşkın süredir doğum sancısı çekiyordu ve herhangi bir ilaç almayı reddetmişti. Karma ve kocası Joshua, bebeğin cinsiyetini önceden öğrenmemişlerdi, bu yüzden bir oğulları olduğunu yeni öğreniyorlardı.

"İnanılmaz!" dedi Joshua coşkuyla. Yeni bir bebeğin dünyaya gelmesinin heyecanı asla eskimiyordu. Kaç gece nöbeti geçirmiş olursam olayım, her yeni doğum bir öncekinden farklı ve büyüleyiciydi. Birkaç dakika sonra birisi, "Bir isim düşündünüz mü?" diye sordu.

Yeni anne gülümseyerek, "Declan," dedi.

Olduğum yerde donakaldım.

Declan

Gözlerim doldu. Declan, Wisconsin'deki işi bittikten sonra Şikago'ya dönmemeye karar verdiğini söylemişti ve ben bunu bir türlü kabullenemiyordum.

Neden bu kadar etkilendiğimi anlayamıyordum. Kaliforni-

ya'ya geri döneceği en başından belliydi. Ama belki de onu bir daha asla göremeyecektim.

Gözyaşlarımı sildim. "Declan çok güzel bir isim."

Will, ellerini yıkayıp döndü ve yüzüme bakınca durumu hemen fark etti. Ağladığımı anlamıştı ama üzerinde durmadı.

Will Daniels gerçekten iyi bir adamdı. Bunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyordum. Tam anlamıyla dört dörtlüktü. Gerçek bir pırlanta. Bana defalarca seni seviyorum demişti. Ama... Ben hâlâ aynı şekilde karşılık veremiyordum.

Son zamanlarda huysuzluğum ve neden üzgün olduğumu açıklayamamam yüzünden birkaç tartışma yaşamıştık. Ona ne diyebilirdim ki? *"Üzgünüm çünkü senin etrafımda olmasından nefret ettiğin adam, bir daha asla geri dönmeyecek" mi ya da "Üzgünüm çünkü seni neden sevmediğimi tam olarak bilemiyorum"* mu diyecektim?

Ama anladım ki Will'i neden yeterince sevmediğimi sorgulamak bir şey ifade etmiyordu. Önemli olan, ona karşı dürüst olmaktı. Ve gerçek, apaçık ortadaydı. Onun duygularına karşılık veremiyordum ve belki de asla veremeyecektim.

Bir süre sonra, mola odasında yanıma geldiğinde gözlerine bakamıyordum. İşte o an, artık bu yükü taşıyamayacağımı anladım. Bu şekilde devam edemezdim. Will Daniels mükemmel bir adam olabilirdi ama benim için *doğru kişi* değildi. O, sevgisini açıkça ve gönülden paylaşabilecek birini hak ediyordu. Ve o an biliyordum ki, tekrar bekâr olduğunda yerimi almak isteyen bir sürü kadın sırada olacaktı. Bu ilişki yürümeyecekse neden onun zamanını boşa harcayayım ki?

"Will... Bahçeye çıkıp konuşabilir miyiz?"

Gözlerindeki hayal kırıklığı, neler olacağını tam olarak bildiğini anlatıyordu. Başını sallayarak onayladı ve peşimden geldi.

Böylece hayatımda tanıdığım en harika adamlardan biriyle ayrıldım. Bunun hayatımın en büyük hatası olup olmadığını zaman gösterecekti.

Ertesi akşam izinliydim ve uzun zamandır ertelediğim bir şeyi yapmaya karar verdim; küçük kız kardeşim Siobhan'ı pijama partisine davet ettim. On yaşına yeni girmişti ve babamızın ölümünden sonra hâlâ toparlanmaya çalışıyordu. Kayla'ya göre Siobhan, babamızı kaybetmiş olmanın acısını paylaştığımız için benim yanımdayken kendini daha az yalnız hissediyordu. Daha fazla zaman geçirmemizin iyi olacağını düşünmüştü. Bu pijama partisi benim için de güzel bir dikkat dağıtıcıydı.

Salonun zemininde pizza atıştırırken, küçük kız kardeşim hiç çekinmeden soruverdi.

"İki erkek arkadaşına ne oldu?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Pardon, ne dedin?"

"İki erkek arkadaşın var, değil mi? Will ve Declan? İkisi de babamın cenazesine geldi."

Kız kardeşim, düşündüğümden daha dikkatliydi. Görünüşe göre beni çok eşli sanıyordu.

Bu soruya nasıl cevap verilir ki... "Bir hayal dünyasında, bir kadının iki erkek arkadaşı olabilir ve bu sorun yaratmayabilir. Ama gerçek dünyada, genelde sadece bir tane olur. Will benim erkek arkadaşımdı, Declan ise arkadaşım. Şu an ikisi de erkek arkadaşım değil."

Kafasını yana eğdi. "Neden?"

On yaşındaki bir çocuğa bunu açıklamam imkânsızdı.

"Durum karışık. Ama şöyle diyelim: Ona âşık değildim."

Bacak bacak üstüne attı. "Neden değildin?"

Saçlarıma doğru üfledim. "Bilmiyorum. Birini sevdiğinde bunu anlarsın, ama... *sevmediğini* anlamak bazen biraz daha uzun sürebilir." Peçeteyle ağzımı silerken, "Çoğunlukla bu sadece bir histir," dedim. "Will'in benim için doğru kişi olmadığını fark ettiğim anda, onun zamanını boşa harcamamaya karar verdim."

"Peki birini sevdiğini nasıl anlarsın?"

Babamın cenazesini ve Declan'ın o gün söylediklerini hatırladım. Ona tam da kardeşimin şimdi sorduğu soruyu sormuştum.

"Birine âşık olduğunu, seni korkutan şeylerin, o kişiyle hayatını paylaşamama düşüncesi kadar korkutucu gelmediğini gördüğünde anlarsın."

Son günlerde hissettiklerimi derinlemesine düşündüğümde bunun korku olduğunu anladım; Declan'ı kaybetme korkusu. Bana Şikago'ya dönmeyeceğini söylediği andan itibaren başka bir şeye odaklanamaz olmuştum.

Aman Tanrım.

Sonunda ona cevap verdim: "Siobhan, bence birini sevdiğini anlamanın pek çok yolu var. Ve bu yollardan biri de onu kaybetmek. Bazen birini sevdiğimizi, onu kaybedene ve çok geç olana kadar fark edemeyiz. Sanırım benim başıma gelen de bu."

Gözleri neredeyse yerinden fırladı. "Birini mi seviyorsun? Başka birini mi? Üçüncü kişi mi bu?"

Başımı iki yana sallayıp hafifçe güldüm. "Hayır, üçüncü kişi değil. Declan'ı seviyorum." Bir an durdum, emin olmak için hislerimi tarttım. *Vay canına. Evet, kesinlikle bu.* "Declan."

Siobhan'ın ağzı açık kaldı. "Peki, ona söyleyecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Belki? Emin değilim. Daha yeni fark ediyorum, biraz zamana ihtiyacım var."

"Tamam." Gülümsedi ve hiçbir şey olmamış gibi pizzasını yemeye devam etti.

Ama bu, benim için hayatımı değiştirecek kadar önemli bir şeydi.

Sonrasında bir film izledik ve devasa bir tabak patlamış mısırı paylaştık. Ama aklım hâlâ Declan'la ilgili fark ettiklerimdeydi. Bu ne anlama geliyordu? O, birkaç güne Wisconsin'den ayrılıp Kaliforniya'ya gidecekti. Benimse burada bir hayatım vardı. Dahası, ya o beni sevmiyorsa? O zaman hissettiklerimin hiçbir önemi kalmazdı.

Gelecek günlerde bir işaret beklemekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Nasıl ilerleyeceğime dair bir rehberliğe ihtiyacım vardı. Ama özellikle Will'i bırakmış olmaktan dolayı rahat hissediyordum. Artık neden onu sevemediğimi biliyordum. *Çünkü başka birini seviyordum.*

O gece Siobhan, Declan'ın odasına geçti (orası hep *Declan'ın odası* olacaktı) ve ben de kendi odama çekildim.

Gece cilt bakımıma başlayalı on dakika kadar olmuştu ki Siobhan'ın karşı odadan seslendiğini duydum.

"Molly!"

"Evet?"

"Buraya gelir misin?"

Odaya girdiğimde Siobhan elinde bir kâğıt tutuyordu. "Yatağın altına ayakkabılarımı koyarken bir *M&M's* buldum. Sonra başka var mı diye bakarken bunu gördüm."

Kâğıdı elinden aldım. Üzerinde Declan'ın el yazısı vardı.

Ve küfürler.

Kahretsin.

Bir sürü cümle tek çizgiyle karalanmıştı.

Notu okumaya başladım.

Siktir et. Hadi deneyelim.
Seni becermenin nasıl hissettireceğini düşünmeden duramıyorum, Molly. Ama bundan çok daha fazlası var.
Belki akışına bırakır ve nereye varacağını görürüz.
Sana aşığım, Molly. Bunu yapalım.
Belki gün gün ilerleriz ve nereye varacağını görürüz.
Sana deli oluyorum, Molly. Hadi bunu yapalım.

Ne? Kalbim sıkıştı. "Bunu görmemiş gibi yap, tamam mı? Yatağına git sabah konuşuruz."

"Tamam." Omuz silkti. "İyi geceler, Molly."

"İyi geceler."

Notu odama götürdüm ve yatağıma oturup tekrar tekrar okudum.

Declan bunu ne zaman yazmıştı?

Kafamı zorladım ama çözemedim. Ama zamanlaması önemli

değildi. Bu, onun bir noktada benimle olmak *istediğini* kanıtlıyordu, her ne kadar bunu söylemesine engel olan bir şey olmuş olsa da. Aradığım işaret tam olarak buydu. Peki şimdi... ne yapacaktım?

Doğru bir karar verdiğimden emin değildim.

Uçak pistte dururken, camdan dışarı bakıyordum ve kalbim deli gibi atıyordu.

Ya çok geç kaldıysam?

Ya Will'e âşık olduğunu söylerse?

Ya beni sadece iyi bir dost olarak görüyorsa?

Diğer ihtimal beni rahatlatmalıydı: *Ya o da beni seviyorsa?*

Ama bu düşünce beni daha çok gerdi.

Ya o da beni seviyorsa?

Ya güvenli bir hayat şansını, düzgün bir adamla kurabileceği bir geleceği benim için harcarsa ve benim ona sunabileceğim sadece yataktan kalkıp işe gitmeye zorlanarak geçirdiğim uzun ve karanlık dönemlerse?

Ya işler daha kötüye giderse ve bu, bir gün işimi bile etkilerse? Hatta bizi geçindiremez hâle gelirsem?

Uçak kabininin kapısına baktım. Yedinci sıradaydım ve insanlar hâlâ uçağa biniyordu. Yanımdaki koltuk bile hâlâ boştu. İstersem, başüstü dolabından çantamı alıp kapıdan dışarı fırlayabilirdim. Molly'nin benim geldiğimden haberi yoktu, bu yüzden hayal kırıklığına uğrayacak değildi.

Klima doğrudan üzerime üflediği hâlde boynumdan aşağı ter

damlaları süzülüyordu. Yolcuların geçişini izlerken içimdeki panik giderek büyüdü. Uçak doluyor ve kaçmak için kalan zamanım hızla tükeniyordu. Bir ara devasa bir adam benim olduğum sırada durdu. En az bir doksan boyunda, yüz elli kiloluk bir kas yığınıydı.

Adam valizini yukarıdaki bölmeye kaldırdı ve yanımdaki boş koridor koltuğuna oturdu. Kemeri takarken, "Eğer fazla yer kaplıyorsam kusura bakma," dedi. "Genelde koltukları daha geniş diye birinci sınıfta uçmaya çalışıyorum ama bu kez yer yoktu."

"Problem değil."

Bakışlarım hâlâ kabin kapısına kilitliydi.

"Uçmaktan korkuyor musun?" diye sordu.

Her yanımdan yayılan gerginliği fark etmiş olmalıydı. Yorulmuş bir şekilde iç çektim.

"Genelde hayır."

"Bugün hava güzel görünüyor. Uçuş sakin geçer. Endişelenme."

Başımı onaylarcasına salladım.

Ama bir dakika sonra, bacağım istemsizce titremeye başladı. Uçağa binen insanlar arasındaki mesafe açılmaya başlamıştı. *Hemen hemen herkes yerini aldı.* Her an o lanet kapı kapanabilirdi. Emniyet kemerimi çözdüm, ayağa kalktım ve ellerimi saçlarımın arasına daldırdım.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu yanımdaki adam. "Davranışların beni biraz tedirgin ediyor."

Lanet olsun. Bu devirde uçakta garip davranan birini görmek herkesi rahatsız ederdi.

"Üzgünüm. Seni endişelendirmek istememiştim. Sadece... birini görmeye gidiyorum ve doğru şeyi yaptığımdan emin değilim."

İri yarı adam rahatlamış gibi göründü. Başını salladı. "Bir kadın galiba?"

"Evet..."

"Yani bu kadar korkmuş görünmenin sebebi bu," dedi gü-

lerek. "Neredeyse altına yapacak gibisin. Altı yaşındaydım. Babam ve annem büyük bir kavga etti. Babam kocaman bir adamdı. Yanında küçücük kalırım. Yine her şeyi mahvetmişti; maaşının yarısını kumarda kaybetti ve annem onu evden kovdu. Ben verandada oturuyordum, babam yanıma gelip bir bira açtı. Bugün bile söylediklerini unutamıyorum."

"Ne dedi?"

"'Oğlum,' dedi, 'seni ödünü koparacak kadar korkutan bir kadın bulduğunda, onunla evlen.'" Adam güldü. "Eşim minicik ama o kadından ölesiye korkuyorum. Bazen bir kadından korkmak, hayatındaki en iyi şey olabilir."

Yarım yamalak gülümsedim. "Teşekkürler."

Başını salladı.

Birkaç saniye sonra, kaçma isteği göğsümü sıkıştırmaya başladı. Yanımdaki adama döndüm.

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne oldu?"

"Bu uçaktan inmeme izin verme."

Kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

Derin bir nefes alıp verdim. "Evet, eminim."

Koca Adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve kalın bacaklarını geçişimi engelleyecek şekilde ileri uzattı. "Sen nasıl istersen."

Bir otelde kalmaya karar verdim. Şikago'dayken bu biraz garip hissettirdi ama Molly'nin yanında kalıp kendini baskı altında hissetmesini istemedim. Eğer konuştuktan sonra bana birlikte olmak istemediğini söylerse ne olacaktı? İyi geceler deyip yan odada mı uyuyacaktım? Bu bana doğru gelmedi. Bu yüzden çalıştığı hastanenin yakınında bir Hampton Inn'e yerleştim. Saat geç olduğu için iyi bir uyku çekmeye ve yarına kadar onunla iletişime geçmemeye karar verdim. Çalışıp çalışmadığını bilmiyordum, bu yüzden genelde işten çıktığı saatlerde aramayı düşündüm.

İyi bir uyku çekmek hayalden öteye geçemedi. Bunun yerine bütün gece dönüp durdum, hâlâ doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değildim. Molly için en iyisini istiyordum ama belki de o kişi ben değildim.

Sabah ışığı da zihnimi aydınlatmadı. Saat 6'da alt kata inip ücretsiz kahvaltıdan bir fincan kahve aldım ki buna gerçekten ihtiyacım vardı. Kendimi yeterince toparladıktan sonra telefonuma bakıp Molly'ye ne yazmam gerektiğini düşündüm. Sonunda basit bir mesaj göndermeye karar verdim.

Declan: Merhaba. İşten yeni mi çıktın? Biraz konuşabilir miyiz diye sormak istedim.

Mesajın *Gönderildi'den Alındı'ya* ve ardından *Okundu'ya* geçmesini izlerken ortaokula dönmüş gibi hissettim. Kalbim hızla çarpıyor ve yine terlemeye başlıyordum. Neyse ki Molly mesajlara genelde çabuk dönerdi, bu yüzden çok beklemem gerekmeyecekti.

Ama yarım saat geçmişti ve Molly hâlâ cevap yazmamıştı. Telefonumun çalmasını beklemek yerine duşa girip işe hazırlanmaya karar verdim ki bu da başka bir meseleyi beraberinde getiriyordu. Patronumun Şikago'ya döndüğümü öğrenmesi gerekiyordu. İki gün önce ona, burada işlerin nasıl gittiğine bir göz atmadan kalmaya karar vermeyeceğimi söylemiştim. Sağ olsun, bu ani değişikliği anlayışla karşılamıştı. Ama Julia'ya haber vermek tamamen bana kalmıştı ve henüz bunu yapmamıştım. Görünen o ki orada da çözülmesi gereken birkaç mesele vardı.

Saat sekiz kırk beşi bulmuştu, işe gitme vakti gelmişti ama hâlâ Molly'den haber yoktu. Mesajı okuduğunu biliyordum, o yüzden bir doğumda olabileceğini düşündüm. Onunla konuşmadan çıkmak istemesem de artık top ondaydı.

Ofise vardığımda Julia'yı toplantı odasında buldum. Odadaki cam duvarlar sayesinde onu koridordan görebiliyordum ama o kadar meşguldü ki beni fark etmedi.

"Tık tık," dedim kapıyı aralayarak.

"Declan!" Yüzü bir anda aydınlandı. "Burada ne yapıyorsun?"

Toplantıya hazırlık yaptığı her hâlinden belliydi. Masanın başındaki projeksiyon cihazı açıktı ve sandalyelerin önüne kâğıt desteleri yerleştiriyordu. Ama beni kapıda görünce işini bırakıp hemen yanıma geldi. Cam konferans odasının koridora açılan kısmına göz attı, kimsenin olmadığından emin olduktan sonra kollarını boynuma doladı. Göğüslerini göğsüme bastırdı ve beni öpmek için yaklaştı. Neyse ki başımı zamanında çevirdim ve dudakları yanağıma değdi.

Yerime geçen iki yeni müşteri temsilcisinden biri olan Ben, koridordan yanımıza doğru geldi. Çenemi kaldırıp boğazımı temizledim. "Ben."

Julia, sanırım bu yüzden öpüşmeyi reddettiğimi düşündü ve bir adım geri çekildi.

"Hey, Declan. Nasılsın?" dedi Ben. "Julia, geleceğini söylememişti."

"O da bilmiyordu," dedim.

Julia keyifli bir şekilde gülümseyerek, "Bana sürpriz yaptı," dedi.

Harika. Şimdi onunla konuşmaktan kaçındığımı değil de ona *sürpriz* yapmak istediğimi düşünecekti.

"Bu, ana ofise erken döneceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu Ben.

Başımla onayladım. "Olabilir. Ana ofise, lansman öncesi durum değerlendirmesi yapmak için burada buluşacağımızı söyledim. Kaç kişiye ihtiyaç olduğunu belirlememiz gerekiyor."

Julia'nın gözleri ışıldadı. "Kimin nerede işe yarayacağını çok iyi biliyorum."

Lanet olsun.

İnsanlar toplantı odasına dolmaya başladığında içim rahatladı. Hem Julia'nın pençelerinden kurtulmak için bir fırsat bulmuştum hem de daha önemlisi, telefonumu kontrol etme şansı

yakalamıştım. Julia gösteri yapmayı severdi, bu yüzden bir sandalyeye oturdum ve onu sahnede parlamaya bırakırken yeni bir mesaj görmeyi umarak gizlice telefonuma baktım.

Toplantı iki uzun saatten fazla sürdü ama telefonum nihayet çaldığında toplantının bitmesine sadece beş dakika kalmıştı. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı ama mesaj sadece Belinda'dan bir hâl hatır sorma mesajıydı. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için, yalan söylemeden mümkün olduğunca üstü kapalı bir cevap verdim.

Belinda: Nasıl gidiyor, kovboy?

Hemen cevap yazdım.

Declan: İdare ediyorum. Şimdi Molly ile konuşmayı bekliyorum.
Belinda: Hadi bakalım çapkın, göster kendini! Burada tüm kızlar seni destekliyoruz. Bize neler olduğunu mutlaka haber ver.

Harika. Eğer Molly ile işler yolunda gitmezse, koca bir lezbiyen barını hayal kırıklığına uğratacaktım. Toplantı bittikten sonra, geç kalanlar gelip beni selamladı ve tekrar hoş geldin dediler. Ortalık biraz sakinleşip geriye sadece Julia, ben ve merkezden gelen iki diğer hesap yöneticisi kalınca Julia, tekrar bana döndü.

"Ne dersin, erken bir öğle yemeği yiyip biraz sohbet edelim mi?"

"Şey..." Telefonuma bir kez daha baktım, hâlâ yeni bir bildirim yoktu. Başımla onayladım. "Tamam. İyi bir fikir."

Ofisten iki sokak ilerideki Şikago usulü pizzacıya gittik. Julia, bir banklı masa talep etti. Garson sularımızı getirip menüleri dağıttı. Garson gider gitmez Julia yerinden kalktı ve masanın diğer tarafından benim oturduğum tarafa geçti.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Ona baktım, kafam karışmıştı.

Gözlerinde sinsice bir gülümseme vardı ve masanın altında elinin bacağıma dokunduğunu fark ettim.

"Bu hiç iyi bir fikir değil,"

Ama eli daha da yukarı çıktı ve aletimi avuçladı.

"Kimse göremez."

Elini tuttum ve bacaklarımın arasından uzaklaştırdım. "Konuşurken karşı tarafta oturabilir misin?"

Hafifçe surat astı. "*Hep iş, hiç eğlence Declan'ı sıkıcı bir çocuğa çevirir.*"

Ama tavrımda kararlı olduğumu görünce gözlerini devirdi ve derin bir nefes alarak karşı tarafa geçti.

"Bak, Julia. Sen harika bir kızsın ama..."

Gözlerini kırpıştırdı, sonra sanki yüzüne bir tokat atılmış gibi irkildi. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Ne yani?"

"Bana o meşhur 'Sorun sende değil, bende' konuşmasını mı yapacaksın?"

"Şey... yani... biz..." Derin bir nefes aldım ve hızlıca söyleyiverdim. "Üzgünüm. Biriyle tanıştım. Ve ona deliler gibi aşığım."

"Wisconsin'de mi?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çabuk olmuş."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, burada, Şikago'da."

"Nasıl yani Şikago'da mı? Ne kadar zamandır buradasın?"

"Dün gece geldim."

"O zaman burada biriyle nasıl tanıştın?"

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Molly'ye aşığım."

Yüzü tamamen değişti. "Molly mi? Yani ev arkadaşın olan Molly mi?"

Başımla onayladım.

"Bu ne zaman oldu?"

Tanrım, bu berbat bir durumdu. Ama Julia'ya gerçeği söylemek zorundaydım. "Sanırım burada yaşarken yavaş yavaş fark ettim. Sonra bir anda vurdu."

Başını iki yana salladı. "Yani, şunu mu diyorsun: Biz birlikteyken sen başka bir kadına mı âşık oldun?"

Böyle söyleyince kulağa gerçekten korkunç geliyordu ama

başka nasıl söylenebilirdi ki? Başımı öne eğdim ve içini dökmesine izin verdim. Buna hakkı vardı.

Julia sesini yükseltti. "Ben senin için erkek arkadaşımdan ayrıldım!"

"Çok üzgünüm. Seni sevdim, gerçekten. Ama Molly ile olanlar... beklenmedik şeylerdi."

"Beklenmedik başka ne var biliyor musun?"

Ayağa kalktı, çantasını aldı ve benim tarafa geçti. Garsonun getirdiği kocaman buzlu su bardağını aldı ve hepsini kucağıma döktü. Ardından öfkeyle dışarı çıktı.

Evet, harika bir konuşma oldu.

Ertesi sabah, içimde kötü bir hisle uyandım. Molly'den hâlâ bir haber yoktu, oysa dün gece ikinci bir mesaj daha göndermiştim. Yine mesajımı okumuştu ama cevap vermemişti. Endişelenmeye başlamıştım, bu yüzden bir de aramayı denedim. Ancak arama direkt sesli mesaja yönlendi. Âşık olduğunu itiraf etmek için şehre geldiğin kadının sana geri dönmemesi hiç de iyiye işaret değildi.

Şikago'da olmak, beklenmedik bir şekilde üzerimde etkili oldu. Molly'ye her şeyi itiraf etmem ve duygularımı açıkça söylemem gerektiğinden artık hiç olmadığı kadar emindim. Telefonuma bütün gün boş boş bakmama sebep olacak üçüncü bir mesaj daha atmak yerine, onu bulmaya karar verdim.

Molly'nin mesaisi normalde yedide bitiyordu, bu yüzden hastaneye gittim ve dışarıda beklemeye başladım. Bir sürü hemşire ve doktor üniformalı insan gelip geçti ama aradığım kadını göremedim. Gitmeye karar verdiğim sırada, tanıdık bir yüz dikkatimi çekti.

"Emma?" diye seslendim.

Bir an şaşırdı, sonra beni tanıdı. "Declan, değil mi?"

Başımla onayladım ve ona doğru yürüdüm. "Evet. Nasılsın?"

Emma, yanında yürüyen bir hemşireye döndü ve "Yarın görüşürüz," dedi.

"Burada ne yapıyorsun? Her şey yolunda mı? Birini mi görmeye geldin?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Aslında Molly'yi arıyorum. Bugün onu gördün mü? Çalışıyor mu, emin değilim."

Emma kaşlarını çattı. "Dün gece nöbette değildi. Ama bu hafta başlarında ismini programda görmüştüm, bu yüzden müdürümüze sordum. Molly'nin birkaç günlüğüne izin aldığını söyledi."

"Öyle mi? İyi mi peki?"

Emma bana acıyarak baktı. "Evet, ona mesaj attım, her şey yolunda mı diye sordum. Şehirdışına çıktığını, birkaç günlüğüne küçük bir tatil yaptığını söyledi."

"Şehirdışına mı? Nereye gittiğini söyledi mi?"

Emma başını iki yana salladı. "Dün gece çok yoğunduk, o yüzden tekrar yazamadım. İyi olduğunu öğrenince, bugün işten çıkınca kontrol ederim dedim."

Bu haber hiç hoşuma gitmedi ama habersizce çıkıp gelmemin sonucuydu sanırım. "Teşekkürler, Emma."

"Molly'ye mesaj attığımda, onu aradığını iletmemi ister misin?"

Molly'nin arkadaşına geri döndüğünü ama bana yazmadığını fark ettim. *Meşguldür*, düşüncem bir anda yerle bir oldu.

"Yok, gerek yok. Sağ ol."

"Tamam. Kendine iyi bak, Declan."

Tam uzaklaşacakken aklıma bir şey daha geldi. "Emma?"

Geri döndü.

"Bu akşam Will Daniels'ı gördün mü?

Emma yine yüzünü buruşturdu. "Hayır, o da bugün nöbetçi değildi. Üzgünüm."

O an ofise gitmeye hazır değildim. Arabaya atlayıp göl kenarına gittim. Oraya vardığımda, kum boyunca uzanan beton duvarın üzerine oturdum ve gözlerimi suya diktim. Buradan sonra nereye gidecektim? Kaliforniya'ya geri mi dönecektim?

Komik olan şu ki, hayatım boyunca yaşadığım yer artık bana evim gibi gelmiyordu. Eskiden ev, sadece eşyalarımı koydu-

ğum bir yerdi. Ama artık ev, kalbimin olduğu yerdi. Ve o da Şikago'daydı, Molly'nin yanında. Buradan ayrılmak, kalbimi geride bırakmak gibiydi. Sanırım bir daha başka bir işe de yaramayacaktı, bu yüzden nerede bıraktığımın pek de önemi yoktu.

O duvarın üstünde saatlerce oturdum. Julia'yı arayıp ya da mesaj atıp ofise geç kalacağımı bile söylemedim. Zaten beni heyecanla beklediğini pek sanmıyordum, yakınında başka bir bardak buzlu su varsa o ayrı.

Öğlen, cebimdeki telefon titreşti. Son birkaç gündür, Molly'den bir mesaj olabilir umuduyla içimde hissettiğim o heyecan bu sefer yoktu. Çünkü artık onun büyük ihtimalle Will ile birlikte olduğunu biliyordum. Ama yine de telefonu çıkardım.

Telefonun ekranında Belinda'nın ismi yanıp sönüyordu. Açıp açmamak arasında gidip geldim. Ne söyleyecektim ki? Çok beklediğimi ve başarısız olduğumu mu?

Birini daha hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Ama tam karar veremeden önce çalmayı bıraktı. Birkaç saniye geçti ve telefon yeniden çalmaya başladı. Ekranda yine Belinda'nın ismi vardı.

Derin bir nefes alıp cevapladım.

"Merhaba, Belinda."

"Nerelerdesin, kovboy?"

"Şikago'dayım, göl kenarında."

"Tamam, şimdi dükkânı yeni açtım ve tahmin et ne oldu? İlk müşterim inanılmaz güzel bir kadındı. Minik şey, kalbimi yerinden fırlatacaktı."

Gülümsedim. "Bu harika, Belinda."

"Kesinlikle harika. Güzel bir kadın, bara girer ve sana gülümser. Bu benim şanslı günüm diye düşünüyordum. Ne yaptım biliyor musun?"

"Ne yaptın?"

"Ona yürüdüm. En sağlam cümlemi kullandım."

"İyi yapmışsın."

"Eh, öyle değilmiş."

"Neden?"

"Çünkü şu an barın ucunda oturan bu kadın Bayan Doğru'yu aramıyormuş."

"Üzgünüm, Belinda."

"Üzülme. Asıl yapman gereken Wisconsin'e geri dönmek."

Ne demek istediğini anlamıyordum. "Neden geri dönmem gerekiyor?"

"Çünkü beni kibarca reddeden ve barımda oturan bu kadın, senin Molly'n."

34

Declan

Arabayı gölden havaalanına doğru sürmeye başlamıştım. Ama hesaplayınca fark ettim ki, hemen bir uçuş yakalasam bile kiralık arabayı teslim etmek, uçağa binmek ve inmek, yeni bir araba kiralamak ve 45 dakikalık uçuşla uğraşmak derken, arabayla gitmekten daha hızlı olamayacaktım. Bu yüzden O'Hare çıkışından sapmak yerine Madison'a yöneldim. Uçağın rötar yapması ya da geceye kadar boş yer olmaması riskini almak istemiyordum.

Yola çıktığımda navigasyon yolculuğun yaklaşık üç saat süreceğini söylüyordu. Ama galiba hangi hızda gideceğimi hesaba katmamışlardı. Çünkü iki buçuk saat sonra, *The Spotted Cow*'un önüne park ediyordum.

Ne bir bavulum vardı ne de bir otel rezervasyonum. Hatta kiralık arabam bile başka bir eyalette olmalıydı. Ama bunlar umurumda bile değildi. Belinda'dan Molly'yi olabildiğince oyalamasını istemiş, Şikago'da olduğumu söylememesini tembihlemiştim. Kapıyı açıp Molly'yi benim her zamanki yerimde otururken görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Barın sonunda oturmasına rağmen ona ulaşmam sanki bir ömür sürdü. Taburesinden aşağı zıpladı, ayakları yere biraz dengesiz bastı. "Tanrım, hiç gelmeyeceksin sanmıştım!"

Dayanamayıp onu hızla kollarıma aldım ve kendime çektim.

"Buraya geleceğin aklıma gelmezdi," dedim nefesim kesilerek. "Molly, seni o kadar özledim ki."

"Anlık bir karardı. Seni görmem gerekiyordu."

Geri çekilip yüzüne baktım. "Wisconsin'e geleceğini neden bana söylemedin?"

Omuz silkerek gülümsedi. "Bilmiyorum. Belki de bir şey söyleyip beni fikrimden caydırmandan korktum. Sana ulaşmam gerekiyordu, seni Kaliforniya'ya gitmeden önce görmem gerekiyordu."

Onu tekrar kollarıma aldım ve kulağına fısıldadım, "Sana söylemem gereken çok şey var. Ama bunu özel bir yerde konuşmalıyız."

Göz göze geldiğimizde sordu, "Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü? Bu gece neredeydin?"

Gülerek yanıt verdim, "Ne ironik... Buraya gelmem inanılmaz uzun sürdü çünkü Şikago'dan dönüyordum."

Şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı. "Ne?"

"Seni görmeye gittim."

"Ciddi olamazsın!"

"Gerçekten. Seni bulamıyordum. Mesajlarıma cevap vermiyordun ve delirmeye başlamıştım, Molly."

Düşünceleri birleştirdi. "Yani burada kaldığın odayı çoktan boşalttın mı?"

Kıkırdadım. "Evet. Şu an resmen evsizim."

Belinda hemen araya girdi. "Hayır, değilsin. Benim evimde kalıyorsunuz. Ben de kız kardeşimde kalırım. Zaten uzun zamandır onu görmeyi düşünüyordum."

"Buna izin veremem. Otele geri döneriz, eminim boş odaları vardır."

Belinda elindeki bezi barın tahtasına sertçe vurdu. "Tahtakuruları eşliğinde bir gece geçirmek istemezsin, değil mi? Şu anahtarı al ve yukarı çık." Cebinden anahtarlığını çıkarıp bir anahtar verdi. Belinda barın hemen üstündeki çatı katı dairesinde yaşıyordu. İçini görmemiştim ama oldukça şık olduğunu tahmin

ediyordum. Ayrıca, bu gece onun teklifini reddetmenin mümkün olmadığını anlamıştım. Oda bulmakla vakit kaybetmeyecek olmak da büyük bir rahatlıktı.

"Bu konuda seninle tartışmayacağım, Belinda," dedim. "Teşekkür ederim."

Molly, Belinda'ya veda etmek için ona sarılırken Belinda, başparmaklarını havaya kaldırarak bana işareti yaptı.

Sanırım resmen onayını almıştım.

Elimi Molly'nin sırtına yerleştirerek onu bardan dışarı çıkardım.

Belinda'nın dairesine çıkan merdivenleri tırmanırken kalbim hızla atıyordu. Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Molly'yi buraya kadar getiren şey neydi? Bir daha beni görememe korkusu mu yoksa daha derin bir şey mi?

Belinda'nın dairesinin kapısını açmak için anahtarı çevirdim.

"Vay canına. Gerçekten güzelmiş," dedi Molly.

Belinda'nın evinin her köşesi yeşil bitkilerle doluydu ve dekorasyonu onun enerjik kişiliğini yansıtıyordu. Mutfak, oturma odasına açılan geniş bir alanın parçasıydı ve odanın en uzak köşesinde büyük bir yatak duruyordu. Her şey özenle temizlenmişti.

Molly etrafa bakındı, sonra gözlerini bana dikti. "O kadar kafam karışık ki, Declan. Bir daha Şikago'ya gelmeyeceksin sanıyordum. Eğer bana geleceğini bilseydim buraya gelmezdim."

Ellerimi omuzlarına koydum. "Şikago'ya dönmek gibi bir planım yoktu. Ama sonunda kendime geldim ve seni görmeye gelmezsem bunu hayatım boyunca pişmanlıkla hatırlayacağımı anladım." Derin bir nefes aldım. *İşte şimdi söyleme vakti.* "Will ile olan ilişkinizde işler öyle bir noktaya gelmişti ki daha fazla beklersem sana olan duygularımı açıklama şansını tamamen kaybedebilirdim ve..."

Daha fazla bir şey söyleyemeden, Molly beni durdurdu.

"Will ve ben diye bir şey artık yok, Declan."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Ondan ayrıldım."

Kalbim neredeyse patlayacak gibi oldu, umutla dolup taşmıştım. "Ne zaman oldu bu?"

"Birkaç gün önce."

"Ne oldu?" Anlayışlı olmaya çalışarak sordum ama içimden dans etmek geliyordu.

"Bir gece işyerinde durup dururken ağlamaya başladım çünkü birileri bebeklerine Declan ismini koymuştu. O an fark ettim ki... sana deli gibi aşığım." Göğsü hızla kalkıp iniyordu.

Bana mı âşık?

Molly gerçekten bana mı âşık?

Hemen ona karşılık verip onu sevdiğimi söylemeliydim ama kafam o kadar doluydu ki kalbimin hızına yetişemiyordu. Hâlâ olanları anlamaya çalışıyordum.

"Beni neden aramadın?" diye sordum.

"Çünkü senin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyordum ve bunu söylemem doğru olur mu emin değildim. Ta ki yatağının altına bıraktığın bir notu bulana kadar. Aslında, Siobhan buldu."

Not mu? "Hangi not?" diye sordum.

Molly çantasından bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

Baktığım anda, bize bir şans vermesini isteyeceğim gece yazdığım karışık düşüncelerimi hatırladım. Bu karalamaların bu gece bizi buraya getireceğini hiç düşünmemiştim.

"Bu notu Will'le çıkmaya başlayacağını söylediğin gece yazmıştım. Tüm gün boyunca bize bir şans verip denememiz gerektiğini nasıl söyleyeceğimi düşünmüştüm. Ama o haberi verdiğinde çok mutlu ve umutlu görünüyordun, o yüzden hissettiklerimi kendime saklamaya karar verdim. Ve o kararımı her gün pişmanlıkla hatırlıyorum."

Molly ellerini yüzüme koydu. "Seni seçerdim, Declan. Bundan hiç şüphem yok. Keşke bana söylemiş olsaydın."

Onun ellerini avuçlarımın arasına aldım ve dedim ki: "Doğru olduğuna inandığın bir kararı sorgulayıp hayatını altüst etmek

istemedim. Korkularım beni ele geçirdi. Kendimi senin bensiz daha iyi olduğuna, onunla daha mutlu olacağına inandırdım."

"Neden böyle bir şey düşündün ki?"

Güvensizliklerimi kabullenmek zor oldu ama gerçek buydu. "Sanırım annem gibi olma korkumla ilgiliydi; geleceğimin sana nasıl bir yük getireceğinden endişe ettim. O dönemde depresyonumu henüz sana anlatmamıştım. Kendi sorunlarımı sana yıkmak istemedim. Ayrıca, o sıralar babanla ilgili çok zor şeyler yaşıyordun, ben de üzerine daha fazla yük binmesin istedim."

Başını iki yana salladı. "Sen benim için asla bir yük olamazsın. Birini sevdiğinde, onu her hâliyle kabul edersin. Bu beni korkutmuyor, Declan. Korkutsa bile seninle olma isteğimi değiştirmezdi. Hiç kimse kusursuz değil, ben de öyle. Yeter ki beni yanında tut ve uzaklaştırma. Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Sözleri içimi tarifsiz bir rahatlıkla doldurdu. "Bu söylediğinde ciddisin, biliyorum." Başımı salladım. "Ve korkularımla yüzleşmeye çalışıyorum."

Bir süre göz göze kaldık. Sessizliğin içinde Molly, sonunda konuştu.

"Notu yatağın altına sakladığın gün... Belki o zamanlar Will'in istediğim kişi olduğunu düşünüyordum ama aklımın bir köşesinde hep seni düşündüm, *seninle* olmayı hayal ettim. Will ile her şeyin yolunda gidebileceğine inanarak kendimi kandırıyordum. Tüm bu süre boyunca sana âşık oluyordum. Will'e onu sevdiğimi söyleyemememin sebebi onu sevmemem değil, seni seviyor olmamdı." Hafifçe gülümseyip, "Bunu fark etmem biraz zaman aldı," dedi.

Alnımı alnına yasladım. "Sanırım bana beni sevdiğini iki kez söyledin ama ben henüz bir kere bile söylemedim." Bu ânı mahvetmek istemediğim için önce başına bir öpücük kondurdum, sonra duygularımı dile getirmeye hazırlandım. "Molly, seni gerçekten çok seviyorum. Şikago'ya gitme nedenim de buydu; bunu sana söylemek. Şimdiye kadar bana Kaliforniya'ya dönmemi söylemenden korkuyordum. Eğer onunla mutluysan, buna itiraz etmezdim. Ama içimdeki sese kulak verdiğim için çok mutlu-

yum. Senin de bana karşı böyle hissettiğini bilseydim çok daha önce yanına gelirdim."

"Sorun değil. Her birimiz bu durumu kendi yolumuzda çözmek zorundaydık."

"Aynı yere –birbirimize– ulaşmaya çalışıyorduk ama yol boyunca pek çok fırsatı kaçırdık."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Karar senin," diye yanıtladım.

Molly, dudaklarıma yaklaşarak ayaklarının ucunda hafifçe yükseldi. "Şu an seni istiyorum. Sanki sonsuza kadar beklemişim gibi hissediyorum."

"Seninle bir bütün olmayı hissetmezsem patlayacağımdan oldukça eminim." Dudaklarının tatlı tadını çıkararak onu kollarıma aldım ve yatağa taşıdım, ardından üzerine uzandım. Vücutlarımız yatağa değdiği anda, dalgalı bir denizin ortasındaymışız gibi yatak bizi savurdu.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdım.

Molly kahkahalara boğuldu. "Bu ne böyle, 1985'te miyiz?" diye takıldı.

Belinda'nın bir su yatağı vardı! Bu kadının aklından neler geçiyor acaba?" dedim şaşkınlıkla. Sonra bir şey daha fark ettim. "Bir dakika, dinle." Molly hâlâ altımdayken bir an duraksadım. "Bu sesi duyuyor musun?"

Okyanus dalgalarının ve martıların sesi geliyordu. Belinda'nın yatağı, hareket ettikçe sahil seslerini devreye sokan bir mekanizmaya sahipti. İlişkimizin karmaşıklığını düşününce, böyle bir yatakta, okyanus atmosferinde yaşanan bu an tam da bizi yansıtıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, nerede olduğumuzun hiçbir önemi yoktu.

Molly'nin boynuna öpücükler kondururken fısıldadım. "Bunun için ne kadar uzun süre beklediğimi anlatamam. Muhteşem bir tadın var."

Tırnaklarını sırtıma geçirerek sımsıkı tuttu. "Lütfen, Kaliforniya'ya geri dönme..."

Dudaklarına yakın bir şekilde konuştum. "Senden uzak olmak istemiyorum. Bir yolunu bulacağız, bebeğim."

Kıyafetlerimizi hızla çıkarmaya koyulduk. Okyanusun dalga sesleri arka planda çalmaya devam ederken artık tamamen çıplaktık ve Belinda'nın su yatağı bizi oradan oraya savuruyordu.

Bir an önce tadına bakabilmek için kafamı vajinasına doğru eğdim ve bacaklarını iki tarafa ayırdım. Hassas klitorisine dokunmaya başladığımda derin bir nefes aldı. Hiç tereddüt etmeden harekete geçtim; ona karşı dayanılmaz bir açlık hissediyordum. Molly, tattığım her şeyden daha tatlıydı. Tutkulu ve sabırsız bir arzuyla bacaklarını biraz daha aralayarak ona yöneldim. Dilimle derinlerinde gezerken elleri saçlarıma gömüldü ve beni kendisine daha da yaklaştırdı.

"Declan," diye fısıldadı, soluğu kesilmiş hâlde.

Adımı söylemesi yetmişti. Dudaklarına ulaşmak için yukarı kaydım. Molly ağzıma doğru inlerken onun içine girdim. Gözlerim geriye doğru kaydı. O kadar ıslak ve kaygandı ki neredeyse içine girdiğim anda boşalacaktım. Böyle bir şeyi hissedeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Başlangıçta yavaş olan hareketler kısa sürede sert ve hızlı bir ritme dönüştü; dalgaların sallantılı hareketi bu ânı daha da unutulmaz kılıyordu. Ama ben, bu zıplayan yatağın dikkat dağıtıcı etkisi olmadan, sadece onu hissetmek istiyordum.

İçinden çıktım ve onu yere yatırarak başının altına bir yastık koydum. Üstüne doğru eğildiğimde Molly arzuyla kıvranan penisimi kavrayarak vajinasına doğru götürdü. Hissettiğim sıcaklık inanılmazdı. Hep nasıl hissettireceğini düşünmüştüm ama bu, hayal ettiğimden daha da güzeldi.

Beni vajinasıyla sıkıca sardığında neredeyse bir kez daha kontrolümü kaybedecek gibi hissettim. Sonra bacaklarını belime sararak beni iyice kendine çekti, daha da derin bir şekilde içine girdim ve kendimi tamamen ona bırakmamak için zor tuttum.

Molly, kalçalarını hareket ettirerek benim ritmime uyum sağladı. Gözlerimi kapatıp bu ânın yoğunluğunda erirken, onu

neredeyse kaybedeceğimi düşündüm. Bu düşünce beni daha da hızlandırdı. Şimdi, her zerresiyle tamamen benimdi.

Onun içine girip çıkarken o da elleriyle kalçamı kavradı.

Zevk dolu çığlıkları, geniş çatı katının içinde yankılanırken Molly, bir anda kendini bıraktı. Kendimi tutmak için çok büyük çaba harcadım ve onun orgazm oluşunu vücudumda hissedene kadar dayanmayı başardım. Daha önce hiçbir kadını bu kadar hızlı tatmin ettiğimi hatırlamıyordum. Onun kendini tamamen kaybedişini izlemek tarifsiz güzellikteydi.

Kısa bir süre sonra daha fazla direnemeyerek son kez kadınımın derinliklerine kendimi iterek ben de boşaldım.

Sessiz ve tatmin olmuş bir hâlde yerde uzanıyorduk.

Her gün onunla böyle olmayı diledim ve bunun için çözmemiz gereken şeyler olduğunu biliyordum. Ama bu geceyi, bu eşsiz ânı hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyecektim.

Birkaç gün sonra, Molly ile birlikte Şikago'daki apartmana geri dönmüştük. Belinda'nın evinde geçirdiğimiz gecenin sabahı eve doğru yola çıktığımızdan beri birlikteydik. Vaktimizin çoğunu Molly'nin yatak odasında, "kaybettiğimiz zamanı telafi ederek" geçirdik.

Tutkuyla geçen günlerimizin sisinde, bu ilişkiyi nasıl sürdüreceğimizi bulmaya bir adım bile yaklaşamamıştık. İkimizin de farklı şehirlerde işleri ve aileleri vardı. Benim yakında Kaliforniya'da yeni bir projeye başlamam gerekiyordu. Ama Molly'den ayrılmak istemiyordum.

Zor kararları sonraya bırakmamız gerekecekti çünkü bugün özel bir gündü. Molly'nin doğum günüydü.

Saat 11.00'a yaklaşıyordu. Onu uyurken bıraktım ve yatağına götürmeyi düşündüğüm Fransız tostunu hazırlamak için mutfağa gittim.

Kahve demlenirken Molly'nin sabırsızlıkla beklediği paketin gelip gelmediğini kontrol etmek için posta kutusuna bakmaya

karar verdim. Genelde posta erken gelirdi. Aşağı indiğimde sadece birkaç zarf bulabildim. Merdivenleri çıkarken zarflara göz attım. Birkaç fatura ve tanımadığım birinden gelen bir doğum günü kartı vardı. Ama sonra *tanıdık bir isimden* gelen bir kart fark ettim: Molly'nin babasından.

Eve dönünce postaları mutfak tezgâhına bıraktım ve kahvaltı hazırlamaya kaldığım yerden devam ettim. Molly, kahvaltıyı yatağa götürmeme fırsat kalmadan mutfakta belirdi. "Doğum günü kızı," dedim, tavada Fransız tostunu çevirirken.

"Merhaba," dedi, esneyip gözlerini ovuşturarak. "Ne pişiriyorsan müthiş kokuyor."

"Favorin. Fransız tostu. Ve bugün senin için planladığım bir sürü şeyin sadece başlangıcı."

Babası tarafından gönderilen zarfı ona şimdi mi söylemeliydim, yoksa kahvaltıdan sonra mı bilemiyordum Üzücü olma ihtimalini düşünerek kahvaltıdan sonra söylemeye karar verdim.

"Otur. Sana bir kahve doldurayım."

Molly sandalyesini çekti ve benim ona servis yapmama izin verdi. Kahvaltıyı masaya koyup karşısına oturdum.

Kahvaltımızı sessizce yaptık ancak kafamda dönen düşünceler gittikçe büyüyordu. Eğer birlikte olmak istiyorsak, birimizin işini bırakıp taşınması şarttı. Bir süre sonra, cevapsız kalan soruları bir kez daha zihnimin arka köşesine ittim ve kendime bugünün bu konuları konuşmanın vakti olmadığını hatırlattım.

Tabaklarımızı temizledik ve ben tezgâha doğru yürüdüm. "Şey... Posta kutunu kontrol ettim. Bir şey beklediğini biliyordum. Hiç paket gelmemiş ama bunu buldum," dedim zarfı uzatırken.

Molly zarfı inceledi ve gözleri birden büyüdü. "Bu... Babamdan."

"Evet."

Zarfı yavaşça açtı ve içinden kartı çıkardı. Ön tarafını okuduktan sonra kartı göğsüne bastırdı. Bana uzattı. "Bunu benim için okur musun?"

"Elbette." Babasının el yazısını okumaya başladım.

Benim güzel kızıma,
Eğer bunu okuyorsan bu, artık hayatta olmadığım ve doğum gününde senin yanında olamadığım anlamına geliyor. Bunun için gerçekten üzgünüm. Sana dair birçok şey için pişmanlık duyuyorum. Ama belki de en çok, seninle yeterince vakit geçirememiş olmaktan dolayı üzgünüm. Yetişkin bir kadın olarak büyüyüp olgunlaştığın o hâlini, seninle vakit geçirerek tam anlamıyla yaşayamamış olmaktan dolayı... Bugün seni en sevdiğin İtalyan restoranına götürüp seni dinlemekten başka hiçbir şey istemezdim. Hele de şu an yataktan çıkamayacak ve o incecik pizzalardan bir dilim bile yiyemeyecek durumdayken.

Hayatım boyunca çok çalıştım, bunu sen de biliyorsun. Ama sonunda fark ettim ki kariyerim yanımda gelmiyor. Geriye dönüp baktığımda, keşke çocuklarımla daha fazla vakit geçirip işime daha az zaman ayırsaydım diyorum. Bir doktor olarak bunu yapmak ne kadar zor olsa da. Hayatta iş ve aile arasında bir seçim yapman gerekirse, daima aileni seç. Çünkü ruhumun bir sonraki yolculuğuna hazırlanırken tek pişmanlığım, ailemle yeterince zaman geçirmemiş olmak.

Her günü son gününmüş gibi yaşa ve sevdiklerinle geçirdiğin her anın kıymetini bil. Küçük kız kardeşini tanımak için zaman ayır. Senin rehberliğine ve sevgine ihtiyacı olacak. Kayla'nın bir gün yeniden evleneceğine eminim ve bu Siobhan için zor bir süreç olacak. Ne yazık ki, benim yüzümden, sen de buna benzer bir durum yaşadın. Bu yüzden, sen ve Lauren bu konuda ona destek olabilirsiniz. Bütün çocuklarımı seviyorum, ama en çok senin için endişeleniyorum, Molly. Çünkü kocaman bir kalbin var. Umarım benimle ilgili hiçbir pişmanlık taşımıyorsundur. Umarım her şeyi ardında bırakabilmişsindir. Beni sevdiğini biliyorum. Bana bunu yeterince gösterip göstermediğinden şüphelenme. Son günlerim-

de bana olan sevginin hiç kaybolmadığını göstermek için elinden gelen her şeyi yaptın.

Tek isteğim, seni en az benim kadar seven birini bulmandır. Sakın daha azıyla yetinme çünkü sen, bütün kalbiyle seni sevecek birine layıksın. Ve o kişiyi bulduğunda, anlayacaksın. Eğer birinin doğru kişi olup olmadığını çözmek için fazla uğraşıyorsan, sana bir sır vereyim: O kişi "doğru kişi" değildir. Tabii ki Declan'dan bahsetmiyorsak. (Onu sevdiğim belli oluyor mu?) Şaka bir yana, benim düşüncemin önemi yok. KENDİ kalbinin peşinden git, canım kızım.

Kemoterapi sürecimin getirdiği o bulanık anlarda yazdığım birkaç kart daha var; diğer doğum günlerinde keyifle okuman için. Sana bir ömür yetecek kadar kelime yazabilmiş olmayı dilerdim ama gönderdiklerimi değerli bulacağını umuyorum. Ve lütfen bil ki, nerede olursam olayım, her zaman seninle olacağım.

Sevgilerle, Baban

Molly gözyaşlarına boğulmuştu. Benim gözlerim de dolmuştu. İçimde güçlü bir his belirdi ve yapmak istediğim şey netleşti.

Tezgâha gidip telefonumu aldım ve Kaliforniya'daki patronum Ken'i aradım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Molly.

"Babanın tavsiyesine uyuyorum ve sevdiğim kişiyi önceliğim yapıyorum. Hiçbir pişmanlık yaşamak istemiyorum, Molly."

Ken telefonu açtı. "Declan. Sesini duymak güzel. Ne zaman geleceğine dair bir planın var mı?"

"Evet. Şey... Aslında bu yüzden aradım, Ken. Konuşmamız gerekiyor."

"Ne oldu?"

Molly'ye baktım ve her şeyi açıkça söyledim. "Bunu sana yapmak istemezdim ama istifa etmek zorundayım."

Molly'nin ağzı şaşkınlıkla açık kaldı.

Ken bir süre sessiz kaldı. "Gerçekten mi? Ne oldu? Integrity seni işe mi aldı? Çalışanlarımızı kapmaya çalıştıklarını biliyordum ama..."

"Hayır, hayır. Onunla ilgisi yok."

"Peki o zaman neden bizden ayrılıyorsun?"

"Henüz başka bir iş bulmadım ama kız arkadaşım Şikago'da yaşıyor ve onun yanında olmam lazım. Onu seviyorum ve ondan ayrı kalmak istemiyorum. Bunun parayla ya da başka bir şeyle alakası yok. Sadece doğru olanı yapmakla ilgili."

Molly hâlâ ağzı açık oturuyordu. Belli ki onun için işimi bırakacağımı hiç düşünmemişti. Ama doğru olan buydu. Ve bunu zaten içten içe biliyordum. Babasının mektubu sadece son kararı vermeme yardımcı olmuştu.

"Pekâlâ..." dedi Ken. "Eğer senin yaşında olsaydım, bunun hayatının en büyük hatalarından biri olduğunu anlatan bir konuşma yapabilirdim. Ama artık biliyorum ki bazen insanın kalbini dinlemesi gerekiyor."

Gülümsedim. "Anlayışınız için teşekkür ederim. Önceki müşterilerimle ilgili herhangi bir konuda fikrime ihtiyaç duyarsanız her zaman yardıma hazır olduğumu bilmenizi isterim. Ayrıca, sizden referans konusunda destek bekleyebileceğimi umuyorum."

"Elbette, Declan. Hep örnek bir çalışandın. Sana başarılar diliyorum ve bu kararından dolayı mutlu olmanı temenni ediyorum."

Kadınıma baktım ve gülümsedim. "Bundan hiç şüphem yok."

Telefonu kapattıktan sonra Molly gözyaşlarını sildi ve bana sarılmak için yanıma geldi. "Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum."

"Birimizin bunu yapması gerekiyordu. Ve senden asla küçük kız kardeşini bırakmanı isteyemezdim." Onu kaldırıp sıkıca kucakladım. "Burayı seviyorum, Mollz; çünkü sen buradasın. Bu kararı eninde sonunda verecektim ama babanın söylediklerinden sonra daha fazla bekleyemeyeceğimi net olarak anladım." Yine kollarıma atıldı. "Seni çok seviyorum, Declan. Bana tarif-

siz bir mutluluk veriyorsun. Eminim babam da şu an yukarıdan bize gülümsüyordur."

Başımı onaylarcasına salladım. "Umarım artık bu, kesin bir şekilde gay olmadığımı kanıtlamaya yeter."

Ayışığı Kitaplığı

Cumartesi sabahıydı, Declan eve yeni gelmişti. Sabah erkenden kalkıp ben uyurken çıkmıştı, bu yüzden onu ilk kez görüyordum.

"Nasıl geçti?" diye sordum, kapıda onu boynuna sarılarak karşılarken.

"İyiydi. Bugün kendime çok benzeyen bir çocukla tanıştım."

"Bunu yaptığın için seninle gurur duyuyorum."

"Açıkçası, bu süreç beni düşündüğümden daha fazla değiştirdi. Kendimden çok, başkalarına odaklanmak iyi geliyor."

Dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "Çok yol kat ettin sevgilim."

Declan, cumartesi sabahlarını şehirdeki bir gençlik destek merkezinde gönüllü olarak geçiriyordu. Zor dönemlerden geçen, çoğu depresyonla mücadele eden gençlere rehberlik ediyordu. Bu, onun da birebir tecrübe ettiği bir durumdu, bu yüzden onları anlamakta hiç zorluk çekmiyordu.

"Sanırım bugünkü hâlimle bir yıl önceki hâlim arasındaki en büyük fark, artık kendimden şüphe etmemem. Bir şeylere layık olup olmadığımı sorgulamıyorum. Artık belirsizlikler olsa bile kendime karşı şefkatli davranmayı seçiyorum. Ama bunu yapabilmek için sağlam bir dayanağa ihtiyacım vardı. Sen benim dayanağım oldun; kendime güvenmemi sağlayan tek kesin şey."

Onu bir kez daha öptüm. "Benim için bir zevkti, Bay Tate. Biliyorsun ki sen de benim hayatıma çok şey kattın."

Declan, Şikago'da kalmak için işini bıraktıktan sonra birkaç ay işsiz kalmıştı. Ama o dönemi en iyi şekilde değerlendirmiştik. Evi her zaman tertemiz tutmuş ve birbirinden lezzetli yemekler hazırlamıştı. Ben de tatil günlerimi kullanarak ailesiyle tanışmak için onunla birlikte Kaliforniya'ya gitmiştim. Declan'ın kız kardeşleriyle tanışmak ve Catherine'i manastırda ziyaret etmek için San Luis Obispo'ya gitmek oldukça ilginç bir deneyimdi. Kız kardeşlerinin ona "Scooter" diye hitap etmesi her seferinde beni güldürmüştü.

Declan'ın aile yapısını gözlemlemek çok keyifliydi ama aynı zamanda ebeveynlerini tanımak da harikaydı. Evlerinde kaldık ve arka bahçedeki verandalarında geç saatlere kadar sohbet ettik. Declan'ın annesiyle bu kadar açık bir şekilde konuşmasına şaşırmıştım. Hatta annesi, bipolar bozukluk deneyimini ve bunun Declan'ın korkularıyla nasıl bağlantılı olduğunu bile anlattı.

Kaliforniya gezisi ve Declan ile baş başa geçirdiğim o ilk aylar gerçekten kıymetliydi. Ama nihayet yerel bir reklam ajansında iş bulduğunda, ikimiz de rahatlamıştık.

Şimdi, bir yılı aşkın bir süre sonra, hayatımız düzene oturmuştu. İşimde artık cumartesi ya da pazar çalışmak zorunda olmadığım bir seviyeye yükselmiştim. Artık salı, çarşamba ve perşembe günlerinden oluşan sabit bir programım vardı. Bu durum beni daha mutlu edemezdi, çünkü hafta sonları Declan ile vakit geçirememek tam anlamıyla bir işkenceydi.

Böyle rahat cumartesi sabahlarını gerçekten çok seviyordum. Declan, gençlik merkezindeki gönüllü işinden döndüğüne göre artık tüm günümü onunla geçirebilirdim.

"Peki, bugün ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Aslında birkaç işim var. Sen burada takılır mısın biraz, ben halledip gelene kadar?"

"Peki öyleyse..."

"Henüz kahvaltı yapmadıysan önce sana bir şeyler hazırlayabilirim."

"Yok, sen merkezdeyken bir şeyler yedim."

"Tamam, harika. İşim çok uzun sürmez."

"Ne işin var ki?"

"Her zamanki cumartesi işleri işte," dedi. "Kuru temizlemeciye uğrayacağım, bankaya öğleden önce yetişmem lazım. Bu tarz şeyler."

"Peki, o zaman... Çabuk dön. Gerçi sen yokken yıkanacak bir ton çamaşırımız var zaten, oyalanırım."

"Artık kız arkadaşım severek çamaşırlarımı yıkadığı için ne kadar da şanslıyım. Halbuki eskiden ona ceza olarak bunu yaptırırdım." Göz kırptı.

"Sen evde tüm yemekleri yaparken, en azından bunu yapmalıyım."

Beni kendine çekerek öptü. "Seni seviyorum. Birazdan görüşürüz, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum."

Declan gittikten sonra çamaşır odasına indim. Çamaşırları makineye attım ve yukarı çıktım.

Apartman kapısına vardığımda yerde bir zarf gördüm. Bunun temizlik hizmetlerinden gelen broşürlerden biri olduğunu zannederek açtım.

Ama zarfın içinden bir not çıktı; Declan'ın el yazısıyla yazılmıştı.

Farkında mısın bilmem ama bugün, kapına o kapkekleri bıraktığım günün üzerinden tam iki yıl geçti. İşte o gün bana "penis pasaportu" verip taşınmama izin vermiştin. Bu özel günü kutlamak için cumartesiyi unutulmaz bir hâle getirelim. Seni ufak bir maceraya çıkarıyorum: Bir hazine avı! Hadi spor ayakkabılarını kap ve ilk durağa doğru yola çık. İşte ipucu: Benim sevgilim yemek yemeyi sever, öyleyse gidilecek yer, gnocchi'nin benimkinden daha iyi olduğu tek yer!

"*Nonna's*!" diye bağırdım, sesim koridorda yankılanıyordu.

Aman Tanrım. Bu da neydi böyle? Acaba orada beni mi bekliyordu? Hemen içeri koştum ve spor ayakkabılarımı aramaya başladım.

Hava, mahallede bir yürüyüş için mükemmeldi. *Nonna's*'a vardığımda tam olarak ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ön kapıdan içeri girdim ve içerideki hazırlıklara göz attım, Cumartesi öğle yemeği kalabalığı için yeni masalar hazırlanıyordu. Ama Declan ortalarda yoktu.

Danışma masasında duran kadın bana dönüp, "Molly?" dedi.

"Evet, benim."

Penceredeki bir masayı işaret etti. "Lütfen buraya oturun."

"Neler oluyor?" diye sordum. "Burada yemek mi yiyeceğim?"

"Erkek arkadaşınız, size favori *gnocchi*'nizden atıştırmalık bir porsiyon ve yanında çikolata kaplı bir *cannoli* sunmamızı istedi. Keyfini çıkarın, sonra size bir sonraki durağınızın ipucunu içeren zarfı vereceğim," dedi.

Hayatımın en garip deneyimlerinden biriydi ama kendimi akışa bırakıp her ânın tadını çıkarmaya karar verdim. *Gnocchi*'mi yerken ve garsonun getirdiği beyaz şaraptan bir yudum alırken, yalnız başıma oturup dışarıda gelip geçen insanları izledim. Bu arada birkaç kişi, erken öğle yemeği için içeri girdi.

Kendimi yavaşlamaya zorluyordum ama zarfı almayı öylesine sabırsızlıkla bekliyordum ki... *Cannoli*'yi ağzıma atıp üç büyük lokmada bitirdim. Masaya on dolarlık bahşiş bırakıp hâlâ ağzım doluyken garsona doğru yürüdüm. "Her şey için teşekkürler. Çok lezzetliydi. Artık zarfımı alabilirim."

Garson bana gülümseyerek zarfı uzattı. "Gününüzün geri kalanının keyfini çıkarın, Molly."

"Teşekkür ederim."

Kaldırıma çıkar çıkmaz zarfı açmaya koyuldum.

Bu noktada geri dönüp arabanı alman gerekebilir. Sıradaki yer, seni tanıdığım için her gün Tanrı'ya şükrettiğim bir mekân. Eğer kız kardeşim Catherine burada olsaydı, burası onun favori mekânı olabilirdi. İpucu: İsmi Notre Dame ile kafiyeli.

Duraksadım. *Catherine.* Yakınlarda bir manastır var mıydı? Ya da bir kilise?

İsmi Notre Dame ile kafiyeli.

Sonunda jeton düştü: Holy Name! Burası Şikago'daki büyük katedraldi. Arabamı almak için koşar adım apartmana döndüm. Sonra navigasyona adresi yazdım. Kısa bir şehiriçi yolculuktan sonra park yeri buldum ve devasa bronz kapıları olan görkemli yapıya baktım. Burada ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyordum.

İçerideki sessizlik, şehrin gürültüsünden huzurlu bir kaçış gibiydi. Renkli vitrayların arasında, huzur veren atmosferi derin bir nefesle içime çektim.

"Molly sen misin?" diye bir ses duydum.

Döndüğümde, benim yaşlarımda görünen, tayt ve kapüşonlu üst giymiş bir adam gördüm. Büyük ihtimalle bir bisikletli kuryeydi.

"Evet?"

"Bu size," dedi, yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana bir zarf uzatarak. "Ama açmadan önce katedralde biraz oturup dinlenin. Zihninizi sakinleştirin ve şükretmek için biraz zaman ayırın." Başını hafifçe eğdi ve hızla çıkıp gitti.

"Teşekkür ederim, öyle yapacağım," dedim ama o çoktan kapıdan çıkmıştı bile.

Boş denecek kadar sakin olan kilisede otururken, ön sıralardaki yaşlı bir kadına gözüm takıldı. Acaba neyin üzerine düşünüyordu, kimi kaybetmiş olabilirdi? Kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi fark ettim. Babamı erken kaybetmiş olmama rağmen, hayatımda beni onun kadar seven bir adam vardı.

Birkaç dakika süren sessiz bir duadan sonra, yenilenmiş hissederek ayağa kalktım. Ayrılmadan önce bir mum yaktım.

Dışarı çıktığımda beni yine şehrin gürültüsü karşıladı. Zarfı açtım.

Çünkü sen her zaman bir babanın kızı olacaksın. Pembe düşün.

Gözlerim hızla bir o yana bir bu yana kaydı, anlamaya çalışıyordum.

Pembe düşün.

Babamın evindeki pembe oda! Cevap kesinlikle bu olmalıydı.

Arabaya tekrar binerken kalbim heyecandan hızla çarpıyordu.

Lincoln Park'a vardığımda, az önceki güneşli hava yerini hafif bir çiselemeye bırakmıştı.

Babamın evine giden basamakları çıkarken, kapı daha ben dokunmadan açıldı. Görünüşe göre Kayla beni bekliyordu.

"Selam, Molly." Gülümsedi, oldukça eğlenmiş görünüyordu.

"Demek sen de bu küçük oyunun bir parçasısın, ha?"

Kayla kenara çekilerek içeri girmeme izin verdi. Zarf pembe odadaki yatağın üstünde seni bekliyor ama açmadan önce seni küçük bir sürpriz karşılayacak," dedi.

"Siobhan evde mi?" diye sordum, merdivenlere yönelirken.

"Hayır, kardeşin bale dersinde."

"Ah, kaçırdığıma üzüldüm."

Yatağın üstündeki beyaz zarfı gördüğümde içime bir ürperti yayıldı.

"Baban..." dedi Kayla, "ölmeden önce yazdığı kartlara ek olarak sana bir şey daha bırakmış. Geçen hafta Declan'a, bunu sana ne zaman vermem gerektiğini sordum ve o, bugünü önerdi."

Masaya yürüyüp küçük, pembe kadifeden bir yastık uzattı. "Sık," dedi.

Sıktığımda babamın sesi geldi: "*Seni seviyorum, tatlı Molly'm.*"

Gözlerim yaşlarla dolarken yastığı sıkıca sardım.

Tekrar sıktım: "*Seni seviyorum, tatlı Molly'm.*"

Sesi zayıf geliyordu. Muhtemelen hayatının sonlarına doğru kaydetmişti.

Kayla'ya döndüm. "Aman Tanrım. Bunu ne zaman kaydetmiş?"

"Tam emin değilim ama senin için ayrılmış kutunun içinde buldum."

Gözlerimi sildim ve babamın sesini duyabilmek için yastığı birkaç kez daha sıktım.

"Doğum günü kartını almak zaten inanılmazdı ama onun sesini yeniden duymaktan daha güzel bir şey olamaz."

"Son zamanlarında çok daha fazlasını yapmak istediğini biliyorum –sen ve kız kardeşlerin için bir video serisi hazırlamak istemişti– ama çok zayıf düşmüştü ve sonunda bu şekilde hatırlanmak istemedi."

"Bunu eve götürebilir miyim?"

"Tabii ki götürebilirsin. Bu senin!"

Kayla'ya sarıldım. "Teşekkür ederim, Kayla. Bu hazine avında sırada ne var bilmiyorum, ama bundan daha değerli bir şey olamaz."

"Declan seni çok seviyor. Onun gibi biriyle birlikte olduğun için çok şanslısın."

"Siobhan'a haftaya onu dışarı çıkaracağımı söyle, olur mu?"

"Buna bayılacaktır."

Zarfı alıp merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

Kayla kapıda durup bana el sallarken artık ona nasıl farklı bir açıdan baktığımı fark ettim. Babamın, son günlerini onu gerçekten mutlu eden biriyle geçirmiş olmasından çok mutluydum.

Arabamın mahremiyetinde, bir sonraki durağımın neresi olduğunu öğrenmek için zarfı açtım.

Duygusal anlarında en sevdiğin şekere ihtiyacın olduğunu biliyorum; öyle azıcık da değil, bol bol.

Bol bol. Toptan şeker dükkânı!

Adresi bulup oraya doğru yola koyuldum.

Poppy's Candyland dükkânına girerken kapının zili çaldı. Tezgâhın arkasındaki kadın bana gülümseyerek baktı.

"Merhaba... Ben Molly," dedim. "Sanırım bana vermeniz gereken bir zarfınız var?"

"Elbette." dedi, plastik bir poşeti bana uzatarak. "Ama önce, şekerlerimize bir göz atabilirsin." Göz kırparak odanın sol köşesini işaret etti. "*M&M's*'ler o tarafta."

O tarafa yöneldiğimde, iki farklı *M&M's* bölmesi fark ettim. Biri gökkuşağı renkleriyle doluydu, diğeri ise tamamen pembelerden oluşuyordu ve üstünde "*Molly'nin*" yazılı bir tabela vardı. Kahkahalarla gülmeye başladım. *Nasıl yani*? Declan'ın bu hazine avı için gösterdiği çaba inanılmazdı.

Favori pembe *M&M's*'lerimle torbamı doldurup tarttırmak için kasaya götürdüm.

"Ödeme yapmanıza gerek yok." Başını salladı. "Arkadaşınız torbanın maliyetini fazlasıyla karşıladı." Bana bir zarf uzattı.

"Bu da sizin için."

"Çok teşekkürler." dedim, gülümseyerek.

Kaldırıma çıkınca, heyecanla zarfı açtım.

Seni özlediğim için şimdi her şeyin başladığı yere gitme vakti. Yakında görüşürüz.

Oyun ne kadar keyifli olsa da eve dönüp bu çılgın adamı, bu harika fikrinden dolayı öpmek için sabırsızlanıyordum.

Yüzümde sabit bir gülümsemeyle apartmanımıza doğru yola koyuldum.

Eve vardığımda, elimde *M&M's* torbam ve babamın yastığıyla merdivenleri çıktım. Tanıdık bir görüntü beni duygulandırdı: Declan'ın tam iki yıl önce kapıma bıraktığı Tupperware kabı. Eğer o kapkekler –o nefis cupcake üstleri– olmasaydı belki de Declan'ı arayıp ona odayı teklif etmezdim.

Kabı açmak için eğildim. İçinde beyaz kremayla kaplanmış altı cupcake vardı. Üzerlerinde şu kelimeler yazıyordu:

Benimle
Evlenir
Misin?
Hadi
Yap
Bunu!

Ellerimle ağzımı kapatıp donakaldım ve doğruldum. Arkamı döndüğümde Declan elinde bir çamaşır sepetiyle arkamda duruyordu. Anlaşılan, ilk zarfı bulup koşarak yukarı çıktığım sırada yarım bıraktığım çamaşırları toplamaya gitmişti.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sepeti yere bıraktı.

"Lanet olsun! Ne kadar hızlı sürdün? Buraya beklediğimden erken geldin. Şeker dükkânındaki görevli senin çıktığını bana mesaj atmıştı. Kapının arkasında diz çöküp seni bekliyor olmam gerekiyordu. Ama önce aşağıda bıraktığın çamaşırları alayım dedim." Derin bir nefes aldı. "Lanet olsun. Yüzük, mutfak tezgâhında kaldı. Kusursuz bir evlenme teklifiydi, her şey mahvoldu. Kahretsin, ben..."

Hemen öne atıldım ve onu uzun bir öpücükle susturdum.

"Bu harikaydı. Her şey tam da olması gerektiği gibiydi."

"Zamanlama hariç."

"Zaten zamanlama konusunda hep berbattık. Ama sonunda başardık. Ve bu arada, çamaşırları yıkaman, diz çökerek yapılan bir teklif kadar etkileyici." Başımı şaşkınlıkla salladım.

"Bugünün bir evlenme teklifine dönüşeceğini hiç hayal etmemiştim. Aman Tanrım, Declan."

Beni sıkıca kucaklarken kalbinin nasıl çarptığını hissedebiliyordum.

"En azından doğru yapmışım gibi davranabilir miyiz? Bu çamaşır sepetini yerine koymam için bana iki dakika ver." Sepeti yerden kaldırdı. "Sana haber vereceğim, sonra içeri gelebilirsin. Tamam mı?"

Kahkaha attım. "Tamam, deli adam. Söylediğin an geliyorum."

Döndü ve kapıya yöneldi. "Evet diyeceksin, değil mi?"

Gözlerimdeki yaşları sildim. "Evet."

"Tamam, o zaman devam ediyorum."

Kapıyı arkasından kapattı. Üç dakika kadar sonra, kapının ardından sesini işittim. "Tamam, artık gelebilirsin!"

Kapıyı açtığımda Declan ne diz çökmüştü ne de ortada bir yüzük vardı.

"Tüm gün sürprizlerle doluydu," dedi gözleri parlayarak. "Bir tane daha eklesek ne olur ki?"

Bir anda, onlarca farklı ses birden bağırdı: "Sürpriz!"

Evin her köşesinden insanlar çıkmaya başladı. Pembelerle süslenmiş balonlar vardı ve bana doğru koşan insanlar... Annem. Kayla. Siobhan. Emma. Ve aman Tanrım! Declan'ın anne-babası. Ve iki ablası!

Herkese sarılıp gözyaşlarımı silmem birkaç dakikamı aldı. Sonra Declan'ı aramaya başladım ama onu hiçbir yerde bulamadım. Ta ki yere baktığımda onu dizlerinin üzerinde bulana kadar.

Başını kaldırıp bana baktı. "Bugünün sana olan sevgimi gösterdiğini düşünüyorsan, yanılıyorsun. Sana olan hislerimin derinliğini gösterebilecek hiçbir şey yapamam. Molly Corrigan. Keşke seni ilk gördüğüm anda sana âşık olduğumu söyleyebilsem. Ama bu doğru değil. Sen önce benim arkadaşımdın, sonra sevgilim oldun. Sana derin bir sevgiyle bağlanmadan önce seni tanımayı, sevmeyi ve saygı duymayı öğrendim. Ama bir kez âşık olduktan sonra, geri dönüş olmadı.

Şikago'ya taşınmak, hayatımda aldığım en kolay ikinci karardı. Daha kolayı ise bugün, hayatımın en şanslı gününün ikinci yıldönümünde sana evlenme teklif etmekti."

Kutuyu açtı, içinde yuvarlak, ışıl ışıl bir tek taş yüzük parlıyordu. "Benimle evlenir misin?"

O kadar yoğun bir duygu selindeydim ki *evet* demek için kelimeler dökülmedi, gerçi koridorda bunu zaten çoktan söylemiştim.

Declan yüzüğü parmağıma taktı ve ayağa kalkarak beni sıkıca kucakladı. Hâlâ babamın yastığını tuttuğumu neredeyse unutmuştum ki babamın sesi yankılandı: "Seni seviyorum, tatlı Molly'm."

Evet, babam da buradaydı. Bugünün daha güzel olamayacağını düşündüğüm her saniye, bunun mümkün olduğunu bir kez daha ispatlıyordu.

"Evet, Bay Corrigan, mesajınızı aldım. Merak etmeyin." Declan gülümseyerek bana baktı, "Ona çok iyi bakacağım."

TEŞEKKÜRLER

Artık Rol Yapmıyorum kitabını okuyuculara duyurmamıza yardımcı olan tüm harika blog yazarlarına içten teşekkürler. Desteğiniz bizim için çok değerli.

Julie'ye: Dostluğun ve maceralarımıza her zaman hazır olduğun için teşekkür ederiz!

Luna'ya: Arkadaşlığın, teşviklerin ve desteğin için minnettarız. Gücün ve kararlılığın her zaman ilham kaynağımız.

Süper ajanımız Kimberly Brower'a: Bize inancın ve bizim için yorulmadan çalıştığın için teşekkür ederiz!

Jessica'ya: Molly ve Declan'ı dünyaya hazır hâle getirdiğin için teşekkürler. Seninle çalışmak her zaman büyük bir keyif.

Elaine'e: Muhteşem bir editör, düzeltmen, format uzmanı ve arkadaş olduğun için teşekkürler. Sana olan minnettarlığımız sonsuz!

Julia'ya: Bizim için son incelemeleri yaptığın için teşekkür ederiz.

Give Me Books Promotions'dan Kylie ve Jo'ya: Yayınlarımız sizin sıkı çalışmanız ve özveriniz olmadan mümkün olamazdı.

Sommer'a: Declan'ı kapağa taşıdığın için teşekkür ederiz. Kusursuz bir şey yarattın.

Brooke'a: Bu kitabın yayın sürecini organize ettiğin ve bitmek bilmeyen yapılacaklar listemizin yükünü hafiflettiğin için teşekkürler.

Ve son olarak, ama en önemlisi, okuyucularımıza: Hikâyelerimize olan açlığınız bizi yazmaya devam ettiriyor. Sizi şaşırtmayı

seviyoruz ve umarız bu kitabı yazarken bizim aldığımız kadar keyif almışsınızdır. Heyecanınız, sevginiz ve sadakatiniz için her zamanki gibi teşekkürler. Sizleri çok seviyoruz!

Sevgiler,
Penelope ve Vi

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP